

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Nová složka (2)\Pilipiuk Andrzej - 03 -
Kroniky Jakuba Vandrovce.PDB

PDB Name: b
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 23.12.2005
Modification Date: 23.12.2005
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Andrzej Pilipiuk

VEZMI
ČERNOU
SLEPICI

Laser
Plzeň 2003

Název originálu: WEŹMISZ CZARNO KURE...

Obálka a ilustrace: Andrzej Łaski

Grafická úprava obálky: Abstrakt

Překlad: Pavel Weigel

Redakce: Helena Šebestová, Jolana Čermáková

Copyright ©2002 by Wydawnictwo Fabryka Słów Sp. z o.o.
All Rights Reserved
Copyright ©2003 for the Czech translation by P. Weigel
Copyright ©2003 for Cover by A. Łaski
Copyright ©2003 for the Czech edition by Laser-books s. r. o.

ISBN 80-7193-163-2

Vezmi černou slepici

Jakub Vandrovce stál a zachmuřeně pohlížel na poničenou malinovou plantáž na Bílé hoře. Pole měl umístěné ideálně. Jižní expozice, řádně vyhnojené chlévskou mrvou, úzké a dlouhé. A s nádherným výhledem. Majitelův pohled mohl volně klouzat po celém údolí. Nalevo alej podél cesty do Huty, o kus dál kaplička na křižovatce. Dole před ním se

rozkládaly Vojslavice. Zřetelně viděl bílou siluetu kostela a střechu bývalé radnice.

Za vesnicí se zvedal masiv Mamčiny Hory a Zámku a jen nevhodně zvolený pozorovací bod ztěžoval výhled na velkou pískovnu. Vpravo na obzoru se nalézal hřbitov a vršky, za kterými ležela Troščanka. Ještě dál se rýsoval Vítoldov, skupinka stromů pak vyznačovala polohu jeho rodného Starého Majdanu. Daleko. Skoro osmnáct kilometrů.

Za Jakubovými zády se vypínal nízký pahorek a za ním les, rozbrázděný četnými roklemi. V lese byl hřbitov z první světové války. A tady měl plantáž. Svou zničenou plantáž. Deset arů malin, zamačkaných do země koly kombajnu, který tudy projel nejméně čtyřikrát. Plody většinou popadaly na zem. Některé keřky unikly osudu svých bratří, ale zůstalo na nich toho jen málo.

"Lidská podlost nezná mezí," pronesl do vzduchu.

Jeho nezletilý syn Marek vstal ze země, kde zkoumal stopy.

"Maliny nejdřív zhruba sebrali do kýblů a potom rozjezdili kombajnem. Myslím, že to neudělali kvůli zamaskování stop, ale protože tudy vedla jediná cesta."

"Cesta?!"

"Promiň, tati. Tady je totiž jediný rovný kus pole. Ten darebák nemohl jet po polní cestě, protože by nejspíš utrl buben. Jel zkratkou. Půjdeme na policii?"

"Ne. Vezmeme pomstu do vlastních rukou."

Na svahu u lesa se objevil Josef Pačenko na své klisně. Po chvíli dojel až k nim.

"Stopy vedou k Jopkově poli, které je pokosené. Stejně jako dvě vedlejší. Za jeden den to určitě nezvládl. Musel tady řádit nejmíň tři dny."

"K čertu, a nikdo mi nic neřekl," namíchl se Jakub. "Sper je ďas. Když mě potřebují, jdou jak srnky k vodě, ale jinak houbeles. Házou mi klacky pod nohy. Na každém kroku."

"Nerozčiluj se. V obci jsou dva kombajny. Myslím, že to byla Stěrkova Vístula. Job jeho matěry!"

"Je to prase. Prase, které bývalo kamarádem."

"Co uděláš?"

"Zajdeme za ním spolu a zpřerážíme mu hnáty. Na policii nepůjdu."

"Tam tě znají moc dobře. Charašo. Půjdeme, zatřepeme s ním a co? Dostaneme prd a ještě nás budou soudit. Ovšem jestli chceš, samozřejmě tě vždycky podpořím."

"Hele, Josefe, to se bojíš zmlátit jednoho chlapa? Zapomněl jsi, že jsme za války podřezávali skopčáky jako vepře?"

"Válka je něco jiného. Lepší bude provést mu nějaký nenápadný figl."

"Figl? Nenápadný..."

Jakub najednou zmlkl, protože ho něco napadlo. Obličej mu zalil upřímný, široký slovanský úsměv.

"Jak nenápadný?" zeptal se. "Cos tím myslel?"

"Podpálíme mu stoh nebo stodolu."

"To bych se na ni mohl rovnou podepsat. Víš, koho budou poldové podezírat prvního? Mě. Nezapomeň, co jsem se naseděl za ukrajinskou partyzánsčinu. Ale s tou nenápadností jsi měl dobrý nápad. Máš trošku pálenky? Té silné?"

"Pro tebe vždycky. Kolik potřebuješ?"

"Deset litrů!"

"Hodně, ale najde se. Přijď ke mně večer. Po dojení."

Rozloučili se a Josef odjel na klisně do údolí. Jakub s Markem ho chvíli pozorovali.

"Proč nikdy nepoužívá sedlo?"

"Zeptej se ho sám. Koně ho milují. Ostatně jeho otec Anselm byl taky podivín. Hlavní je, že mi dá špiritus."

"Nač potřebuješ deset litrů?"

"Uvidíš. Nenápadně. Pomsta musí být nenápadná."

Výhružně se rozřehtal, což se naučil ve vězení od nejzarputilejších kriminálních. O sto metrů dál se zvedlo hejno koroptví, tím podivným zvukem vyplašené. Kůň zastříhal neklidně ušima, přestože si už měl zvyknout. Usedli na vůz a jeli domů.

##

Když toho večera Jakub zašel k Pačenkovi, právě končilo dojení. Ve chlévě vládl podivný neklid. Kůň přešlapoval z nohy na nohu, ale brzy se zase zklidnil.

"Co je s ním?" zeptal se Josefa.

"Je trošku nervózní. Posad' se a počkej, hned skončím."

Ještě několikrát zatahl za struky a plácl krávu po zádech. Sundal z vědra gázu, pěnu slil do hrnku. Odešel s ním do kouta, kde vylil obsah do poniklované trubky vyčnívající z podlahy.

"Proč to děláš?" podivil se Jakub, který si fandil, že zná všechny místní pověry.

"Jak to mám říct... pro kočky ve sklepech. Ubohé, hladové kočičky."

"Ty máš pod chlívem sklep?"

Josef pokrčil rameny.

"Je to důležité? Pojď do chalupy. Naleju ti pálenku."

Šli. V domě panoval nepořádek, bylo znát, že chybí ženská ruka. Jak už to u vdovců bývá. Vylezli na půdu, jejíž větší část zabíral pořádný kotel a chladicí soustava, dále několik soudků se zákvasem.

"Nebojíš se, že ti to spadne na hlavu?"

"Ni, chalupa je důkladná. A strop jsem stavěl osobně. Vydrží."

Podlaha byla vysypaná pískem, ve kterém ležely láhve plné tekutiny.
Jakub jednu zvedl a pohlédl skrz ni na zapadající slunce, viditelné malým okénkem.
"Lepší než Josifova."
"Určitě. Já dbám o svůj žaludek. Třikrát destilovaná. A o kamarády dbám taky. Na úplatek?"
"Jako honorář."

"Hele, nenájemně žádné vazouny, aby mu přerazili hnáty. Při první příležitosti se prokecnu. Můžeme to zařídit sami."
"Žádní vazouni. Řekl jsi ,nenápadně' a já to promyslel. A dostal jsem prvotřídní nápad."
"Když je tomu tak, podej mi bág!"

Naplnili ho a potom ještě ověřili, jestli je samohonka skutečně dobrá. Ověřování začalo malou dávkou, ve které vycítili jakousi cizí příchut', potom přišla řada na větší dávku pro důkladnější prozkoumání cizí příměsi. Teprve k ránu se jim podařilo určit, že jde nepochybně o příměs pálenky z jablek, která byla v lahvích předtím, ale definitivní verifikaci této hypotézy oba přátelé odložili na jinou příležitost.

###

Karwowského chalupa ležela daleko od Uchaní, na kopečku, vedle paláce, který zabral Herbapol. Její obyvatel se evidentně nechtěl stýkat s vesničany a také oni netoužili po kontaktech s ním. S Herbapolem vedl trvalý boj, policie ho obtěžovala kvůli "pokoutní paralekářské praxi", lidé po něm házeli kamení. Eduard Karwowski byl totiž léčitel. Dále se zabýval věštěním a několika příbuznými vědami. Údajně také dokázal uřknout, i když to samozřejmě nikdo nemohl jednoznačně dokázat.

Jistě, poldové, kteří ho obtěžovali, dostávali potom svrab a běhavku, jeden dokonce přišel o vlasy, nezvykle často se jim kazily zuby a služební auta, dvakrát vyhořela služebna - ale onemocnět může každý a požár velitelství může mít spoustu příčin. Ostatně každý veterinář dokáže vědecky zdůvodnit ztrátu mléka u krav a hygienik cucky ve vlasech místních drben. Neúroda na vybraných polích některých sedláků v situaci, kdy sousední přinášejí vysokou úrodu, je nepochybně záležitostí umného hnojení, také ke krupobití občas dojde, i když jeho přesné omezení na pole státního statku by jistě mohlo být důvodem k zamyšlení.

Jakub Vandrovec stanul před chalupou a rozhlédl se. To místo se mu nelíbilo. Překvapovalo. V okruhu dvaceti metrů od chalupy byla půda sežehlá na troud. Trčely z ní smutné lodyhy jakýchsi bylin. Vypadala jako kousek pouště, pohozené do lesů a polí Chelmských vršků. Úkaz tím podivnější, že před dvanácti hodinami prošla okolím bouře s blesky a všude kolem se blýskaly louže. Dům se nakláněl k jedné straně. Tyčky zapíchané do země a ověšené barevnými hadříky na sebe narážely s hluchým klapáním. Kravská lebka nade dveřmi, ozdobená korálky, nutila k zamyšlení. Jakub zaklepal.

"Zmizni," zazněl zevnitř stařecký hlas.

"Odpusť, mistře, že přicházím, ale mám závažný problém."

Zevnitř se ozval zvuk, který znamenal, že obyvatel hodil na dveře botu.

"Mám dárek."

Uvnitř zavládlo na chvíli ticho.

"Kdo jsi?" zazněla konečně otázka podbarvená ironií.

"Jakub Vandrovec ze Starého Majdanu. Exorcista - amatér. Už jsem tady několikrát byl, naposledy před čtyřmi roky..."

"Vstup buť laski."

Vstoupil. V chalupě byl příšerný smrad. U zdi ohniště, vedle proležená postel. Proti vchodu mohutný, těžký psací stůl, nepochybně ukradený z paláce. Vedle rozbitý regál a v něm několik rozsálatovaných knih. Vedle stolu stál hrdě vzpřímen nevelký stařík v obleku. Oblek byl nepochybně také kradený, odhadem ještě před první světovou válkou. Od té doby ani jednou neviděl prádelnu.

"No copak máš?" zaskřehotal čaroděj. "Ty jsi přes duchy, já přes čáry. Přišels pro poučení?"

"Ne. Mám problém s jedním lumpem. Potřebuju tvé znalosti."

"Heleme se! Jaký? Chceš ho otrávit?"

"Ne. Chci ho uřknout."

Stařík se zlověstně zasmál.

"Uřknout. To jsi na správné adrese. Co chceš? Můžu na něho poslat horečku, průjem, svrab, padání vlasů, dokonce i vředy."

"Kdepak. Proti tomu jsou léky. Chci uškodit jeho strojům. Jezdil mi kombajnem po poli."

"Víš, když vznikala uřknutí, stroje ještě neexistovaly. Můžu ti dát návod, ale nevím, jestli bude fungovat."

"Dej. Zkusím to."

"Tak moment. Řekls, že máš pro mě dárek."

Jakub vytáhl z batohu deset lahví a postavil je vedle sebe na stůl. Čaroděj jednu uchopil, odšpuntoval a s potěšením si několikrát lokl.

"Gut," vyjádřil své uznání. "Třicet procent jako když vyšije."

"Kdepak! Celých osmdesát. Pověď návod."

"Budiž. Vezmi černou slepici..."

###

Noc se vydařila. Zářily všechny hvězdy. Oblouk Mléčné dráhy protínal oblohu. Země pomalu vydechovala teplo,

vstřebané během dlouhého, horkého dne. V dálce vyli psi. Dva stíny nehlučně proklouzly příkopem. Ozvalo se zakdákání slepice. Odpověděly jiné, zavřené v kurnících. Kdákání zesílilo a najednou zmlklo.

"Tady?" ozval se zdušený šepot.

"Tady," uklidnil ho druhý. "Jdeme."

Zaskřípaly plaňky vytržené z plotu.

Po chvíli vklouzly na dvůr dva stíny. Pes otevřel tlamu, aby zaštěkal, ale v tom okamžiku mu jeden z návštěvníků strčil k nosu hadr nasycený éterem. Zvíře sebou několikrát trhlo a znehybnělo. Oba stíny se připlížily ke dveřím. Jakub začal na beton kreslit křídou složité symboly. Nakonec zapálil sirku a v jejím světle porovnával hotovou kresbu se svou pamětí.

"Fertik," řekl posleze.

Josef nervózně polkl.

"Myslíš, že to bude fungovat?"

"Uvidíme."

Vytáhl z košíku černou slepici, břitvou jí uřízl hlavu a pečlivě zalil kresbu krví.

"Uhut hakau secech," pronesl zřetelně. "Ať ten, co tady bydlí, nikdy nedojede svým kombajnem na pole."

V tom okamžiku se v patře rázně otevřelo okno. "Zloději!" zařval Stěrek.

"Pryč!" křikl neméně hlasitě Jakub.

Oba čarodějové začali prechat. Hospodář vystřelil z dvojky do vzduchu a dalších deset minut strávil hledáním nábojů a opětovným nabíjením. Než skončil, přátelé byli už daleko.

"Zahod' to," řekl Josef při pohledu na Jakuba s bezhlavou mršinou v ruce.

"Ani nápad! Dobrá slípka. Uděláme si ji k snídani."

###

Mariana Stěrka navštívil zlý osud. To bylo tak. Druhého dne ráno nasedl na kombajn a zamířil na pole, kde měl dohodnutou práci. Měl smůlu, dvacet metrů za bránou hospodářství praskla pravá pneumatika. Vrátil se tedy domů pro traktor, aby kombajn odtáhl zpátky na dvůr. Zatímco chystal traktor, přičítal se nákladák řízený opilým řidičem a shodil kombajn do příkopu. Zprovoznění stroje mu zabralo čas do večera a bylo zpestřené výletem na traktorovou stanici, kde vyžebbral potřebný hever, a dále návštěvou chlapa, kterému měl pokosit pole a který ho nejen zmlátil, ale při odchodu si odnesl předem zaplacenou zálohu.

Druhý den ujel asi kilometr, když mu praskla zadní osa. Dovezení nové z Lublinu trvalo přesně týden a vyžádalo si tři úplatky, z toho dva naprosto neproduktivní. Když se znovu vypravil na pole, objevil se na silnici druhý vesnický kombajn, majetek družstva.

Silnice sice byla úzká, ale vyhýbali se na ní už mockrát. Stěrek měl dobrý odhad a také tentokrát se mu to téměř podařilo. Skončil v příkopu. Potřeboval pomoc mechanika. Když znovu vyjel, žně už končily. Tentokrát dojel bez překážek na pole a začal kosit. Když byl v polovině, vzplanula uvnitř vozu sláma.

Několik minut bojoval se šířícím se ohněm pomocí hasicího přístroje, ale veškeré úsilí bylo marné. Kombajn po krátkém požáru ukončil svůj život efektním výbuchem, který zapálil pokosenou slámu a ještě stojící obilí. Pravděpodobně by shořelo celé okolí, kdyby se rychle nezatáhlo a nezačalo pršet.

Lidé se mu začali vyhýbat a po celé obci se roznesly hloupé drby o kouzlech. Pár týdnů byl klid a potom začala sklizeň brambor.

Smůla, která zlikvidovala kombajn, přešla pro změnu na traktor. Začalo to nevinně, přetržením klínového řemene, potom se zadřel motor, ale opravdová sranda začala až za několik dní. Z neznámých příčin se zablokoval plynový pedál a současně odmítly poslušnost brzdy. Traktor s přívěsem plně naloženým řepou prorazil bránu výkupního střediska a narazil do velkého síla. Stěrek se jen zázkakem vyhnul úrazu, protože včas seskočil.

Zlomyslný osud ovšem zařídil, že narazil na sloup vysokého napětí a svalil se do nedaleké hromady shnilých brambor, vyrazil si sedm zubů a zlomil ruku. Silo bylo postavené důkladně a teoreticky mu neměl ublížit ani náraz rozjetého tanku, přesto se po střetu s traktorem převrátilo a rozpadlo. Další tři roky na tomto místě rašila na jaře pšenice.

Proběhlo vyšetřování a soudní proces, ale nepodařilo se dokázat úmyslné zboření síla, Marian tedy dostal podmínku a poslali ho na psychiatrii, protože u soudu vykřikoval něco nesrozumitelného o uřknutí a o tom, že se někomu pomstí. Nepodařilo se zjistit, koho mýnil. Propustili ho až za měsíc a po zjištění, že je sice velice pověřivý, ale pro okolí jinak neškodný.

###

Jakub právě krmil prasata, když ve dveřích chléva někdo stanul. Poznal Stěrka.

"Pojď dál, nebo vycouráš všechno teplo," řekl nepřívětivě.

Návštěvník vstoupil.

"Copak chceš?"

"Jakube, ty jsi na mě seslal kletbu."

"Kletbu ne, jenom uřknutí, ale vůbec, co tě napadá. Vypadám snad jako čaroděj?"

"Něco takového dokážeš jenom ty. Možná ještě starý Karwowski z Uchaní, ale ten už nežije, protože jsem za ním zajel, jestli by mi nepomohl a neodstranil..."

"Copak se mu stalo?"

"Prý vypil deset litrů samohonky a pak lítal po vsi, až mu nakonec někdo nastavil zrcadlo a stařec při pohledu na sebe padl jako zasažený bleskem."

Jakub pocítil výčitky svědomí a podrbal se na tom místě na hlavě.

"A dál?"

"Odvolej uřknutí. Už tak dál žít nemůžu. Zítra chci sít obilí."

Mrkal a neobratně strkal Jakubovi obálku. Ten ji vzal a zvědavě nahlédl dovnitř. Bylo v ní na šest měsíců klidného života.

"Budiž," souhlasil blahosklonně. "Ještě dneska mi doneseš tyto věci..."

##

Jakub a Josef strávili noc pracovitě. Zařizli bílou slepici, kterou dodal hospodář, a vykřikovali do prostoru magická zařikadla.

"A ty, hadrníku, napřed dvakrát uvažuj, než si uděláš zkratku přes něčí plantáž!" zařval Jakub, když už bylo po všem. Oba čarodějové důstojně opustili nehostinnou krajinu. Vyšli se k Jakubovu hospodářství, kde slepici upekli a tlachali nad ní u bílého vína.

"Jen tak mimochodem, kde jsi bral čas, abys mu kazil kombajn?" zeptal se už trochu podnapilý Josef.

"Jaké kažení? Uřkli jsme. Nevzpomínáš si?"

"Přdlajs. Uřknutí neexistují."

"Teď už ne. Karwowski nežije."

"Nikdy neexistovala. Žijeme ve dvacátém století."

"Haj, živije dvacáté století."

Zvedli sklenky k vycházejícímu slunci...

Problémy

Lidé mívají nejrůznější problémy. Některé z těch problémů spočívají v zemi. I to je docela normální, hlavně na venkově. Dokonce se dá říct, že počet problémů uložených v zemi tam překračuje celostátní průměr.

Byla jednou jedna vesnice. Její jméno nemá zvláštní význam, mohlo se to totiž stát kdekoli, ale stalo se to právě ve Vojslavicích. Vesnice není velká, ale poměrně zalidněná. A kde jsou lidé, jsou i problémy. Samozřejmě každý má svůj. Fiško má na zahradě zakopaného zetě, Hrynievič ve stodole zakopaného staršího bratra (jedná se o dědictví po otci, který sice leží na hřbitově, ale zato s takovou koncentrací arseniku v těle, že ho odmítají žrát i červi). Bilyj má na zahradě zakopanou bednu peněz po pradědovi, kterou mimochodem neúspěšně hledají už tři generace.

Dále se ve většině zděných domů ve zdech a sklepech nalézají zazděné problémy. Přestože vesnice je problémy prospikovaná, znatelně vyšší koncentrací se vyznačuje hospodářství starého Josefa Pačenky.

Sedm problémů z doby okupace a období upevňování lidové moci mu spočívá v zahradě a čichá ke kytkám zdola.

Problémy mají střelné i sečné rány a nežijí. Pár problémů je zakopáno ve stodole. Tyto problémy je možné zhruba označit jako střelné zbraně a munici k nim náležející. Na půdě chalupy se skrývá neveliký problém v podobě kotle a soustavy chladících trubek sloužících ke zkapalňování těkavých problémů. Zkapalněné problémy končí v lahvích.

Několik výjimečně dotěrných problémů v modrých uniformách sídlí v domě na protější straně plotu. Hlavní problém ovšem leží hlouběji v zemi...

##

Byl zimní večer. Na dvoře fičel vítr a padal sníh. Při takovém počasí Josef nevystřčil nos za práh. Ledaže musel na záchod. Ale to zatím nemusel. Odpočíval a poslouchal rádio. Konkrétně - Svobodnou Evropu. Jeho rádio totiž přijímalo veškeré stanice, které existují. I to souviselo s oním hlavním problémem. Ve druhém křesle seděl a s potěšením usrkával nečistěnou pálenku ze sklenice od džemu místní politováníhodný exorcista amatér Jakub Vandrovec.

Příjemnou siestu nečekaně přerušilo zaklepání na dveře. Josef vypnul rádio a Jakub strčil ruku do podpaždí, kam zpravidla ukládal bajonet používaný ke krájení různých věcí. Hospodář otevřel. Na prahu stál Tomáš Česlák, jejich starý známý. S úlevou vydechli. Láhev s pálenkou putovala zpátky na stůl a Josef znovu zapnul rádio.

"Copak tě přivádí?" zeptal se.

"Ukradli mi jalovici," vysvětlil Tomáš. "Právě jsem se vrátil z města. Zůstaly stopy po nákladáku."

"Tušíš kdo?" zajímal se Jakub, bezděky zkoušeje ostrost kudly.

"To kdybych věděl. Proto jsem přišel za vámi. Ty jsi, Jožko, přece kdysi našel na objednávku nějakou herku."

"Jo. Ale potřebuju něco, co s tou krávou souvisí, a nemůžu dát záruku."

"Mám její známku. Stačí?"

"Mělo by."

Starcova dlaň sevřela plastickou destičku.

"Zítra ti dám vědět. Posad' se, odpočiň si. Chceš ochutnat?"

"Rád. Rozčilil jsem se."

Josef přinesl z kuchyně sklenici od hořčice a láhev s kalnou tekutinou.

"Nu zdorovja."

Návštěvník usrkl a chvíli lapal po dechu.

"Sakra. Co je to? Politura?"

"Copak?" urazil se Josef. "Nechutná?"

"Má sílu, ale bylo by dobré ji předestilovat ještě jednou."

"Ále..."

Návštěvník dopil a odložil sklenku na stůl.

"Něco na zakousnutí?" zeptal se.

Přisunuli mu okurky. Snědl jednu i se slupkou, potom se rozloučil a odešel.

"Už dávno jsem se tě chtěl zeptat," ozval se po chvíli mlčení exorcista, "jak je to vlastně s tvými objednávkami?"

"Lehnu si s předmětem pod hlavou a ráno vím."

"Tak jednoduše?"

"Jo."

Jen na okraj poznamenáváme, že Josef nekecal kamarádovi z nedostatku důvěry. Prostě se kdysi zavázal k zachování tajemství. Jakub poseděl ještě chvíli v teple, potom nasedl na motorku a odjel domů. Josef nastavil budík na tři ráno a ještě zaskočil do stáje. Ze země tam čouhala poniklovaná trubka, na kterou kdysi položili nočník, aby se dovnitř neprášilo. Stařík nádobu sundal a vhodil dovnitř několik vajec, která vzal slepicím. Teď už stačí jen trpělivě čekat. Asi pět hodin.

#

Hlavní problém, který už několik generací držel jeho rodinu na tomto místě, spočíval hluboko v zemi pod stájí. Problém měl průměr sto dvacet metrů, tloušťku dvacet a byl edonickým kosmickým korábem. Všechny zbývající problémy se daly snadno vykopat a zlikvidovat, avšak tento byl v principu neřešitelný. Trubka ve stáji s ním úzce souvisela.

Aktuální majitel do ní po každém dojení nalil koflík mléka. Netušil, proč to dělá, ale otec mu kdysi řekl, že je to potřeba, takže to dělal. A občas přihodil několik vajec.

Byl dohodnutý tak, že po vhození vajíček mu koráb dovolí sejít dolů na kus řeči. Stařík tam ovšem lezl nerad, takže koráb měl vajíčka k jídlu málokdy. Josef se probudil před svítáním s podivným mravenčením v hlavě. Vstal a teple se oblékl. Hodně teple, protože venku bylo dvacet stupňů pod nulou, a on už měl svá léta. Pro rozehrátí usrkl kořalky a vyšel do metelice.

"O job jeho matěry!" zaklel při pohledu na překvapující úkaz, který ho čekal hned za prahem.

Země byla rozehrátá a mírně se z ní pařilo. Na jeho dvoře, za plotem u sousedů a na jejich zahradě nebylo po sněhu ani památky. Ve vzduchu se vznášela teplá, vlhká mlha. Na louce za kůlnou se rýsoval okraj velkého kruhu rozehráté půdy. Za ním ležel sníh.

"Idiot," zavrčel na adresu korábu.

Koráb odebral jeho myšlenku. Telepaticky mu odpověděl.

"Záporná teplota, vládnoucí zvenčí tvého úkrytu, vadí správné funkci tvého těla. Chci, abys neměl potíže související s tvou záležitostí."

"Trhni si nohou," prskl Josef. "Vypni ty kamma, nebo se někdo probudí a odhalí vás!"

Z půdy se přestalo kouřit. Trvalo to pár sekund. Než došel do kůlny, veškerá voda se změnila ve sníh. Nezmrzla, ale ztuhla nějak docela jinak. Černý kruh rozmrazené půdy se rozplízl a záhy přestal být patrný. Se zájmem zvedl hrst sněhu k očím. Ve světle pouliční lucerny se sníh nijak nelišil od normálního.

"Slušné," pronesl uznale.

"Snažím se," odvětil koráb v jeho hlavě.

V koutě kůlny Josef odstrčil stranou starou postel a začal kopat motykou do země tvrdé jako skála. Šlo to ztěžka, hlína byla promrzlá.

"Mám pomoci?" ozvalo se mu v hlavě.

"Když ti to neudělá problémy..."

Z hlíny se začalo kouřit a během několika minut změkla. Současně si Josef připadal lehčí. Práce se stala přímo potěšením. Hlína vážila jako peří, lopata také. Postačilo však, aby ji odhodil o kousek dál a padala dolů rychleji než obvykle.

"Šikovný," pochválil. "Jak to děláš?"

"Částečně stíním gravitaci. Pracuj, nestarej se. Beztoho máš tak nízký inteligenční kvocient, že bys nepochopil, jak to dělám."

"Jdi do háje," odsekl kopáč. "Zdaleka nejsi tak chytrý, jak se děláš."

"Josefe, civilizace na Edonu je o celé éony starší než pozemská."

"No a co? Zdá se, že jsi tady zahrabaný a nedokážeš se vyhrabat. Kde je ta technika, co ti umožní návrat? A to už nechci rozmazávat chybu, kterou jsi udělal, že ses tady zaryl."

"Ještě jsi nedorostl ke kritice vyšší civilizace."

"To si jenom myslíš, že jsi tak chytrý. Víš, co můžu udělat? Přestanu ti každý večer lít mlíko do díry a uvidíme, jak dlouho vydržíš."

"Dlouho. Dokud se nenajde někdo jiný."

Pracoval. Zakrátko odkryl vchod. Odstrčil příklop. Hned za ním leželi na chodbě tři esesáci. Jako tehdy, kdy při jeho pronásledování vběhli na palubu korábu. Měli otevřené oči, ale nedýchali. Koráb jim zastavil čas. Kdyby se nyní probudili, nepamatovali by si, že spali. Lhostejně je minul. Už si na ně stačil zvyknout, stejně jako na plíseň na stěně.

"Můžu je vypustit," navrhl koráb. "S potěšením ti podříznu krk. Patří to k vašim zvykům?"

"Máš o našich zvycích pojem jako slepý o barvách," odsekl. "Jenom je zkus pustit, pak ti naleju do trubky svou

pálenku. A co uděláš potom?"

"Ještě předtím tě vyřídí. Říká se to tady tak?"

"Jo. Ale nevyřídí, protože zblbnou. Vylezou ze sklepa a venku najdou docela jiný svět. Jestli pro ně čas doopravdy stojí, budou dost překvapení. Zlikviduj je konečně, k čemu nám jsou?"

Koráb mlčel. Stařík přešel po šikmé podlaze do velkého sálu. Od poslední návštěvy předloni se tady nic nezměnilo.

Podlahu dříve kryla zlatá fólie, ale už dávno po ní nezůstalo ani stopy. Ostatně uplynulo několik generací, a je potřeba za něco pít. Jeho děda vyloupil z jednoho přístroje velké diamanty, které tam něčemu sloužily. Jemu nezůstalo už skoro nic. Bylo tu sice několik sedadel z čistého niklu, ale koráb byl poslední dobou lakomý a nedovolil mu rozřezat je do šrotu.

V přítomnosti pableskovala podivná zařízení. Uprostřed se zvedala velká, čtyřrozměrná konstrukce. Návštěvník se jí pečlivě vyhnul pohledem. Při jejím prohlížení se člověk mohl snadno zbláznit.

"Rozsvít," požádal.

Rozzářilo se světlo. Zdroj vidět nebyl, ale v sále se rozjasnilo. Zato v celé vesnici pohasly žárovky. Mechanismy lodě přešly z chodu naprázdno do plné pohotovosti. Organicko-kybernetický mozek prověřil všechny sekce. Byl připraven.

"Plná pohotovost!" ohlásil.

V celé vesnici se lidé probrali ze spánku, protože je nesnesitelně svědily uši. Na hřbitově se částečně mumifikovaná těla pohnula v hrobech. Na okolních loukách rozkvetly byliny. Bohužel pod sněhem, takže nikdo nepozoroval tento zajímavý a poučný úkaz. Prasklinami v bocích protékaly přebytky energie. Velice podivné druhy energie. Pozemská věda je většinou neznala.

"Nežvaň o plné pohotovosti," řekl uštěpačně stařík. "Kdybys měl plnou pohotovost, bleskově bys odletěl."

"Můžu to zkusit."

Loď se mírně otřásla. V celé vesnici se rozhoupaly lampy. Drobná narušení gravitace porazila v hospodě na zem několik opilců. Bohužel nikdo neměl zapnutou televizi, ve které právě běžel japonský erotický film, stažený omylem z dosti vzdálené kapitalistické budoucnosti časoprostorovou anomálií. Voda ve studních začala vřít. Písek do hloubky několika metrů pod korábem ztuhl na mramor, což je přinejmenším z vědeckého hlediska nemožné. Měděné dráty vysokého napětí se na chvíli změnilly v supravodiče.

"Raději se uklidni, nebo mi těmi otřesy zboříš barák."

Otřesy ustaly.

"Někdy si myslím, že bych dokázal odletět," zasnul se koráb. "Kdybych vám vypnul elektřinu na dva týdny... Takové množství energie by stačilo, abych doletěl na geostacionární dráhu, kde krouží naše cisterna s palivem pro návrat..."

"Kdyby tady nešel dva týdny proud, pochopili by, že něco nehraje. Tebe by vykopali a rozebrali, a já bych šel sedět. A pokud jde o tu cisternu, Rusáci ji už určitě našli a sebrali."

Ve vzduchu se objevila trojrozměrná projekce. Znázorňovala rovinu s budovami, tvarem připomínajícími koňské zuby zasazené opačnou stranou. Mezi nimi se potulovala podivná stvoření; vypadala jako kříženci opičáka s chobotnicí a motýlem. Vedle nich pobíhaly koňovité přízraky.

"Dobrá, dobrá," zarazil ho Josef. "Necpi mi takové kraviny. Dobře vím, žeš letěl stovky let. Tráva za tu dobu zvadla a ti opičáci pochcípali. Něco jsem se o evoluci doslechl."

"Je to nádherná civilizace. Fakt, že neodpovídají na mé signály, vůbec neznamená, že tam nejsou. Závada může být u mě."

"Kdyby tam byli, přiletěli by. Ledaže na tebe kašlou. Kdyby se mi definitivně rozbil traktor, nechal bych ho na poli."

"Nezapomeň, že první z tvého rodu měl naše geny. Ztroskotali jsme na této planetě. Většina zemřela na nákazu zdejších bacilů. Ostatní museli změnit genetickou strukturu. Jsi potomkem těch koňopičáků."

"Žvásty. Šoustal jsem, udělal syna. Kde jsou ty cizí geny?"

"Spí. Dají se probudit. Tvůj organismus je silnější, než mají jiní lidé, jinak bys už dávno natáhl bačkory z té smradlavé tekutiny, kterou s takovou zálibou do sebe naléváš a ničíš si tím mozek."

"O to se nestarej. Piju za své. Člověk využívá deset procent mozku, takže zbytek můžu věnovat alkoholismu."

Obráz se změnil. Mezi chalupami se povalovala na hnoji prasata.

"Vím. Přistáli jste před třemi sty léty. Tvrdíš, že jste nás přiletěli osvítit, ale mně připadá, že jste si ve skutečnosti chtěli ulovit otroky, protože tam na Edonu se vám už nechtělo makat. Ale něco nevyšlo. Budiž. Tak mě něco nauč. Například výrobu kořalky z pilin."

"Instrukce mi dovolují předávat znalosti jen bytostem s příslušným inteligenčním kvociemem."

"Takže mě pokládáš za blba?"

"Zjednodušeně se to tak dá říct."

"Ty hajzle."

Koráb mlčel. Asi se urazil. Pokud vůbec věděl, co to znamená. Josef vytáhl z kapsy kravskou známku.

"Našel bys mi něco?" začal opatrně.

"Tůdle, jak se tady říká."

"No tohle. Má rodina na tebe maká už celé generace a ty jsi taková škrt'a? Odmítáš kamarádkou pomoc?"

"Tak dobře, o co jde?"

"Kámošovi šlohlí krávu. Chápeš?"

"Rozumím. Máš vzorek DNA?"

"Ze dna rybníku jsem nic nebral. Tady máš známku z jejího ucha. Třeba na ní něco bude."

Ze stěny vystřelilo chapadlo. Uchopilo známku a vtáhlo ji do vnitřku korábu. Josef přistoupil k místu kde zmizela a ohmatal hladký povrch.

"Slušné!" uznal. "Prima trik."
"To není trik, ale věda," protestoval stroj.
Promítl mapu okolí, trojrozměrnou projekci z ptačí perspektivy. Po chvíli přiblížil jeden dům.
"Kráva nežije. Maso je tam ve dvou chladničkách," řekl. "Stačí?"
"Přiblíž tabulku s číslem," požádal stařík.

###

Lidé si někdy nadělají problémy. Například ukradnou sousedovi krávu a tiše ji zařiznou. Na zasněženém dvoře Martina Bardaka stáli tři muži. Jakub, Josef a pochopitelně Tomáš. Měli s sebou všechno, co potřebovali, což byly problémy vykopané ve stodolách. Josef stiskl tlačítko zvonku. Odpovědělo mu mlčení. Stiskl ještě jednou. Martin se probral ve svém špinavém doupěti.
"Kdo je, job tvoju mať?" hrabal se z brlohu.
Jakub se s nechutí dotkl drátem pólu baterie. Tritol vyrazil dveře i s futrem.
"Docela jako ve čtyřiačtyřicátém," poznamenal Josef a nabil samopal.
Vběhli do chalupy. Bardak evidentně neměl náladu na přijímání návštěv.
"Vypadněte!" zařval.
Tomáš přešel dávkou po kredenci a novém televizoru.
"Kde je má jalovice, hajzle?" zeptal se.
"Žádnou jsem nevzal!"
Josef otevřel chladničku. Uvnitř ležela čtvrtka telete.
"Co je tohle?"
"Nikdy mi to nedokážete! Každý soud mě osvobodí."
"Skoro každý," řekl Jakub a znechuceně prostřílel řadu hrnců.
"Zaplatíš pětinasobek ceny krávy a to hned, jinak..." stiskl významně spoušť.
"Za chvíli tu bude celá vesnice!"
"Aspoň budeš mít pohřební hosty."
Zaplatil až poté, co prostřelili video.

###

Když člověk nemá jiné problémy, poslouchá pitomé rozhlasové pořady, potom se snaží poskládat získané informace dohromady a trápí se kvůli nim. Dva dědci, Jakub a Josef, seděli v křeslech a poslouchali rozhlasové vysílání o UFO. Jakub se nestačil divit.
"Hrůza pomyslet, že v talířích přilétají takoví malí, zelení hajzlíci."
"Čert je vem!"
"Chtěl bych nějakýho chytit."
"Co bys s ním dělal?"
"Kudlu do žeber. Na naši planetě je nepotřebujeme. Máme snad málo problémů i bez nich? Potom bych zjistil, co mají ve střevech. Mohlo by to být zajímavé."
"...takže ze shromážděného materiálu vyplývá, že mimozemšťané jsou dost sympatické bytosti, které hledají přátelské kontakty s lidmi," mlel moderátor.
"No tohle! Zelené svinstvo, nepochybně mezihvězdní upíři," zuřil vymítač.
"...zbývá nám naděje na přátelské kontakty třetího druhu. Určitě o ně usilují..."
Josef se usmál. Pohlédl na kámoše, který mával nožem. Mrkl a dolil mu pití. Zamyšleně pohlédl na své zápěstí. Modré žíly byly zřetelné a mírně tepaly v rytmu srdce. Pokud v nich opravdu plyne krev koňovitých zvířat z planety Edonu, je asi na správné cestě, pokud se týče navazování přátelských kontaktů s domorodci.

Lihovod

Hraniční přechod u Hrubešova nevypadá moc impozantně. Na ukrajinské straně využili starý převoznický dům. Na polské straně postavili velký hangár a zděný dům pro pohraničníky. Hranice probíhá středem Bugu. Oba břehy, polský i ukrajinský, spojuje lehký, kovový most na dřevěných kůlech. Na polské straně zajišťuje říční břeh rezavé, drátěné pletivo na sloupcích, nyní nakloněných stářím. Na druhé straně řeky trčí z vody betonové piloty a rozpadávající se bunkry. Na sloupech z kolejnic rezaví tuny ostaného drátu. Od pádu Sovětského svazu se o zabezpečovací zařízení nikdo nestaral.
K přechodu z ruské strany přijela černá, mírně použitá volha.
Jakub Vandrovec, Pavel Skorlinski a Josif Kleščak, kteří leželi v křoví na kopečku sto metrů od přechodu, si jako na povel vložili do uší naslouchátka spojená se směrovým mikrofonom a přiložili k očím vojenské triedry.
Na střeše volhy ležela honosná dřevěná rakev.
Z budky vyšel celník.
"Dokumenty," přikázal.
Dva Ukrajinci mu podali oknem vozu pasy.
"A co je tohle?" poklepal na bok rakve.
"V Polsku nám zemřel přítel," vysvětlil jeden cestující, "a tak vezeme rakev k převezení jeho ostatků do vlasti," zatvářil

se patřičně bolestně.

"Chytře to vykombinovali," řekl Kleščak Jakubovi.

"Znáš je?" zajímal se Skorlinski.

"To je... Mychajlo a jeho bratr... řádní hoši..."

Mezitím celník oběma přikázal, aby vystoupili z auta. Za několik minut stála rakev na asfaltu. Strážný zvedl viko. Uvnitř ležela stovka lahví ukrajinské vodky.

"Výborný nápad," pochválil je celník a začal vyplňovat papíry nutné k zabavení. "Jenže na to přišli před vámi už jiní."

Vrátil jim dokumenty. Volha vjela do Polska. Celníci odnesli rakev i s obsahem do domu. Po chvíli měli tři společníci možnost sledovat další osud nákladu. Úředníci láhve otevírali, vyprazdňovali jejich obsah do velké nádrže o obsahu nejméně deset tisíc litrů, rakev skončila na velké hromadě jiných rakví. Prázdné láhve putovaly do kontejneru firmy zabývající se recyklací skleněných odpadů.

"Sakra," zavrčel Jakub. "Co jsi říkal o tom kšeftu na druhé straně?"

"Mám tam cisternu lihovarnického alkoholu," vysvětlil Kleščak. "V noci jsem ji převezl do staré cihelny, pouhých tří sta metrů od řeky. Líh můžu dát po dolaru za litr..."

"Jdu do toho," souhlasil Skorlinski. "Jenže jak, k čertu, zdoláme tu zatracenou řeku?"

Jakub poklidně zkoumal triedrem pomalý proud.

"Pontonový most," nadhodil. "Ženisti ho postaví za hodinu..."

Kleščak zavrtěl hlavou.

"Takové možnosti nemám... Z naší strany cisterna neprojde. Jednak tam jsou protitankové překážky, možná i miny... A váš břeh je moc strmý. Cisterna ho nevyjede. Ostatně by se to nevyplatilo, takový most je drahý."

Zamysleli se.

"Bude se muset tradičně," usoudil Jakub. "Líh do kanystrů a loďkou..."

"To by vyžadovalo sto jízd..." vzdychl Skorlinski.

"Vůbec ne," protestoval Vandrovec. "Na loď se vejde tři sta litrů, převezeme to nanejvýš na desetkrát. Koukněte na ten ohyb. Neuvidí nás z celnice ani z okrsku... Na polské straně je blízko silnice... A z vaší se dá pohodlně dostat až k vodě mezi těmi rozpadlými bunkry..."

"Na tom něco je," přiznal podnikatel.

"Líh strčíme do té kůlny." Vandrovec ukázal na silně nakloněnou dřevěnou boudu s propadlou střechou.

"Loďka odpadá," zasáhl Kleščak. "Ale mám vojenský ponton. Motor se taky najde..."

"Žádné motory. V noci se zvuk po vodě nese daleko... Už jsem Bug přeploval..." usmál se vymítač vlastním vzpomínkám.

Chvilí mlčeli.

"Jede kolona," zaradoval se Ukrajinec.

Opravdu, na hranici se objevila čtyři mírně ojetá auta značky UAZ s jeho lidmi. Proclení proběhlo hladce, strážní pouze zkontrolovali, jestli je v pneumatikách opravdu vzduch a ne líh, a v chladičích voda a ne líh.

"V pneumatikách pašují jenom frajírci," vrčel Kleščak, "vždyť by potom smrděl na kilometr daleko. Navíc takové rozpouštědlo škodí i gumě..."

Celníci propíchali sedadla pletacími dráty, aby zjistili, jestli uvnitř nejsou místo molitanu pytlíky s alkoholem. Prohlídka dopadla dobře. Řidičům vrátili pasy a kolona se rozjela.

"Tak zítra u vás?" zeptal se Jakub.

Ukrajinský podnikatel zvolna přikývl.

"Zítra. Sejdeme se v Dílně."

Kolona bezpečně projela. Pašerák si s úlevou oddechl.

"A mám tunu surovin," zamručel potěšeně. "Jsem na řadě."

Stiskli si ruce, a pak Kleščak vykročil k úpatí kopečku, kde zaparkoval svůj mercedes, který se stářím už rozpadal. Po chvíli dohonil pomalu jedoucí kolonu a nasměroval ji k silnici na Chelm.

"Vlastně by bylo možné se připojit i k tomuhle," ozval se dosud mlčící Skorlinski.

"Už má své odběratele," zavrtěl hlavou Jakub. "Ostatně nemáš martinskou pec."

"To nemám," vzdychl podnikatel. "A jet se zbožím až do Varšavy je trochu daleko... Může se cestou rozpadnout..."

K přechodu přijela na kole nesmírně tlustá ženská. Z kapsy vyňala pas. Dva celníci se přikradli zezadu a jako na povel do ní začali píchat dráty. Ze širokého pláště vytryskly na všechny strany tenké pramínky lihu z propíchnutých prezervativů. Jakub se zlomyslně zasmál. Po chvíli stála štíhlounká žena v příliš širokém plášti uprostřed velké, rychle se vypařující louže.

Skorlinski vzdychl.

"Obávám se, že dopadneme jako ona."

"Mám nápad i na legální byznys," nadhodil Jakub.

"Naprostě legální?"

Exorcista si setřepal z bundy neviditelné smítko.

"Skoro," upřesnil.

###

Na předměstí Ruské Ravy stála stará, mnoho let opuštěná továrnička. V městečku toto místo nazývali Dílna. Místní lidé věděli, že sem nemají chodit, a policisté byli podplaceni. Navíc Kleščak nebyl frajírek a v podstatě všechno, co dělal,

hraničilo se zákonem do té míry, že v případě potřeby byl schopen podplatit soudce opravdu nepříliš vysokou částkou... Zvenčí byl na továrníce štít "Dílna pro opravu vozidel". Jakub zaklepal na bránu.

"Propustku," zavrčel strážný vyzbrojený kalašnikovem.

Exorcista se mu zahleděl hluboko do očí. Strážný ztuhl.

"Promiňte," zajektl.

Nacvičeným pohybem otevřel dvířka a pustil Jakuba dovnitř. Na velkém dvoře vládl běžný, horečný ruch. Celý jeden kout zabírala vyfazená ruská auta. Na čtyřech rampách současně se technici hrabali pod vozy v předstírání oprav. V hale hučely stroje lisující součásti karosérii. Jakub ušel několik kroků. Dva technici právě svařovali z patřičně vylišovaných, silných měděných plechů karosérii volhy. Kontrolor s katalogem v ruce hodnotil jejich práci. Druhou karosérii právě lakovali na vedlejším pracovišti. Několik dalších se sušilo pod přístřeškem. Tady kmitali hoši, co připevňovali postranní lišty, větrací mřížky, zrcátka... Na konci technologické linky usazovali karosérie na podvozky. Tady prošly další, velice podrobnou kontrolou.

"Slušná fabrika." Jakub snadno odhadl, že přítel stojí za ním.

"Vid'," řekl pyšně Kleščak. "Denně putuje přes hranice deset aut. Dohromady čtyři tuny mědi, na každém zisk 300%..."

Tytam jsou časy, kdy se z barevných kovů odlévaly nárazníky nebo ráfky. Dneska je důležité množství. Udrží se jenom ten, kdo podniká ve velkém..."

Exorcista přikývl. Do lakovny právě zatlačili moskviče. Ten se pro změnu leskl přímo nadpozemsky.

"Zlato?" zeptal se.

"Kdepak, mosaz. Zlato se nevyplatí, ceny na obou stranách jsou podobné..."

"Škoda," ucedil exorcista při pohledu, jak lakýrníci pokrývají nazlátlý plech hnědým lakem, "pěkně zářil..."

"Co se dá dělat? Kšeft je kšeft... nevím, jak dlouho ještě potrvá, než mě odhalí... Připraven?"

"Ovšem."

Nasedli do Jeepu Cherokee. Doma se Kleščak nemusel nijak maskovat. Odjeli k hraničnímu přechodu. Kilometr od něj odbočili na polní cestu a za několik minut zastavili před polorozpadlou cihelnou. Vstoupili dovnitř. Do nosů je uhodila omamná vůně lihovarnického lihu, vypáleného z ukrajinských brambor. V bývalé peci na pálení cihel opravdu stála mohutná automobilová cisterna. Ze zadní výpusti vytékal do dvacetilitrového kanystru aromatický čurek.

Dva Kleščakovi muži zasalutovali. Jakub vytáhl z kapsy placatci a přistrčil ji pod pramínek. Po naplnění si pořádně přihnul.

"Dvaadevadesát procent," odhadl.

"Kurva, zase mě v pálenici ošídili," rozzuřil se podnikatel, "mělo být pětadevadesát..."

"Prvních tři sta litrů připraveno k přesunu," ohlásil jeden z pracovníků.

"Dobře, nanoste je k řece," přikázal šéf.

Smrákalo se. Exorcista zajedl opečenou řepou.

"Zvládneš to?" zneklidněl jeho přítel.

"Určitě," zvedl z kouta bidlo k odrážení lodě.

##

Voda byla černá jako inkoust. Měsíc nesvítíl. Mráčky, které večer přivál vítr, občas zastínily hvězdy. Mezi dvěma betonovými bloky, potopenými hned u břehu, se kolébal těžký vojenský výsadkový ponton o výtlaku nejméně tuny. Bylo k němu přivázáno lano, schopné udržet libovolnou váhu. Jakub se bude odpichovat jen na jednu stranu. Zpátky ho Kleščak a jeho lidé prostě přitáhnou. Kdyby exorcistu unesl proud, také nebude problém s přistáním na bezpečném břehu. Kanystry byly zabalené v hadrech, aby na sebe nenarážely, a naplněné až po okraj, takže odpadly problémy se šploucháním elixíru.

"Připraven?" zeptal se šepem ukrajinský podnikatel.

"Jasan." Jakub skočil na ponton.

Z protějšího břehu zasvítila baterka. Tři krátké záblesky. Cesta je volná, nepřátelé daleko. V poklidu odrazil od břehu.

Dno klesalo zvolna, třímetrové bidlo docela stačilo. Vplul doprostřed proudu. Kruhy na hladině. Instinkt mu napověděl, že něco není v pořádku. Voda kolem něho podezřele zhnědla, hvězdy svítící na obloze se v ní přestaly odrážet.

Odněkud připlula vlna těžkého, mrtvolného smradu. Jakub se soustředil. Nečekaně něco šublo bidlem. Exorcista je okamžitě pustil. Dal signál dozadu, aby Kleščak přitáhl ponton zpátky. Vtom se okraje pontonu chytilo několik párů nazelenalých, flekatých rukou a svět se převrátil. Jakub se okamžitě ponořil ke dnu a rychlými tempy zamířil k polskému břehu. Na ukrajinské straně houkl výstřel a po chvíli celá dávka. Pod vodou slyšel střelbu jen slabě. To ho kryl Kleščak...

Exorcista plaval. Najednou ho něco chytilo za kotník. Druhou nohou energicky kopl a s uspokojením pocítil, že chodidlo drtí opuchlý nepřítelův obličej. Krk mu sevřely dvě slizké dlaně. Mávl nožem, jednu ut'al v zápěstí. Ukrutná bolest v noze. Pod nohama dno. Vztyčil se, zhluboka se nadechl a brodil se ke břehu. Skorlinski mu přišel na pomoc. Vběhl do vody až po prsa a udatně sekal lopatkou. Mezitím se na ukrajinské straně probudili pohraničníci. Nočním vzduchem se do dálky nesl hluk motorů terénních aut. Jakub se neohlížel. Kleščak si poradí.

"Ksaku, krvácíš jako prase," zavrčel podnikatel, když tahal přítele na břeh.

Rychle rozřízl plátěné kalhoty a posvítíl na ránu baterkou. Tiše hvízdal mezi zuby. Exorcista měl v noze kostěný hrot kopí.

"Co se tam dělo?"

"Utopení," vysvětlil zachmuřeně Vandrovec.

"To vím... přinejmenším jednoho jsem sekl do krku... Ale proč?"
"Využili příležitosti k vyrovnání účtů..."
Vytrhl hrot a dokulhal k autu. Tady rychle ošetřili ránu a bez rozsvícení světel odjeli.

##

Ráno přijel Kleščak. Jakub ležel ve své chalupě a pivem doplňoval noční ztrátu krve. Cítil se mizerně.
"Viděl jsem dobře? Dostali tě utopenci?"
Jakub zamračeně přikývl.
"Sakra," zabručel ukrajinský podnikatel. "Noktovizorem jsem je viděl jen slabě, ale jednomu jsem dal kalašem..."
"Díky..."
"Přišli jsme o líh i kanystry," vzdychl Skorlinski, který seděl v koutě na lavici. "Aby to spral d'as... tři sta litrů šlo do..."
"Mizérie," pokrčil rameny Kleščak. "Co myslíš, Jakube, kolik jich tam je?"
Exorcista vyprázdnil další půllitr. Jeho obličej už získával normální barvu.
"Možná několik desítek... Přitáhl jsi ponton?"
"Ano, má díry jako od rohů."
"Takže mají i krávodlaky," zabručel Jakub. "Přece krávy, které se utopily," vysvětlil, když viděl, že nechápou. "Možná by pomohly granáty... Hodně práce, nešikovné místo, a výsledky nic moc..."
"To je blbé," řekl Kleščak, "protože už mám další cisternu. Musíme vymyslet něco jiného."
Exorcista se podrbal na hlavě.
"Nápad mám... Ale bude potřeba půl kilometru ocelového lanka a půl kilometru hadice."
"To se dá zařídit," přikývl Kleščak. "Ještě něco?"
"Harpuna..."
"Budeme lovit?" zaradoval se Skorlinski. "Smrt utopencům..."
"Už je po nich," usmál se pochmurně Vandrovec. "Ne, účty s nimi si vyrovnáme jindy... Teď máme práci, nesmíme se rozptylovat. Aha. Šiknou se taky lopaty. Ale dva dny musím odpočívat..."
Opláchl si ránu na noze pálenkou. Utopenci naštěstí neotrávili hrot...

##

Na hranici přijel chladírenský tirák. Řidič podal celníkovi pas, doklady pro převoz a celní deklaraci. Strážný je klidně pročítal.
"Hovězí půlky z Uzbekistánu. Tam mají krávy?"
Řidič s úsměvem přikývl.
"Otevřít," přikázal celník.
Zaskřípaly ocelové veřeje, zevnitř zavál arktický mráz. Celník si posvítíl baterkou.
"Měly být půlky a tady jsou celé krávy," zavrčel. "Prověřit..."
Jeho dva podřízení skočili dovnitř a vytáhli jednu zmrazenou krávu. Zakvílela rozbrušovačka, jen ta dokázala rozříznout bachor zmrazený na -40°. Z vykuchaného břicha se sypaly balíčky ukrajinských cigaret.
"Copak je to?" zeptal se celník řidiče.
"Nemám potuchy," zalhal Rus. "Nepřátelé mi to podstrčili..."

##

O tři sta metrů níž po řece Jakub postavil malou velrybářskou harpunu na trojnožku. Namířil na ukrajinský břeh a vystřelil. Ostří prolétlo nad vodou, za sebou táhlo ocelové lanko. Zabodlo se do vrby na druhé straně. Kleščak vyšel od betonových bloků, odpojil lanko od harpuny a táhl je na svou stranu.

##

Setmělo se. Na hranici přijel TIR. Celník hodnou chvíli bádál v nákladním listu.
"Brambory do Doněcka?" podívil se.
Řidič vážně přikývl. Strážce vytáhl z kapsy krátkovlnnou vysílačku a zavolal kolegu na druhé straně.
"Hej, mladci," spustil ukrajinsky. "Kolik stojí u vás v krámě brambory?"
"Asi půl hřivny," odvětil Ukrajinec.
"Díky." Celník vypnul přístroj.
"Tak mi, holoubku, vysvětli jednu věc," otočil se k řidiči. "Když jsou u nás brambory po čtyřiceti groších a u nich po dvaceti, proč je vezeš na Ukrajinu, místo abys je vezl sem?"
"Nic nevím," odvětil řidič. "Poručili, tak vezu."
"A do práce," podal mu celník lopatu. "Shoď tunu do příkopu, uvidíme, co máš pod brambůrkami..."
Řidič si zamračeně odplívl.
"Celou tunu?"
"Právě tak."
"Celičkou?"

"Do poslední brambory."
"Tolik práce," zavrčel. "To se radši rovnou přiznám... Do brambor jsme zahrabali šlohnutý mercedes..."
Celník vytřel telefonní číslo.
"Hrubešov? Pošlete partu, je třeba zabásnout jednoho občana..."

###

Půl kilometru hadice sahalo přesně od Kleščakovy cihelny do kůlny na polské straně.
"Kurva, Jakube, jsi génus," chválil svého společníka Skorlinski. "Jenže jak to přečerpáme? A cisternu musíme přivít..."
"Klídek. Hned tady bude má parta," usmál se exorcista.
Za pět minut zaparkovali u kůlny hasiči a fekální vůz.
"To jsou spolehliví lidé, odvezou ti líh, kam budeš chtít," vysvětlil společník.
Dva hasiči připojili čerpadlo k ústí hadice a rychle naplnili nádrž.
"Výborně, zavezete to na tuto adresu v Lublinu." Skorlinski jim podal vizitku. "Tam vám zaplatí, zavolám jim..."
Hasiči beze slova odjeli. Jejich místo nyní zaujal fekální vůz.
"K čertu," ucedil podnikatel a nedůvěřivě pohlížel na vozidlo.
"Jen klid," poklepal mu Vandrovec na rameno, "důkladně jsme ho umyli. Ostatně líh všechno vydezinfikuje... A vůbec, co se trápíš, my to pít nebudeme..."
"Máš pravdu," zazářil podnikatel. "Do díla, hošani."
Zahučelo čerpadlo a nádrž se začala pomalu plnit. Jakub vytáhl z kapsy mobil.
"Jak to jde?" zeptal se Kleščaka, který hlídal cisternu na druhé straně hranice.
"Klesl tlak," oznámil ukrajinský podnikatel. "Netáhne?"
"Jak to, že ne?" užasl exorcista. "Čerpadlo běží celou dobu."
Mávl rukou. Obsluha vozu zastavila motor. Jakub odpojil hadici a opatrně se napil. Kalná, smradlavá voda z Bugu.
"Do prdele!" zaklel.
"Co se stalo?" zneklidněl Pavel.
"Zasraní utopenci nám přeřizli lihovod! Čerpáme vodu z řeky a ne špiritus!"
Rozběhl se ke břehu a po chvíli vytáhl z vody roztržený konec hadice.
"Tentokrát jste to prosrali," zavrčel. V rákosí se ozval ironický řehot.

###

Na celnici přijel volkswagen. Vystoupili z něho stařík v obleku a mladík (také v obleku) s aktovkou. Celník na ně vytřeštil oči.
"Kdo k čertu jste?"
"Hlavní celní úřad," ukázal mladík legitimaci. "Komise pro likvidaci konfiskovaného zboží."
Celník zsalutoval.
"Hlavní technik likvidace alkoholu," představil se stařík a mávl falešnou legitimaci. "Zaveďte nás k nádrži."
Celníci poslušně doprovodili oba společníky.
"Stupeň naplnění?" zeptal se Jakub.
"Osm tisíc litrů," ohlásil celník. "Máme ještě dva tisíce rezervu..."
"Koncentrace?"
"Podle měření kolem sedmdesáti procent..."
"Čistota?"
"Lili jsme, jak to přišlo. Podle instrukcí všechno dohromady: vodku, koňak, líh, moldavská vína..."
"V pořádku. Vykopat příkop do Bugu a nádrž vyprázdnit."
"Přímo do řeky?" podivil se celník. "Vždyť taková spousta alkoholu... Zanikne biologický život..."
"Zničit alkohol jinak není možné," trval na svém Jakub. "Samozřejmě by bylo možné ho spálit, ale to by trvalo měsíce... Navíc může vybuchnout..."
"Nešlo by to ekologičtěji?" zeptal se náčelník přechodu.
"Nejekologičtějším způsobem, jak zničit takové velké množství, je vypít ho," prohlásil falešný technik a usmál se vlastním myšlenkám.
"Osm tisíc litrů?" užasl celník.
"Sám vidíte, že to nejde. Kopat příkop."
Čtyři celníci vykopali kanál za necelé tři hodiny. Jakub osobně otevřel ventil. Proud alkoholu zamířil přímo do hraniční řeky.
"Podepište protokol." Skorlinski přistrčil zblblým celníkům papíry.
Začali podpisovat.

###

O dvě hodiny později, kilometr po řece, ukrajinský podnikatel Kleščak zavedl svých dvacet mužů ke břehu. V souladu s Vandrovcovými předpoklady právě sem na měřičnu připluli opilí utopenci a omámení krávodlaci. Josif rozdál

podřízeným kovové trubky a baseballové pálky.
"Nikdo nesmí beztrestně ničit lihovody! Zlikvidujte ty mršiny."
Říční voda se zbarvila krví...

Dům bez klik

V centru města Chelmu stojí malé domky. Za nimi se zvedá nevysoký kopeček. Mezi domky je náměstí a na něm soudní budova. Budova nová, velká a nádherná. Soudní síň, také velká a nádherná, byla toho dne skoro prázdná. Ne jako za dávných časů, kdy lavice svědků zaplňovali Jakubovi kámoši. Místo nich tu sedělo jen několik studentů práv se sešity a diktafony. Soudce také seděl a už měl všeho dost. Vždyť se setkali už podvacáté. Poldové z Vojslavic v lavicích svědků byli unavení.

Okrskář Birski vypadal přímo zničeně. Dlouholetá válka s Jakubem Vandrovcem ho vyčerpala a zahořkl. Samotný Jakub, přestože mu táhlo na devadesát, vypadal čile. Neztrácel sebejistotu. Člověka v jeho věku přece nestrčí do báně. Opřel si bradu o zápěstí a soustředěně naslouchal obžalobě. Jako obvykle ho obviňovala z pálení samohonky. Jakub neměl advokáta. Svě činy vždycky obhajoval sám.

Soudce na něho pohlížel s odporem. Kdyby tak alespoň jednou mohl vydat jiný rozsudek, zprostit ho viny a poslat toho špinavého dědka tam, odkud přišel.

"Doznává obžalovaný viny?" zeptal se, když prokurátor domluvil.

Jakub přivolal na tvář široký, upřímný slovanský úsměv. Zlaté zuby vyplňující ústa blýskly v šeru soudní síně.

"Nepřiznávám se k činu, ze kterého jsem obžalován," pronesl skoro vesele.

"Co může obžalovaný říct na svou obhajobu?"

"Vysoký soude, i v nejhorších stalinských časech stát dovoloval občanům vyrábět domácí víno. Pod podmínkou, že to dělali pro vlastní potřebu."

"Souhlasí."

"Takže jsem neporušil zákon. Prostě jsem si dělal víno z cukru."

Studenti se rozesmáli, ale hned ztichli.

"Co tomu říkají svědkové obžaloby?" zašilhal soudce na okrskáře Birskeho.

"Vysoký soude," začal policista. "Za prvé, nikdy jsem neslyšel o víně z pouhého cukru..."

"Žij tak dlouho jako já a poznáš i jinší věci," opáčil Jakub přejícně.

Vlastně měl toho tupého poldíka svým způsobem rád.

"A za druhé, vysoký soude, analýza provedená lihoměrem prokázala v jeho víně osmdesát procent alkoholu."

Z lavic, kde seděli studenti, se ozvaly tlumené zvuky, jako by se někdo zakuckal. Soudce tam přísně pohlédl.

"Žádám o zachování klidu nebo všem nařídím opustit sál," pohrozil.

Zvuky umlkly.

"Žádám o slovo," zneklidněl Jakub.

"Udílím."

"Za prvé není nikde řečeno, že nesmí existovat víno silnější než vodka. Za druhé..."

"Žádám o možnost vyjádřit se ke slovům obžalovaného," ozval se prokurátor.

"Udílím. Další argumenty sdělíte za chvíli, pane Jakube, pokud to bude potřebné."

"Víte, co to je?" žalobce zvedl ze svého stolku nějaký předmět.

Venkovský exorcista na něho udiveně pohlédl.

"Kniha. Hodně tlustá."

"Vidíte ze svého místa na její titul?"

"Encyklopedie. Šestý díl. Pokládá mě snad ten eunuch prokurátor za pitomce?" otočil se ke studentům.

Neodpověděli, protože měli hlavy pod lavicemi.

"Žádám o zachování klidu, jinak budu muset uložit pokutu za urážku soudu," prohlásil soudce.

"Uložte," navrhl Jakub, ale tuhle jeho další šaškárnu přešli mlčením.

"Víte, co je to encyklopedie?"

Obžalovaný se podrbl na hlavě. Předstíral přemýšlení. Vždycky, když se drbal na hlavě, připomínal starého vylínalého šimpanze.

"Když se něco přesně neví, dá se tam najít odpověď," řekl posléze. "To je taková bolševická bible."

Tři studenti museli opustit síň.

"Výborně. A teď poslouchejte: Víno - alkoholický nápoj (8 - 22 % alkoholu) se získává alkoholovou fermentací drtě nebo šťávy z hroznů, případně jiného ovoce (ovocná vína). Rozuměl obžalovaný této definici?"

Jakub pocítil nejistotu. Byl to u něj vzácný pocit. Naposledy ho zažil před čtyřiceti léty, kdy kámošův motor po rozebrání a opětovném složení nechtěl fungovat.

"Jistě, ale to neznamená, že ji akceptuji."

"Soud se odebere k poradě."

Jakubův pohled se setkal s pohledem okrskáře. Chvilí si hleděli do očí. Jakubovy oči byly jako porcelánové kuličky s namalovanými zřetelnými a duhovkami. Nevyjadřovaly nic. Většina vojslavických krav měla bystřejší pohled. Přesto Birski tento souboj nevydržel. Nevěděl, jestli ho jeho nepřítel vidí, ale když sklopil zrak, zahlédl mu na tváři výraz pohrdání. Okamžitě ho však nahradila lhostejnost. Vrátil se soudce.

"Soud uznal obviněného vinným ve všech bodech obžaloby. Současně s přihlédnutím k jeho pokročilému věku nepokládá za možné poslat ho do vězení."

Jakub se usmál a Birski zrudl jako rak.

"Avšak s přihlédnutím k vysoké společenské nebezpečnosti jednání a celkové demoralizaci obžalovaného se soud rozhodl poslat ho doživotně do psychiatrického ústavu."

"Cože?" podivil se Jakub.

Okrskář Birski vyskočil a rozchechtal se tak strašlivě, až soudce napadlo, že by mu pár týdnů pozorování v blázinci také neuškodilo. "Dvacet let!" volal policista. "Dvacet let úsilí a konečně se mi podařilo dostat tu svoloč definitivně do chládku."

Soudce ho přivolal k pořádku a potom s úlevou vydechl. Také byl rád, že už nikdy nebude muset jednat s tím prašivcem. Ale potom udělal chybu. Pohlédl na odsouzeného. Oči Jakuba Vandrovce ztratily lhostejnost porcelánových kuliček. Hleděly s dokonalou, studenou nenávistí. Soudce měl nepříjemný, vlezlý pocit, že se v těch očích odrážejí požáry založené před mnoha léty, kdy Jakub ještě nezanechal odporného zvyku zapalovat hospodářství svých nepřátel.

"Přisahám, že tenhle barák podpálím!" zařval Vandrovec zdaleka ne stařeckým hlasem. "Spálím tento kurník a ruiny zarostou trávou!"

Studenti pečlivě zaznamenávali jeho slova. Tvářili se nadšeně.

###

Šoupli ho do pokoje.

"Tady budeš teď bydlet," zavrčel zamračený strážce v plášti, který tu šéfoval. "Za hodinu bude oběd."

Dveře se zabouchly. Jakub zavyl a kopl do nich. Ani se nehnuly. Rozzuřeně se rozhlédl. U jedné stěny spočíval v poloze lotosového květu skoro nahý muž s turbanem na hlavě. Na židli za stolem seděl asi dvacetiletý mladík s vyčesaným čírem. Bylo tu také okno. Jakub příšerně zakvílel a vrhl se k němu. Mříž ho bohužel odrazila. Těžce vzdychl. "Tudy to nepůjde," řekl indián. "Už jsem to zkoušel. Dovolte, abych se představil, jmenuji se Matěj Borychowski. Student."

"Já jsem Jakub Vandrovec, exorcista amatér. K jakému kmeni..."

"Promiňte. Pokládáte mě za blázna, aniž mi to projevujete. Děkuji."

Jakub opět pocítil rozpaky.

"Můj úbor opravdu mate, ale víte, hrozně se mi nechtělo rukovat, tak jsem se rozhodl dělat blázna. Buď tak nebo onak. Hop nebo trop. Strčili mě na pozorování. A zdejší felčáři dospěli k závěru, že mi opravdu přeskočilo."

"A ten druhý?"

"Džalalladin Ben Husajn," představil se medituující muž, aniž otevřel oči. "Jak by to bylo vaší řečí... čaroděj? Arabský divotvůrce."

Jakub projevil živý zájem.

"Promiňte, ten Husajn Saddám z války v zálivu je váš příbuzný?" otázal se s úctou.

"Ne. Žádný příbuzný. Za co jste se sem dostal?"

"Udělal u mě kontrolu a v kůlně pod podlahou našli pálenici," řekl Jakub. "Jsem už moc starý na to, aby mě strčili do basy, takže jsem tady. Máte plán útěku?"

"Skoro," přikývl Arab. "Musím se soustředit. Můj koberec dali do skladu. Pokud k němu v duchu proniknu, možná přiletí."

"Ale na okně je síť," upozorňoval 'indián'. "Musíme promyslet, jak se jí zbavit."

"Můžu pomoci?" zeptal se Jakub a vytáhl z odlepené podrážky židovský vlas - tenkou zlodějskou pilku předválečné výroby ze speciálně tvrzené oceli.

Obočí obou společníků v zajetí se pozvedla. Indián učinil varovné gesto.

"Teď ne. Ještě jsme nedopracovali plán do konce."

Jakub ulehl na jediné volné lůžko.

"Tak pracujte a já si zdřímnu. Mám nervy nadranc."

Padl na tvrdou matraci a za chvíli spal jako zabítý. Probudil se až k obědu. Po obědě ho odvedli k pohovoru s vedoucím psychiatrem. Jakub musel sundat kabát a ulehnout na pohovku, potom k němu přistoupil zdejší šéf.

"Jak se jmenujete?" zeptal se přívětivě.

Jakub odpověděl úsměvem.

"Mé jméno je na první stránce chorobopisu, který leží na vašem stole. Pro případ, že neumíte číst, poskytnu informaci, že se jmenuji Jakub Vandrovec, je mi skoro devadesát let a chci advokáta. Hodlám žalovat zkorumpovaného soudce i toho ničemu okrskáře, v důsledku jejichž intrik jsem se ocitl v této politováníhodné situaci."

Lékař zamrkal.

"Co jste dělal před zatčením?"

"Jsem vesnický exorcista, proslulý po celém Polsku i za hranicemi. Mé schopnosti může potvrdit prezident Polské ezoterické společnosti."

"Který prezident?"

"Pan Biedermaier."

"Ach tak. Možná vás to překvapí, ale sedí u nás už tři měsíce s příznaky naprostého šílenství."

Jakub usedl.

"Posedl ho ďábel! Říkal jsem tomu kreténovi, aby nečetl ty zasrané knihy z Wroclawi. Ale to se hodí. Posedlost jsem už léčil. Jestli dovolíte, věnuji se mu..."

"Možná dovolím. A jaký argument použili ti lumpi, soudce a okrskář, aby vás strčili sem?"

"Obvinili mě, že pálím kořalku."

"Samozřejmě bezdůvodně."

"Pane doktore, co je to dvě stě litrů? Zásoba na půl roku?"

"Jste alkoholik?" zajímal se lékař. "Byl jste někdy na odvykacím léčení?"

"Jednou do mě zašili antabus, ale vypáral jsem ho bajonetem a zbytky jsem z organismu vypláchl lihem."

"Dobře. A teď přejdeme k vašemu životopisu. Povězte mi, co si pamatujete nejlíp."

"Vzpomínám si, jak jsem se poprvé ožral," zasníl se Jakub roztouženě. "Bylo to za první války, bylo mi tehdy deset."

"A jiné silné zážitky?"

"Jednou mi táta sebral flašku piva. A potom, to je silné, jak jsem poprvé usekl skopčákovi hlavu, ale to bylo až za druhé války. Držel jsem ji a ona ještě žila, tedy hýbala očima a hýbala, a vůbec nechtěla přestat."

"Co jste udělal?"

"Zahodil jsem ji. A ještě si pamatuju, jak mě kousl upír," ohrnul rukáv košile a předvedl dvě hodně staré jizvy.

"Povídejte, jak k tomu došlo."

"Šli jsme s Josefem Pačenkem, mým sousedem, do lesa. Dělalí jsme do noci, byl leden a setmělo se. Tak jsme nalámali chvoji, zapálili oheň a šli spát. A ráno jsem to už měl."

Lékař se usmál.

"Pokračujte."

"Bojoval jsem s různými přízraky a přežil. A na stará kolena mě šoupli do blázince."

"Prý jste vyhrožoval, že zapálíte soud."

"A proč ne? Ukřivdili mi? Ukřivdili. Tak ať se smaží."

"Dobře. Znáte zákony?"

"Dost málo, přestože mě pořád trápí různými paragrafy."

"Výborně. Poslouchejte, co vám řeknu. Soudce neměl právo vás odsoudit k doživotnímu pobytu tady."

"Ale!" podivil se Jakub.

"Soud může jen nařídit psychiatrické pozorování. Protože vzhledem ke svému věku prakticky nemůžete absolvovat nepodmíněný trest, po zjištění, že jste zdravý, mám právo vás propustit. Ale za dvou podmínek."

"Aha. Mám nadestilovat pálenku?"

Lékař vzdychl.

"Pane Jakube. Tohle je klinika. Kdyby bylo třeba, máme laboratorní líh. Ale o to nejde. Ponecháme si vás tady na pozorování, jen tak pro jistotu. Ostatně se budou zajímat, co s vámi je."

"Nemyslím. Jsou rádi, že se mě zbavili."

"Proto by mohly nastat potíže po vašem návratu. Ale to už je má starost. A za třetí, jako exorcista mi poskytnete krátkou konzultaci."

"Prezident..."

"Když člověk denně jedná se šilenci, občas se zblázní, ale někdy se vyskytnou případy, ve kterých je něco víc. Rozumíte?"

"Ano. Občas se někdo chová jako blázen, má manické představy, ale ve skutečnosti je v tom nějaká hlubší, cizí, temná logika."

Lékař nahlédl do pacientovy karty.

"Opravdu máte jen dvě třídy základní školy?"

"Válka ji přerušila. Chodil jsem ještě do večerní školy, ale vypukla další válka, a potom jsem už nějak nestíhal. K čemu mi vůbec je? Mám své povolání, pár grošíků jsem si odložil. Piju, protože to mám rád. Lidi se občas odváží zajít za mnou do chalupy pro rady, a umí se pak odvděčit."

"Co je zapotřebí k vymítání?"

Jakub vypočítával dost dlouho. Lékař nekladl žádné otázky, ale nakonec nevydržel.

"Laboratorní líh chápu, může být potřeba k dezinfekci ran. Ale slaneček?"

"Přece líh na zapití po práci a slaneček na zakousnutí."

Když se Jakub vrátil do cely, vycítil změnu nálady. Džalalladin seděl u stěny a soustředoval se. Soustředění zaplnilo místnost. Vzduch, přestože bylo otevřené okno, byl tak hustý, že v něm bylo možné pověsit sekeru, jenže žádná nebyla po ruce. Zato se ve vzduchu vznášely indiánovy trepy. Jakub vykročil a přimáčkl je k podlaze. Už na ní zůstaly. Arab se probral.

"Tak co?" zeptal se.

Indián přerušil výpočty.

"Geometrická řada," oznámil. "Dnes kolem půlnoci bude možné jednat."

"Co měříte?" zajímal se Jakub.

"Zkoumám růst telekinetického potenciálu našeho drahého hosta. Přestal polykat prášky a hned to pomohlo. Zvedal pantofle na dvě sekundy, teď dospěl k minutě."

"Aha," pochopil Jakub. "No nic. V noci mě ještě zavolají na zákrok. Utečte beze mne."

"Nenecháme kámoše z cely..."

"Poradím si. Musí mě za chvíli pustit," vytáhl pilku. "Do práce."

Do večere byla mříž přerážnutá. Ošetřovatel přišel pro Jakuba v noci.

"Čeká tě zákrok," řekl.

V izolaci bylo všechno připraveno. Nemocný prezident ležel do kříže roztážený na zemi. Mračil se. Jakuba zarazilo hned na začátku, že má červené oči. Ruce i nohy měl přivázané k mohutným hákům.

"Zajímavé," poznamenal Jakub.

"Památka na metody devatenáctého století," vysvětlil lékař. "Zřejmě těžký případ."

"Těžké případy neexistují. Jenom špatní exorcisti," pronesl Vandrovec důstojně.

"Než se mu to stalo, četl tohle." Lékař mu podal silnou knihu v kožené vazbě se zámkem.

Jakub ji opatrně otevřel. Stránky byly čisté.

"Přečetl ji a obsah mu skočil do hlavy," vysvětlil věčně. "Ale zřejmě půjde vrátit do původního stavu."

"To by bylo dobře. Kniha pochází ze Slezské knihovny."

Vymítač se pustil do díla s vervou a znalostí věci. Zpočátku udělal svěcenou křídou kruh kolem ležícího muže, potom vedle nakreslil pentagram a donutil lékaře, aby vstoupil dovnitř.

"Kvůli bezpečí," podotkl.

Nakonec usoudil, že je všechno v pořádku, zapálil svíčky, otevřel prázdnou knihu a církevní staroslověninou začal pronášet zaklínadla. Kolem ležící postavy se několikrát objevila svítící aureola, ale hned mizela.

"Je silný," řekl Jakub.

"Nechce se dát? Už to vypadalo dobře..."

"Udělám to jinak. Vstoupím do jeho mysli."

"Je to bezpečné?"

"Ne."

Udělal z bylin malou hromádku a zapálil ji. Vyrazil odporný, černý kouř. Jakub svlékl košili, řízl se do prstu a nakreslil si na kůži složité znamení. Potom se prstem dotkl čela a okamžitě padl jako podřátý. Lékař na něho polekaně hleděl. Po dlouhém váhání se rozhodl mu pomoci, ale jakmile vystrčil nohu z pentagramu, pocítil něco, co připomínalo úder elektrickým proudem.

Jakub Vandrovec měl mezitím menší problémy. V okamžiku, kdy dotykem čela otevřel spojení, do mysli mu vtrhlo nějaké monstrum. Jako klíště se vpilo do jeho mysli a začalo vysávat vnitřní já. Jakub se nebránil, nemusel. Monstrum požíralo jeho vzpomínky a myšlenky, nafukovalo se pořád víc a potom se najednou svinulo do sebe a začalo prchat. Následoval je.

Setkali se na šedé rovině mezi prezidentovými mozkovými závity.

"Nu i papal ty," řekl Jakub.

Tvor se svíjel v křečích.

"Nechutnalo?" zesmutněl exorcista.

Netvor pohrdavě vyprskl nějaké svinstvo.

"Viš, holoubku, jeden mentální vampýr už do mě kdysi vlezl. A co se stalo? Zdechl. Tebe to čeká taky."

Tvor se přestal hýbat. Jakub si ho přehodil přes rameno a vyšel ven. S rozmachem ho hodil na betonovou podlahu a skočil do svého těla. Setřel si z čela pot.

"Hotovo," řekl žasnoucímu lékaři. "Můžete vylézt."

Lékař se sklonil nad tmavé, rozteklé těleso na podlaze.

"Co je to?" podivil se.

"Organizovaná ekto plazma. Může například shořet," zapálil tvora svíčkou.

Po chvíli zbyla jen hrstka popele.

"Hotovo. A po problému."

"A prezident?"

"Žije. Vzpomíná se."

"Ale co to bylo?"

"Mentální vampýr. Seděl v knize a při čtení vylezl. Požírál myšlenky. Proto došlo k desynchronizaci chování. Ostatně, co budu vysvětlovat. Psychiatr jste vy."

"A jak jste ho zlikvidoval?"

"Vlezl mi do hlavy a nažral se mých myšlenek. Zřejmě mu uškodily."

Lékař se pokusil představit si Jakubovy myšlenky. Muselo to být hodně smrduté bahno.

"Tak jsme si zapracovali, a teď se snad napijeme?"

"A kniha?"

"Koukneme se."

Stánky byly zase popsané.

"Nevyleze z ní nic?"

"Nic."

Šli do doktorovy pracovny a nalili si laboratorní líh denaturovaný éterem. Lékař ho ředil a pil z čajového šálku, exorcista pil neředěný přímo z láhve. Kolem půlnoci byl Jakub díky alkoholu ve veselé a trochu povznesené náladě, a lékař na nejlepší cestě k deriliu tremens, když někdo nečekaně zaklepal na okno. Zvedli hlavy a upřeli udivený zrak na neobvyklý úkaz za oknem. Na vzorkovaném perském koberci seděli arabský čaroděj a falešný indián. Koberec se vznášel ve vzduchu.

"To je mi pěkné léčení, pane Jakube," řekl čaroděj. "Určitě nechcete letět s námi?"

"Hodíte mě domů? Musím tam něco zařídit."

"Jasně, nasedej." Indián pohlédl žádostivě na láhev.

"Na shledanou," rozloučil se Jakub s doktorem, zazátkoval láhev, strčil si ji do podpaždí, z parapetu přešel na koberec a odletěl.

Psychiatr se štlíp do tváře. Byl najednou střízlivý, nu, skoro střízlivý, a pořád viděl totéž. Vzdalující se koberec se třemi

osobami na palubě.
"Tak zřejmě začíná šílenství," pokrčil rameny.
Potom otevřel skříňku, kde měl drogy.

#

V centru města Chelmu stojí malé, bílé domky. Obklopují náměstí. Za domky se zvedá nevysoký kopeček. Na náměstí začínají ruiny zarůstat trávou. Soudní budova už neexistuje. Shořela.

Dřevěný rozum

Jakub vstal nejspíše od stolu. Zadkem strčil do židle, ta se překotila a protože byla stará, rozpadla se na kusy. Exorcista pracně udržoval rovnováhu, došel ke spásné stěně a celou cestu ke dveřím se o ni opíral. Zlomyslný práh se mu pokusil podrazit nohy, ale Jakub ho energicky nakopl a prohnal prkýnko vyletělo ven. Něco ho chytilo za gumák. Pohlédl dolů a zjistil, že se k botě přichytila jedna ze šedesáti plechovek od piva. Konečně se vypotácel ven. Na obloze něco viselo, ale jestli je to slunce nebo úplněk, nebylo snadné rozhodnout. Všechno tonulo v zelené mlze. Zato bylo dost chladno, což ho přivedlo k domněnce, že je zřejmě podzim.

"Sakra," zavrčel Jakub. "Neměl jsem pálenku míchat s pivem."

Svět se prudce zakymácel, jako by země chtěla shodit parazita, ale neuspěla. Konečně Vandrovce došel na místo. Zastavil se, čelem a jednou rukou se opřel o strom, druhou rukou povolil drát uzavírající poklopec, vytáhl ptáka a začal močit. Jeho trénovaný organismus poslední dvě hodiny trpělivě přečerpával alkohol do měchýře, takže proud, který vypouštěl, měl koncentraci asi čtyřicet procent. S každým vypuštěným litrem byl vymítač střizlivější. Konečně se vyprázdnil a spokojeně schoval nádobíčko. Zamířil ke kůlně. Zelené stíny zmizely a mohl konstatovat, že je opravdu den. A zřejmě i podzim.

"Je zbytečné se bejčit, když čeká práce," řekl si.

Netušil, jaká konkrétní práce ho čeká... Už několik let neoséval pole a čekal na dotace od Evropské unie. Zatím sice nepřišly, ale pevně trval na svém rozhodnutí. Ani zvířata už dlouho nechoval...

Už skoro došel do kůlny, když nečekaně zaslechl zpěv.

Hej, my hoši z mimoprostoru

nebojíme se mimozemšťanů

Exorcista se prudce zastavil. Něco mu neštymovalo, a k jeho hrůze dokonce dvě věci. Za první píseň slyšel jen v pásmu telepatického příjmu, za druhé ji zpíval sbor nejméně tři set hlasů.

Rytíře Jedi vyženeme tiše...

"Kurva," zavrčel Jakub.

Zapnul mozek na vyšší otáčky. Tři procenta buněk, které lidé zpravidla užívají k myšlení, byla dál zatemněná, ale zbývajících devadesát sedm se pomalu rozešlo. Inteligence začala pomalu stoupat. Když IQ dosáhlo dvou set padesáti, Jakub vypnul ohříváč. Závity stýdly, což ovšem potrvá několik hodin.

"Tři sta telepatů na špacíru," mručel. "V celé zemi není té holoty víc než dvacet..."

Jsmo nepřátelé vaší hvězdné říše, dokončil sbor.

Ke konci už hlasy stěží blekotaly.

"Copak se sem seběhli telepati z celé Evropy?" vrčel exorcista. "Vyloučit se to nedá... telepatický jazyk je společný všem lidem, ale vycítil bych to dřív..."

Usedl na špalek a zamyslel se. Tři sta telepatů nemůže být daleko. Vlastně docela blízko... najednou ho udeřil nečekaný signál. V očích se mu zatmělo, z uší mu vytekla krev.

"Jakube Vandrovče, byl jsi vyvolen," ozval se mu v hlavě kovový hlas.

Exorcista snížil hlasitost na minimum, ale signál pronikl zajištěním.

"Byl jsi vyvolen," opakoval.

"To vím, do háje," řekl Jakub. "Ještě před válkou. A co má být?"

"Na to zapomeň. Byl jsi vyvolen pro nové cíle."

Exorcista se podrbl na hlavě.

"Jaké zase cíle?"

"Rozneseš naše bratry do všech koutů této planety. Přišel čas, abychom převzali vládu nad světem."

Jakub s nadlidským úsilím vložil mentální blokádu a s úlevou vydechl.

"Něco malého, co se nedokáže samo pohybovat," mručel. "Rozumné žáby? Asi ne. Nebo myslící viry?"

V tom okamžiku náhlý úder prorazil ochrannou bariéru. Jakub si protřel zaslzené oči a spočítal sílu útočníků. Bylo jich přes tři sta.

"Přístup a pokloň se svému novému pánu," přikázal hlas.

Exorcista udělal gesto odkoukané v americkém filmu. Další úder ho srazil k zemi. Hned potom mu nohy ztuhly jako klády a neznámá síla ho zvedla. Kráčel jako na chůdách ke stromu, který před několika minutami zalil.

"Na kolena, otroku," promluvil strom.

Mírně blábolil, což dokazovalo, že Jakubova moč měla opravdu sílu...

"Houbeles," odsekl Jakub přesvědčeně. "Otroctví je tady zakázané už dlouho..."

Kolena mu nečekaně změkla a za chvíli klečel v trávě.

"Klaň se mi," přikázal strom.

"Polib mi prdel," řekl Jakub.

Za okamžik ležel a bušil hlavou do země.

"A teď poslouchej, otroku," ozval se kmen. "Rozneseš mé ořechy a vysadíš je po celé zemi. Až vyrostou, vytvoříme síť, kterou budeme řídit lidstvo. Vaše doba skončila. Nastává doba rozumných stromů!"

"Přinesli vás čerti," zavrčel.

"Čerti ne, můžete si za to sami. Sem spadl mrak radioaktivního prachu z výbuchu černobylské elektrárny."

"Mutasi," pochopil Jakub.

"Mutanti, idiote!"

"Ale něco nechápu," postěžoval si.

"Co?" zajímal se strom.

"Proč jsi začal myslet zrovna ty?"

"Louskal jsi někdy vlašské ořechy?"

"Nikdy," zalhal pro jistotu. "Nevztáhl bych na ně ruku, ale viděl jsem, jak je jiní lidé louskali."

"Až převezmeme vládu, budou potrestáni. Ale víš, že jádro vlašského ořechu připomíná vzhledem lidský mozek?"

"Aha. Proto taky tvoříte společný intelekt! Myslíte pomoci ořechům..."

"Správně. A nyní tě zasvětim do podrobností našeho plánu..."

Opilé ořechy zase začaly zpívat. Kmen povídal o vysazování jednoho ořechu každé čtyři kilometry, ale exorcista neposlouchal. Horečně přemítal, jak se zbavit příležitosti zachránit lidstvo. A něco vymyslel.

"Víš co?" přerušil proud pokynů, jak vysazovat ořechy na území Velké Británie. "Myslím, že by se ti hodila troška dusíkatých hnojiv, půda v tomhle koutě dvora byla vždycky dost jalová..."

"Ha, začínáš prokazovat vlastní iniciativu, otroku," zaradoval se strom. "Hnojivo je dobrá věc... Přines."

Jakub zamířil do kůlny. V koutě měl dvacetilitrovou plastickou nádrž s páchnoucí kapalinou. Stála tu už dvacet let, protože Jakub nehodlal kazit půdu chemií. Nyní otevřel uzávěr a přičichl. Za ta léta v látce nepochybně došlo k řadě nežádoucích změn.

Jedovatě se usmál a přikutálem kanystr pod ořech. Potom pustil proud odporné kapaliny. Do vzduchu unikal příšerný smrad, což ovšem nemělo význam, protože stromy, jak každý ví, nemají nosy... Byl přibližně v polovině, když ořech pochopil, co se děje.

"Zrada!" zařvalo mu v hlavě tři sta dřevěných hlasů.

"Jistě, zrada," odsekl. "Nechci být otrokem nějakého Pinokia..."

Potom nasadil další mentální blokádu, zamířil do chalupy a šel spát.

Když se druhého dne probudil, strom nežil. Jakub k němu opatrně přistoupil se sekerou v ruce. Listí zežloutlo a opadalo. Ořechy, ještě v zelených obalech, se mu válely pod nohama. Jakub jich několik s potěšením rozdupal.

"Vlády nad světem se vám zachtělo," pronesl mstivě. "Frajeři... Dřevěné mozky a nenapadne je, že i kdyby si podřídili lidstvo, pak v zimě, kdy ořechy nejsou, lidé všechny vykáčí..."

Potom sevřel topírku a pustil se do rubání kmene.

"Vidíš," řekla švestka jablůňce, "říkala jsem, že frontální útok neuspěje..."

"Jen klid," usmála se jablůň. "Vyřídíme je v zimě. Patříčně upravím jablka, a jenom ať z nich zkusí udělat pálenku..."

Vládu nad světem ještě dobudeme. Je to pouze otázka času..."

Děda

V hospodě bylo toho večera veselo. Krčmář koupil od Rusů ojetý barevný televizor a postavil ho na pult. Televizor se všem štamgastům zalíbil, i když obrazovku pokrývala jemná mozaika poruch a vydával zvuky, ve kterých bylo možné jen občas rozpoznat lidskou řeč.

Jakub Vandrovec pil už čtvrté pivo, když se obraz v televizoru ustálil. Najednou se na obrazovce objevil jeho portrét.

Hlas něco oživeně zachrčel, potom naskočily nějaké hory.

"Sákryš," podivil se Seměn. "To jsi tak slavný, že tě ukazují ve zprávách?"

Krčmář praštil do bedny püllitrem. Obraz se zaostřil, vylepšil se i zvuk. Hlas zase něco zakdáká a na obrazovku vplul moderátor.

"Zajímavý nález... bla bla... zajištěný... bla bla..."

"Jaký nález?" znervózněl exorcista. "Vždyť sedím tady!"

Moderátor nepokládal za nutné informaci opakovat a začal hlásit něco o náletech na Afghánistán.

"Mluv o nálezu, hajzle!" zařval Jakub.

Hlasatel ho opět ignoroval, takže Vandrovec složil prsty v patřičném gestu a hodil sklenici. Vlétla do obrazovky jako do jezera, sklo se zavlnilo jako voda a vrátilo se do původního stavu. Celý národ spatřil moderátora zalitého krví, pivem a střepinami. Skoro okamžitě byl program přerušen a objevil se nápis "Závada není ve vašem přijímači".

"Chyba, Jakube, mohl jsi televizor poškodit," upozornil ho jemně přítel.

"Dobře mu tak. Proč neopakoval?"

"Jestli je to něco důležitého, zítra si to přečteš v novinách. A jestli to důležité není, proč se tím trápit," pokrčil rameny starý kozák. "Napijeme se."

Po úvaze Jakub uznal, že má pravdu. Objednali si další pivo.

###

Ještě s kocovinou se exorcista ráno vypravil do vesnice v ušlechtilém záměru koupit noviny. Napřed nahlédl do

prodejny alkoholických nápojů a potom k řezníkovi. (Vzpomněl si, že právě v těchto obchodech balí zboží do novin, ale jaksi se ukázalo, že už to vyšlo z módy.) V návalu zoufalství, bojuje s ošklivostí, vstoupil do knihovny, kde ho informovali, že noviny se kupují ve stáncích. Tam opravdu jedny dostal a usedl v parku na lavičku.

"Sakra, osmdesát let žiju na světě a ještě jsem noviny nekupoval. A teď na stáří taková hanba," vzdychl.

Na rukou se mu objevily červené skvrnky - alergie na tištěná slova. Měl ji od dětství... Hanba se však vyplatila, protože už na předposlední stránce spatřil vlastní obličej čumící z papíru.

"Vot te na," řekl. "To už jsem tak důležitý, že o mně píší s fotografií?"

Pocítil prudký nárůst sebeúcty. Potom se soustředil na snímek. Jedno víčko mírně padalo, druhé obočí bylo ježatější než to, které vídal v zrcadle...

"Hra?" napjal paměť. "Vždyť je to děda," osvítilo ho nečekaně. "Ale podívejme se, co tady nabláboli," začel se do článku.

Čtení mu šlo ztěžka, už si nedokázal připomenout některá písmena.

"Před několika léty bylo z ledovce na hranicích Rakouska a Švýcarska vyzvednuto výtečně zachované tělo muže," slabikoval. "Kuš, dědek se našel. Ale co je se zlatem, ksakru?"

Na lavičku přisedl jeho kumpán Semen. Starý kozák držel v ruce výtisk stejných novin.

"Našli mýho dědu," pochlubil se Jakub.

"Kecáš, tady píšou, že jde o mrtvolu z neolitu. Velice zajímavý nález..."

"Co je to neolit?" zajímal se Vandrovec.

"Mladší doba kamenná. Doba, kdy lidi neznali kov a dělali si kamenné nástroje..."

"Jak mohli dělat něco z kamene, když neměli kovová kladiva a dláta, aby ho opracovávali?" divil se stařík. "Leda laserem," odpověděl si.

"Dosed se nenašly dobře zachované pozůstatky z té doby. Teď ho určitě rozkrájí na kousky, aby zjistili, co jedl a tak dále."

"Cože?" Jakubem to přímo zacloumalo. "Chtějí kuchať mýho dědu? Jen přes mou mrtvolu!"

"To není tvůj děda," usmál se Semen. "Ta mrtvola ležela v ledu několik tisíc let."

"To zrovna," prskl Jakub. "Povídám, že je to můj děda. Pamatuju si to jako dneska. Sebral všechno zlato a šel. Chtěl si založit konto ve Švýcarsku, a pokladna byla společná. Všechno souhlasí. Jenže měl mít u sebe měšec zlatých rublů, k sakru... Ale i tak musím jet."

"Kam?"

"Jak to, kam? Přece tam, kde ho drží. Ať poví, jak naložil s prachama... A tebe, Semene, budu potřebovat."

"Nač?" povytáhl obočí starý kozák.

"Jak to, nač? Já cizinecky nemluví..."

Kozák vzal do ruky noviny a začel se do článku.

"Proč jezdit za hranice," zabručel. "Tady píšou, že toho zmraženého chudáka přivezli do Varšavy na archeologickou výstavu."

"Archeo... Co?"

"Archeologové se hrabou v zemi," vysvětlil Semen. "Můžeme chytit autobus do Lublinu a za čtyři nebo pět hodin budeme na místě... Ale napřed musíme zaskočit k informatikovi."

"Proč?" podivil se Jakub.

"Musíme si pořídit vstupenky, aby nás tam pustili. Taky by bylo dobré se převlíct do lepšího..."

#

Hlídači střežící vstup na vernisáž ztuhli údivem, když se před muzeem objevili dva starci v arabských burnusech a s turbany na hlavách. Vyšší z návštěvníků vytáhl ze západní papír pokrytý několika řádky arabských písmen a opatřený četnými razítky různých barev. Menší "Arab", kterému pod látkou vyčnívaly špičky gumáků, ukázal stejný dokument.

"Do háje," podráb se jeden hlídač na hlavě. "Co jsou zač?"

Menší návštěvník na něho pronikavě pohlédl vodnatě modrýma prasečíma očkami. Hlídači zašumělo v hlavě a jeho myšlenky nabraly jiný směr.

"To budou pozvaní hosté," řekl druhému.

"Nejsou to tálibové?" staral se hlídač. "Na vernisáži je prezident, premiér, ministr a spousta vipů... Neprohledáme je?"

Vodnaté zraky se upřely do jeho očí. Za chvíli ho pochyby přešly. Oba maskovaní návštěvníci vstoupili do haly.

Vstup do muzea kryla plachta šedého plátna, před kterou stál na tribuně šedovlasý archeolog.

"Senzační nález... bla bla bla... bezprecedentní... bla bla... díky našim přátelům... bla bla bla..."

Dav zatleskal. Na tribunu vystoupil další vědec.

"Děda je určitě za tou záclonou," poznamenal menší Arab.

"Určitě," souhlasil Semen. "Musíme počkat, až otevřou výstavu, a pak se dostaneme dovnitř..."

"V takovém davu nic nedokážeme," prskal Jakub. "Nepůjde to druhou stranou?"

Starý kozák sundal ze stěny evakuační plán budovy.

"Půjde," usoudil.

Vyrazili druhou stranou. Pronikli do výstavních sálů.

"K čertu," zavrčel exorcista při pohledu na vitrínu s amulety lužické kultury. "Zajímavé, zajímavé... A hele, chalupa, jaké staví v Deblince," prohlížel si model chalupy z římské doby.

"Kdoví, jak dlouho ten cirkus potrvá," vyrušil ho Semen z poznávacího tranzu. "Musíme si pospíšet."

Proběhli řadu sálů. Nakonec jim cestu přehradila dřevěná stěna potažená bílou bavlněnou tkaninou.

"Sakra, zahradili to."

"Klídek," ucedil Jakub.

Vytáhl z holínky bajonet a vyřízl v látce díru. Potom silným úderem prorazil dřevotřísku, rozřízl druhou záclonu a vytvořil průchod do další místnosti. Byla skoro prázdná, jen uprostřed stálo několik vitrín. Na jednom konci splývala plátěná zástěna, za kterou zněl vědcův projev.

Oba lupiči pokročili k exponátu ozářenému silnými reflektory.

"Všechno souhlasí," pohlédl exorcista na části oděvu ve vitrině. "Králičí kožich, pamatuju, jak je táta choval, škrpály z lýka, sám jsem ještě v takových chodil do školy, luk na ptáky, protože flinta je v lese moc slyšet a poldové by obtěžovali... plátěný pásek, košile z pytloviny..."

V prostřední vitrině ležely na vrstvě suchého ledu mumifikované pozůstatky.

"Mají taky dědulkou," poznamenal Semen. "Viš určitě, že je to on?"

"Barva kůže moc neodpovídá, ale to je u mumií normální." Jakub vyřízl diamantem díru ve skleněném víku a odpojil alarm.

"Co chceš dělat?" zajímal se kozák. "Mrtvola je tuhá..."

"Jaký co? Oživím ho a zeptám se, co udělal s prachama."

"Tohle oživit?" pohlédl pochybovačně na tělo. "Navíc je zmrzlý."

Exorcista vytáhl z turbanu fén.

"Má pálenka postaví na nohy i mrtvého." Strčil nebožtíkovi do krku trychtýř a v poklidu vlil do mumie půl litru kalné kapaliny z placatice. Začal se rozhlížet po zásuvce, ale nikde ji neviděl...

Za zástěnou se ozval potlesk.

"Sakra, nějak neozžívá," vzdychl Vandrovec. "Asi ho přece jen bude potřeba rozmrazit... Tak mluv, dědo, kde je zlato," zatřepal mumií.

Hlava s tichým třesknutím odpadla od těla. Semen ji uchopil za vlasy a vytáhl ze sarkofágu. Z otevřených úst vytekla pálenka.

"Hele," otočil se k Jakubovi. "To je jenom vosková figurína, napodobenina mumie... Dělají si z našich archeologů srandu."

"Tak kurva," nakopl Vandrovec podstavec vitríny. "Kde je moje zlato?"

V tom okamžiku potlesk zesílil a někdo slavnostně strhl zástěnu. Na prahu sálu stál prezident. Za jeho zády se tlačili další hosté.

"Oho?" podivil se při pohledu na dva 'Araby', z nichž jeden měl na nohou gumáky a druhý pořád ještě držel za vlasy hlavu mumie.

V následujícím okamžiku prezident ležel na zemi přikrytý pěti bodyguardy, kteří ho vlastními těly kryli před atentátníky.

Dav znehybněl. Jakub několikrát zamrkal.

"Co nevidět se na nás vrhnou," zašeptal Semenovi.

Ten pokročil dopředu.

"Salám," řekl arabsky, "Alláh akbar. My být hosté, archeologové z Afghánistánu."

Během třiceti sekund byla budova liduprázdná.

"Copak je vyhnalo?" podivil se Jakub.

"Psychologie davu," konstatoval Semen spokojeně. "Ty univerzitní znalosti se přece jen k něčemu hodí... Sice po osmdesáti letech, ale radši pozdě než vůbec."

Vyšli před muzeum, kde bylo také naprosto prázdno. Jen někde v dálce kvílely sirény policejních vozů.

Svlékli burnusy a poklidně zamířili ke Starému Městu.

"Co s tímhle?" Starý kozák ještě pořád držel v ruce hlavu. "Hodíme ji pod autobus nebo někoho postrašíme?"

"Je z vosku?" zamyslel se vymítač. "Strč ji do síťovky. Vezmeme ji s sebou. Dáme do ní provázek a budeme mít svíčku."

Lenin

Byl poklidný středeční večer. Od zmizení Jakuba Vandrovce uplynulo už šest dní. Jeho kámoši začali pocíťovat určitý neklid. Tento čelný exorcista sice zmizel už několikrát, ale tentokrát to udělal naprosto nečekaně. Hospoda ve Vojslavicích měla ve středu prodlouženou otevírací dobu. Trh sice proběhl ráno, ale někteří štamgasti zalévají své kšefty hodně dlouho. Tak tomu bylo i tentokrát.

Josef Pačenko, Tomáš Česlák, Jan Grzadkowski a Semen Korčaško seděli u rohového stolu.

"A já si myslím, že by se měli informovat policajti," vztekal se šepetem Tomáš.

"To by se Jakubovi nelíbilo."

"A už se mu něco líbilo?"

"Ne. Určitě má nějakou důležitou práci."

"To by nechal koně u Semena."

"Kůň ke mně přišel sám. A stáj je zamčená. Takže ho vypustil a zamkl."

"A já tvrdím, že se mi to vůbec nelíbí."

V tom okamžiku se otevřely dveře a na prahu stanul Jakub Vandrovec. Byl mírně namazaný, ale nic nenasvědčovalo, že by během své nepřítomnosti utrpěl na zdraví. Přehlédl přítomné opileckým pohledem, a když zahlédl kámoše, usmál se. Ti ho také hned zpozorovali a přivolali ke svému stolu.

"Kdepaks byl?" zeptal se Semen.

"Tomu neuvěříte. Ať mi přinesou pivo, propálil jsem si totiž hrdlo špiritusem."

V momentě před nimi stála baterie lahví. Jakub jednu z nich odzátkoval o okraj stolu, pohlédl kalným zrakem na posluchače - mezitím se totiž kolem stolu shromáždili všichni přítomní - a začal vyprávět. Lidé ho pobaveně poslouchali. Bylo všeobecně známo, že namazaný vypráví neuvěřitelné příběhy, ale i v případě, že byly naprosto nepravděpodobné, bylo co poslouchat. Toho večera překonal sám sebe. To museli všichni uznat.

###

Chodba ubíhala do nekonečna. Byla z betonu. Z betonu byly stěny, strop, podlaha. Na podlaze ležel červený běhoun, už poněkud prošlapaný miliony párů bot, které po něm přešly. Běhoun stejně jako chodba ubíhal do dále, do šerého přítí, dokud ho nepohltila perspektiva.

Jakub Vandrovce trpělivě šlapal. Vedle něho kráčet průvodce nebo možná strážce. Zamračený strážce, urostlý, s kalašnikovem v chlupaté ruce. K jeho popisu je třeba dodat, že měl porůznu na prsou několik řádů. Obličej měl bílý jako břicho leklé ryby, což docela ladilo se stejně chorobnou barvou stěn.

"Vypadá to tady sympaticky," zažertoval Jakub. "Docela jako v centrále KGB."

"Toto je centrála KGB," pronesl strážce a zase se odmlčel.

"A kdybych chtěl polského konzula?" zeptal se rafinovaně Vandrovce.

"Toto je jedno z nejutajenějších míst v zemi. Cizí diplomaty sem nepouštíme. A rozhodně je potom nevypouštíme."

"A kdybych se postavil na odpor?"

Strážce neodpověděl, ale jeho automat znenadání zaujal bojovou polohu.

"To nic, jenom jsem žertoval," odstrčil Jakub hlaveň rukou.

Stanuli před ocelovými dveřmi. Strážce zaklepal, vrata zaskřípala a otevřela se. Za dveřmi stálo několik strážců. Někteří měli dokonce na vodítcích psy. Všichni byli urostlí a měli na prsou řády.

"Generál čeká," řekl jeden z nich.

Vstoupili do neveliké pracovny. Pracovna byla také z betonu, i když vypadala pečlivěji upravená než chodba, například ze stěn netrčely výztuhy. V pracovně byl psací stůl, stolek přišroubovaný k betonové podlaze a na stěně nad stolem visel portrét současného generálního tajemníka. Podlahu pokrývaly hnědé skvrny, místy na ní byly křídou nakreslené ležící siluety. Siluety vcelku odpovídaly krvavým stříkancům a děrám po kulkách na stěnách.

"Jakub Vandrovce?" zeptal se generál.

"Jo," přiznal se exorcista.

Generál chvíli hypnotizoval krvavě červený telefon, který stál před ním na stole, a potom začal hovořit.

"Naše pokroková sovětská věda v posledních letech vyřešila řadu neřešitelných problémů."

"Líh z pilin?" projevil živý zájem Jakub.

"Mimo jiné," vmísil se strážce.

"Dáte mi návod, soudruhu?"

Generál uhodil pěstí do stolu.

"Nemáme čas na pitominky! Soudruhu Vandrovče, vy jste exorcista."

Vězeň povytáhl obočí.

"Copak vaše pokroková sovětská věda neprokázala, že žádné nadpřirozené jevy neexistují?"

"Naše pokroková sovětská věda prokázala hodně věcí, ale některá dogmata jsme museli verifikovat... Ale o to nejde.

Určitě víš, že po své smrti veliký Lenin..."

"Kdo je to Lenin?" zajímal se exorcista.

Strážce odjistil zbraň.

"Zastřelit?"

"Není třeba, už jsem si vzpomněl!"

"Nestřel, přikázal generál. "Po své smrti byl náš učitel nabalzamován. Víš, co to znamená?"

Jakub rád hrával vesnického hlupáčka. Ani tentokrát si neodpustil malé potěšení.

"Takovým tím balzámem na vlasy?" ujišťoval se.

"Já ho přece jenom zastřelím," nabízel se strážce.

"Drž hubu, idiote, nebo zastřelím tebe! Tak poslouvej, Lenin byl mumifikován."

"Tedy nasolen jako egyptští faraóni?"

"Něco podobného. Konzervovali ho speciální látkou s přísně tajnou recepturou."

"Mám ji odtajnit?" hotovil se Jakub k činu.

"Kdepak! Náš problém je v něčem docela jiném," klesl generál hlasem. "V posledních dnech strážci střežící vůdcovu rakev pozorovali, že se začal hýbat."

"To se dá velice snadno vysvětlit."

"Tak mluv, exorcisto."

"Sedmdesát let opakujete, že Lenin je věčně živý, takže tomu nakonec uvěřil. Kdo by taky neuvěřil."

"Opakujeme i jiná hesla a jaksi to není znát..." Generála tento výklad zjevně zaskočil.

"To je jednoduché. Je daleko větší pravděpodobnost, že Lenin nasolený tím tajným polymerem před sedmdesáti léty je dále živý než to, že se proletáři spojí nebo každému podle jeho potřeb."

"Je ho třeba odeslat do nebytí."

"Cože?"

"Je ho třeba zlikvidovat."

"Vy marxisti-leninisti chcete promarnit takovou šanci?"

"Jakou šanci?"
"Pod vedením nesmrtelného vůdce uskutečníte světovou revoluci!"
"Sloužíme ideji..."
"Jaký by to byl nádherný argument pro zavedení komunismu."
Strážce zvedl samopal, ale generál ho gestem uklidnil.
"Co tedy radíte, soudruhu specialisto?"
"Co mám radit? Vezmu osikový kůl a ať v klidu leží dalších sedmdesát let."
"Našeho vůdce kůlem?"
"Nevídím jinou možnost. Leda mu zatlouct do čela stříbrný nebo železný hřebík."
"Do čela to nepůjde, prohlížejí si ho turisté."
"Takže zbývá jenom kolík. Můžu ho zatlouct tak, aby nevyčníval. Dáte mu nový kabát a bude gut."
"Nedal by se mu kolík vrazit zezadu?"
"Ne. Za prvé vám vyteče ta tajná šťáva a za druhé, lopatka kryje srdce."
"Ještě něco. Hodilo by se odhalit viníky tohoto stavu věcí a samozřejmě je přísně potrestat."
"Myslím, že byste měli podezírat soudruhy, kteří byli na stáži na Haiti."
"Proč?"
"Černoši tam mají takové zábavné náboženství, nazývá se woodoo, oživování mrtvol."
Generál zamrkal a vytáhl zpod stolu láhev.
"Povídáte vůdů? Tak to se napijeme na plodnou spolupráci," navrhl.
Napili se.
O dvě láhve později začal Jakub dorážet, aby se konečně pustili do práce.
"Tak jdeme," ztěžka se zvedl generál.
Kráčeli dlouhými betonovými chodbami. Exorcista musel každých několik kroků generálem zatřást a ptát se ho na další cestu. Po chvíli odbočili do úzké chodbičky a zastavili se před masivními ocelovými dveřmi.
"Tady je to," řekl generál, opřel se o stěnu a usnul.
"Vstávej! Kde je klíč?"
Generál otevřel líně jedno oko a vyhrabal z kapsy plochý klíček.
"Tu mmmáš!"
"Co to děláš, ten přece není od těch dveří."
"Ssammo že nee! To je klíč od trezůru."
"Jakýho trezůru?"
"V Ženevě. A v něm milion zelených papírků pro tebe, protože jsi můj nejlepší kámoš."
"A dostanu řád?" neostýchal se Jakub, který už strčil klíč od trezoru do kapsy.
Generál odepnul z vlastní hrudi Leninův řád a podal ho novému kámošovi.
"Tady máš! Je ze zlata. Kup si za něho buřty nebo něco takového."
Jakub vložil řád do náprsní kapsy.
"Otevři."

Generál otevřel. Po úzkých schodech vystoupili do patra. Tam byly další dveře. Stejně důkladné, ale bez klíčové dírky, zato s číselníkem, jaký mívají telefony. Generál se zase opřel o zeď a začal dřimat.
"Hele, generále, jaká je šifra?"
Generál vytáhl z kapsy tužku a se zavřenýma očima napsal na stěnu řadu čísel. Jakub je vytočil, ale nic se nestalo.
"Co je? Neotevřely se."
Generál otevřel jedno oko a pohlédl kalným zrakem na stěnu.
"Jo, k těmhle dveřím," divil se. "Myslel jsem, že chceš kód pro hlavice."
Nová řádka čísel byla lepší. Dveře odjely stranou. Vstoupili do velké místnosti. Vůdce ležel v rakvi a šklebil se. Sklo bylo na několika místech prasklé.
"Kdo to rozbil?"
"Strážce se polekal a praštil pažbou. Už jsme ho zastřelili."
"Tak do díla," začal Jakub povolovat šrouby.
Když sundali víko, věčně živý vůdce usedl. Jakub ho postrčil zpátky do polohy vleže.
"Nástroje," přikázal.

###

"Generál mi podal kolík a kladivo, ale Lenin najednou začal vylézat z rakve." Jakub udělal přestávku pro další pivo.
"Ty máš ale fantazii, chlape," zasmál se nějaký maník z Uchaní. "Ale s tím Leninem, co leze z rakve, je to lež jako věž."
"Já že lžu?" rozzuřil se Jakub.
"No ovšem!"
"Odvolej, nebo tě roztrhnu jak žábu!"
"Ty? To už jini nezvládli."
"Kdo je s kým?" informoval se Semen.
Za deset vteřin začala řežba. Jakub zařval jako kastrovaný knour, popadl židli, na které seděl, a praštil s ní o zeď, aby získal klacek. Maník zacouval mezi své kámoše. Tomáš sundal bundu a všichni uviděli, že má kolem pasu omotaný

kravský řetěz.

"Odvolej!" zařval exorcista.

"Prdlajs!"

Jakub vydal válečný pokřik a vrhl se na nepřítele. Kámoši, vybavení nejrůznějšími zbraněmi, vyrazili za ním. Noha od židle se srazila se stolem zvednutým silným kopancem do svislé polohy. O podlahu se roztřístily prázdné láhve. Tomáš zařval, zamával řetězem, vyskočil na jiný stůl a shora zaútočil na Uchančany, kteří mu nezůstali nic dlužni. Přesně vržená flaska mu vyrazila několik zubů. Semen si probíjel cestu pěstmi. Přestože mu táhlo na stovku, ze starého umění nic neztratil.

Vůdce protivníků silným trhnutím urval nohu od stolu, u kterého se právě ocitl, roztočil ji a vrhl se na nepřátele. Láhve i lustry se třístily. Krčmář zalezl za pult a bezmocně nadával. Kdyby žil v Americe, měl by nepochybně vyhazovače nebo mobil. Ale žil v Polsku, tak měl jenom sekeru. Ale rváčů bylo moc...

Jakubův řev zesílil. Už nebyl vesnickým rozšafou, ale jako vůdce hordy pitekanthropů útočil na hordu neandertálců.

Alkohol a bojové šilenství z něj strhly slabý nátěr civilizace. Ohrnul rty a vycenil zuby. Kousat, trhat, rvát... Nakonec se střetli, on a maník. Dvě gorily žíznicí po krvi. Propletky se v pevném objetí, zmítali se, naráželi na stěny. V jedné chvíli padli na dveře. Fórový socialistický výrobek nárazem dvou těl nevydržel. Dveře vypadly ze zdi i s futrem a oba rváči se skutáleli po schodech na chodník. Když se vzpamatovali, stáli nad nimi tři urostlí policisté.

"Tak vás zveme do našeho hotelu za mřížemi," pronesl okrskář Birska.

#

O dvacet minut později praktikant Rowicki do příslušného formuláře zapisoval věci zabavené účastníkům rvačky.

Obsah exorcistových kapes vypadal následovně:

- Mince žlutá, kulatá, s nápisem Twenty Dolars, 1 ks
- Papirový kapesník (použitý), 1 ks
- Skleněná cigaretová špička (rozbitá), 1 ks
- Pánská peněženka (prázdná), 1 ks
- Brzdové lanko se smyčkou na konci, 1 ks
- Otvírák lahví (ruský), 1 ks
- Ploché klíč s nápisem "Geneva Credit Suisse", 1 ks
- Žlutý řád v podobě hvězdy se stříbrnou Leninovou hlavou...

Lenin 2: Něco přečkal

V ponurém betonovém sklepení v pátém podzemním podlaží centrály KGB vládlo trvalé šero.

Dvě řady ocelových dveří se zámky na heslo chránily tajemství příliš strašlivá na to, aby je směla znát dělnickorolnická třída. Právě zde se rozhodovalo o směrech vývoje lidské civilizace. Právě zde se testovaly nové druhy smrtelných zbraní, které měly záhy posílit světový mír. A konečně právě zde se uskutečňovaly odvážné vědecké experimenty, jejichž výsledky měly revolucionizovat všechna vědecká odvětví.

Za pancéřovými dveřmi stovky udatých agentů KGB v potu tváře sloužily a chránily šťastný ostrov svobody a blahobytu, neustále napadaný ze všech stran kapitalistickými upíry. A konečně právě zde, ve sklepeních vysypaných pilinami, s kletkami na rtech umírali největší nepřátelé pokrokového lidstva.

Celý komplex byl samozřejmě přísně tajný. V nevelkých odstupech stáli na chodbách hrdě napřimení strážci, dozírající na to, aby do těchto tunelů nepronikl žádný špión... Avšak i zde existovalo místo ještě tajnější. Na konci jednoho sklepení byly pancéřové dveře s tabulkou:

XI. oddělení KGB.

Právě před těmito dveřmi stanuli dva muži v uniformách bez distinkcí. Generál Kalmanavardze zaklepal. Otevřela se klapka průzoru. Strážce na druhé straně dveří si muže prohlédl a když poznal svého nadřízeného, vpustil je dovnitř. Vstoupili, dveře se za nimi s třesnutím zabouchly. Strážce zsalutoval jako automat.

"Soudruhu generále, hlásím, že během mé služby se ve střeženém objektu nic..."

"Pohov, pohov," pronesl dobrácky generál.

Strážce položil dlaň na pažbu samopalů.

"A kdo je tohle?" zavrhl pohled do druhého návštěvníka.

"Plukovník Tichobzdějev," představil se generálův společník a vytáhl z kapsy legitimaci. "Výzkumný odbor GRU."

Strážce si udiveně prohlížel legitimaci.

"Co je to GRU?" zeptal se generála.

"Ruská vojenská rozvědka," vysvětlil mu nadřízený.

"Nikdy jsem název GRU neslyšel," broukl strážce.

"To proto, že se jedná o přísně tajný název," vysvětlil návštěvník.

"Rozumím," zsalutoval strážce. "Když je přísně tajný, nesmím o něm vědět..."

"Správně," ucedil generál a střelil ho mezi oči.

Tělo se zhroutilo na podlahu, kde skoro přesně zaplnilo siluetu nakreslenou křídou.

"Sakra, zase jsem se netrefil," porovnal zklamaný generál obrys s nebožtíkem.

"Vidím, že dbáte o zachování státního tajemství." V plukovníkově hlasu zazněla hluboká úcta.

"Snažíme se," usmál se rozpačitě generál. Nebyl zvyklý na pochvaly.

"A to pokaždé... tak?" ukázal host na ležící tělo.

"Nas mnoho..."

Sáhl pro telefon a vytočil nějaké číslo.

"Dozorčí? Zdravím tě, soudruhu. Potřebuji spěšné doplnění, jedenácté oddělení, sektor alfa. Pracovní úraz... Cože?"

Ano, jako obvykle. Náhodné zaslachnutí státního tajemství ukončené sebevraždou."

Domluvil. Vydali se dlouhou betonovou chodbou. Zakrátko stanuli před důkladnými dveřmi natřenými protikorozi barvou. Generál zastrčil do spáry magnetickou kartu a vytákal kód.

"Vidím, že tady máte docela moderní vybavení," poznamenal plukovník.

"Naši hoši šlohlí v Japonsku tirák. Měl vézt zbraně, ale ukázalo se, že veze elektroniku, ale i ta se hodí..."

Dveře se otevřely. Vstoupili do velkého sklepení. Hned za dveřmi seděl otlý strážce. Při pohledu na vstupující muže vyskočil a zasalutoval.

"Hlásím, že během mé služby se v prostoru střeženého objektu..."

"Pohov," řekl dobrácky generál, "a vypadni, počkáš za dveřmi..."

Zabouchl pancéřové dveře. Zůstali sami.

"Takže..." Kalmanavardze cvakl ovladačem, "...tu jsou naše výsledky."

U stropu vzplanuly zářivky. Jejich světlo vylouplo ze tmy celou místnost. Uprostřed stála židle, připevněná k podlaze.

Na židli seděla dívka s korunkou na hlavě. Na sobě měla hedvábné šaty meruňkové barvy, u krku a manžet zdobené krajkami. Dívka byla připoutána k židli důkladným konopným provazem. Ústa měla zalepená obyčejnou náplastí.

Pokoušela se ječet, ale roubík držel pevně.

Plukovník si ji se zájmem prohlížel.

"Vypadá, jako by utekla z filmu," řekl. "Oblečená je jako hastroš, hezounká jako panenka."

"Nuže, soudruhu Tichobzdějeve, máte před sebou opravdovou princeznu," prohlásil generál pyšně.

"No né," užasl plukovník. "Jakým zázrakem přežila? Po sedmdesáti letech sovětské moci... Hrůza pomyslet, že její rodina celá desetiletí pila krev našich dělníků a rolníků..."

"Není naše. U nás jsme je už dávno vyhubili, hoši museli lovit za hranicemi."

"Rozumím," přikývl návštěvník. "Vlastně nerozumím. K čemu nám je?"

"Hned uvidíte," usmál se generál.

Přistoupil k interkomu ležícímu na stole a vytákal příslušnou šifru.

"A co její hlídač, nezkusil využít situaci?" zajímal se plukovník. "Občas se to stává..."

"Vykastrovali jsme ho," vysvětlil generál. "Je pro nás příliš důležitá, než abychom riskovali její předčasné opotřebení... ale pokud byste rád, soudruhu, po předvedení..."

"Vidím, že v KGB máte buržoazní manýry! Zachtělo se vám luxusu... Dělníkorolnická moc..."

"Kdepak," usmál se generál. "My to děláme jen proto, abychom ji vrátili třídní uvědomění. Ale když si nechcete štrejchnout, nebudu vás nutit."

Plukovník pohlédl na princeznu.

"Chci," zasípal.

"Ze známosti to zařídím... ale napřed práce, potom zábava."

Ozvalo se tiché zabzučení a ve zdi se otevřel otvor výtahu. Uvnitř stála lepenková krabice.

Generál otevřel dveře. Dovnitř napochodovali dva strážci. Jeden nesl lopatku a smeták, druhý měl na zádech přehozený plný pytel. Neprodleně rozvázal provázek a vysypal vedle princezny piliny. Malými hrabíčkami je rozhrábl do dvoucentimetrové vrstvy. Druhý opřel smeták o stěnu.

"Vidím, že technika přípravy mobilních popravíšť se neliší od naší," ocenil plukovník.

"Také vycházíme z podobných čestných tradic... Od doby revoluce..."

Výňal z výtahu krabici a postavil ji na stůl. Odklopil lepenkové víko.

"Vidím dvě žáby," poznamenal návštěvník.

"Uhm," potvrdil Kalmanavardze jeho domněnku. "Teď se pozorně dívejte."

Obratně uchopil jednoho obojživelníka a přistoupil k princezně. Jeden ze strážců odlepil náplast. Aristokratka zakvílela jako siréna.

"Zřejmě chce německého konzula," identifikoval plukovník některá slova vřeštěná dívkou.

"Už jsem vám řekl, soudružko princezno, že sem cizí diplomaty nepouštíme," řekl mírně generál. "A pokud ano, pak určitě ne proto, abychom je později pustili..." usmál se vlastním vzpomínkám. Princezna nepřestávala vřískat. "Je docela milá, ale nerozumí rusky," vysvětlil generál. "Nuže, do díla."

Jeden strážce praštil aristokratku do hlavy. Pomohlo to, okamžitě umkla.

"Opatrně," varoval ho generál, "je to hrozně citlivý materiál... Ti kapitalisti jsou zhotoveni snad z lejna..."

Jednou rukou ji popadl za cop a druhou přistrčil žabu k jejím ústům.

"Líbej, k sakru," zařval.

Zeleně se blýsklo a na podlahu upadl obrýlený muž s potlučenou hubou.

"Odtáhněte ho, je omráčený," přikázal generál.

Strážci odtáhli muže stranou a uložili ho do pilin. Generál vytáhl z krabice druhou žabu. Znovu se zablesklo a na zem se svalil muž v bílém úboru s vysokou kuchařskou čepicí.

Strážci se nad něj sklonili, ale šéf je gestem zadržel.

"Moment, moment," mručel. "Něco tady nehraje... Tenhle," ukázal na obrýlence, "je jakýsi Suvorov, náš špion, který uprchl na Západ a psal pomluvy o naší socialistické vlasti, která ho vychovala, nasýtila a poskytla mu práci..."

Rozčilil se tak, že se mu roztřásly ruce.

"Klid," poklepal mu plukovník na záda. "Není důvod k rozčilování..."

"A tohle," ukázal generál na kuchaře, "má být předseda francouzské komunistické strany, který se odchýlil... Ale něco zřejmě zvrzali. Nu což, hodte ho do kouta, až se vzpomátuje, sám zazpívá, kdo je."

"A ten?" ukázal plukovník na špiona.

"Aha, málem jsem zapomněl." Generál střelil do ležícího muže. Tělo se zachvělo a znehybnělo. Strážci rychle a obratně uklidili.

"S těmi žábami mi ještě není všechno jasné," zamručel plukovník. "Kdybyste, soudruhu, referoval..."

"Je to jednoduché. Naše oddělení před rokem chytilo v tajze opravdovou čarodějnici... Když ji chytili, tedy než se jí zmocnili, proměnila osm agentů v žáby... KGB zastává názor, že je vždycky třeba dbát o naše lidi a chránit je, dokud... Přivedli jsme tedy princeznu, aby je odčarovala. A protože se to podařilo, napadlo mě, že vše můžeme využít ve větším měřítku. Babka teď sedí na vyslanectví v Paříži. A princezna tady. Zkrátka: stařenku-jezinku používáme jako šifrovací aparaturu, a princezna je svébytným dekodérem."

Plukovník užasle ustoupil o krok.

"To je nádherný důkaz pokrokové sovětské vědy!" zvolal. "A co zákon zachování hmoty?"

"Zrušen. Škoda, že je to přísně tajné," vzdychl generál Kalmanavardze. "Nobelova cena v čudu. Ale dali aspoň řád," předvedl zlatou hvězdu na barevné stužce.

Plukovník ji chvíli obdivoval a potom ukázal svá vyznamenání.

Oba vojáci nepostřehli, že tělem přivázané dívky proběhla zvláštní křeč. Nohy se jí několikrát zachvěly, hlava klesla na prsa...

Ze zamyšlení je vytrhl teprve zvonek výtahu. Otevřel se a uvnitř se objevila další lepenková krabice. Generál si pospíšil a vytáhl ji i s nějakým lístkem. V krabici seděla jen jedna žába.

"To je náš nejlepší agent," shrnul plukovník obsah lístku přilepeného na víku. "Museli ho spěšně evakuovat..."

"Do díla, soudruhu agente, za chvíli budete jako dřív," usmál se generál na žabu. Otočili se k princezně.

"Vypadá nějak špatně," poznamenal Tichobzdějev.

"Je moc jemná, k sakru!" Generál zlostně sevřel pěst a žába zoufale kvákla. "Pošlu ji zítra do kolchozu. Až bude pár dní makat na poli, ocení naši péči a pohodlí..."

"Připadá mi, že nežije," sklonil se k ní plukovník a pohlédl jí do obličeje.

"To se tak rychle vypotřebovala?" užasl jeho společník. "Určitě nežije?"

Plukovník jí položil ruku na prsa a v obličeji mu rozkvetl snivý výraz.

"Uhm..."

"Nezkoumej anatomii, ale zjisti, jestli žije!"

"Nežije, ale je ještě teplá. Podejte tu žabu, soudruhu Kalmanavardze. Třeba ještě funguje."

Přiložili žabu ke stydnoucím ústům, ale bezúspěšně.

"Sakra," hodil generál agenta zpátky do krabice, "k čertu s takovou prací. Když objednáme další, nahoře budou prskat. Když neobjednáme, přijdeme o nejlepšího muže. Potom teprve budou prskat..."

Vytáhl z kapsy pistoli a přiložil si ji hlavní do týla.

"Co to děláte, soudruhu?" podivil se návštěvník.

"Jak to, co? Páchám sebevraždu, abych se vyhnul odpovědnosti," vysvětlil důstojně generál.

"Ale tak?"

"Tradice naší služby zavazuje. Právě tak spáchal sebevraždu sám Felix Džerdžinskij. Četl jsem to v dějepisných knihách. Zabil se trojnásobným výstřelem do týla... A tobě radím totéž. Lepší smrt vlastní rukou než do smrti zametat na atomovém polygonu v Kazachstánu..."

"A nešlo by ji oživit?" zamyslel se plukovník.

Generálovi ztuhla ruka, takže ji spustil a pozorně poslouchal.

"Naše pokroková sovětská věda dosud nedokáže oživovat mrtvé," poznamenal.

"Ale s Leninem se to podařilo," provrtal plukovník kolegu pohledem.

"Jak to víte?"

"Máme své zdroje... Když ten Vandrovec dokázal zneškodnit Lenina, třeba dokáže fungovat i obráceně?"

"Fakt to stojí za pokus," zamručel generál.

Sundal sluchátko červeného telefonu pověšeného na zdi a začal vytáčet číslo.

"A vůbec, když už Lenin ožil, proč jste ho nepustili na svobodu?" otázal se plukovník.

"Nač? Ještě by utekl a vyvolal světovou revoluci..."

"To by snad bylo dobře... Nebudou kapitalisti..."

"A od koho si budeme půjčovat peníze na zbrojení?" usmál se generál s politováním.

Ve sluchátku se ozval hlas dozorčího. Nastal čas vydat příslušné pokyny...

##

Mezitím kdesi daleko od Moskvy...

Žalobce si odkašlal a začal mluvit. Jakub Vandrovec si podepřel bradu spoutanýma rukama a zaposlouchal se do jeho slov. Současně myslel na placatci, co ležela pod jeho místem na lavici obžalovaných. Placatci tam nepochybně strčil některý z kámošů, přítomných v sále.

"Při vyšetřování bylo zjištěno, že obžalovaný zakoupil na zemědělské stanici ve Vojslavicích poškozené silo. Prodej státního majetku soukromníkovi je úmyslným porušením trestního zákona PLR a v té záležitosti proběhne samostatný proces. Potom obviněný dopravit silo na území svého hospodářství a naplnil je po žních obilím. Silo má obsah padesát

tun. Když vezmeme v úvahu, že přechovávání obilí v množství větším než dvě tuny spadá pod paragraf o hromadění spekulativních zásob..."

"Protestuji!" křikl Jakub, ale ignorovali ho. Sklopil tedy pohled a obdivoval placatící. Lehce do ní strčil botou. Byla plná.

"Navíc výkupem obilí od zemědělců jsou pověřeni jen státní výkupní organizace."

"Žádám o slovo," vstal Jakub.

"Udílím obžalovanému hlas," probral se soudce ze zamyšlení.

"Chci, aby žalobce dokázal, že jsem to obilí koupil."

"Dokonce jsi platil dolary," odsekl žalobce.

"To si vyprošuji. Jsou mezi doličnými předměty dolary s mými otisky prstů?"

"Tak kde jste vzal padesát tun ječmene?" zeptal se mírně Vysoký soud.

"Rozmnožil jsem je vegetativně v síle."

Sál se rozesmál. Smál se i soudce.

"Rozdělte se o ten vynález s naším lidem. Kdo ví, třeba je to recept na současné problémy..."

"Vysoký soude," spustil Jakub. "Tajemství množení ječmene pučením mi předali předkové a přísahal jsem ponechat ho pro potřebu potomků!" usmál se uspokojen aliteračním žertíkem.

"Padesát tun neevidovaného obilí je teprve začátek." Žalobcův hlas přetékal jedem. "Důležitější je to, co s ním obviněný udělal."

"Posloucháme," řekl soudce.

"Obžalovaný zalil ječmen vodou a přidal kvasinky, potom měsíc čekal. Následně umístil pod silo plynový hořák, navíc bez atestu..."

"Kde jsem měl vzít atest, když jsem ho sám vyrobil?" protestoval Jakub, ale marně.

"...a z horní části síla vedl trubku dlouhou dvacet metrů, která končila v jeho špinavém domě."

"Protestuji!" zaječel Jakub.

"Protest přijímám," prohlásil soudce. "I kdyby ten dům připomínal dlouho neuklizený chlív, je třeba ponechat obžalovanému špetku úcty," poučil prokurátora.

"Žádám o slovo," ozval se obžalovaný.

"Udílím."

"Vysoký soud přijímá tvrzení žalobce?"

"Máte jiné vysvětlení?"

"To snad nemíníte vážně, Vysoký soude! Padesát tun zákvasu?"

"Uveďte tedy svou verzi událostí."

Jakub měl mírnou kocovinu a určitě právě proto bujnou fantazii.

"Vysoký soude. To bylo tak. Určité množství vody bylo v síle už předtím. Je nezbytná pro množení. Ostatně to jsou bezvýznamné technické detaily. Hned po naplnění nádrže obilím se prudce rozpršelo, já jsem zapomněl položit víko a dešťová voda zalila..."

"Mám k obžalovanému dotaz," ozval se žalobce.

"Souhlasím."

"Občane Vandrovče, vysvětlete nám takovou věc. Silo je vysoké šest metrů. Dešťová voda ho nemohla zaplnit z toho prostého důvodu, že podle údajů meteorologické stanice v Krasnostavu souhrn srážek za měsíc, kdy jste podnikal své protiprávní a lidské slušnosti odporující..."

"Stručněji," doporučil soudce.

"...jednání, souhrn srážek dosáhl stěží dvaceti centimetrů?"

Jakub si cvakl z placatice, aby si osvěžil mysl. Policisté mu ji hned vzali.

"Co je v tom?" zajímal se soudce.

"Samohonka," vysvětlil policista, který se zjevným odporem k láhvi přičichl.

"Může obviněný vysvětlit původ tohoto předmětu?"

Jakub několikrát zamrkal. "Ne, Vysoký soude."

"Určitě ne?"

"Podstrčili mi ho nepřátelé, aby mě kompromitovali."

Soudce na chvíli schoval obličej za stůl. Když jej zvedl, byl mírně rudý.

"Vraťme se k věci," doporučil.

"Dešťová voda tedy silo zaplnit nemohla."

"Žádám o slovo."

"Udílím."

"Vysoký soude. Jedná se tu o nadinterpretaci mé výpovědi," hlas obžalovaného přetékal ušlechtilostí. "Z toho, co jsem řekl a co je nepochybně možné ověřit v zápise nevyplyvá, že se silo zaplnilo dešťovou vodou celé. Navíc jsem připomenul přítomnou vodu použitou v procesu množení. Žalobce ostatně nevysvětlil, jestli bylo silo naplněné vodou úplně nebo například jen z jedné třetiny."

"Protest přijímám. Žaloba může pokračovat."

"Pára ze síla se v trubce srážela a stékala do vany obžalovaného."

"I to můžu vysvětlit," protestoval Jakub.

"Pro naplnění a prodej získané kapaliny nachystal obžalovaný dvě stě půllitrových láhví. Podle mého názoru uvedená fakta jednoznačně prokazují nezákonné jednání."

"Žádám o slovo."

"Udílím."

"Vysoký soude. Je pravda, že jsem zahřívál silo, ale nic jsem v něm nepálil. Existenci dvacetimetrové trubky vedoucí do mé vany vysvětlím velice jednoduše. Miluji horkou lázeň a nemám sílu nosit kýble s vodou z kamen. Když jsem měl k dispozici páru, jejím srážením jsem získal teplou vodu. Abych předešel dalšímu dotazu žalobce chci vysvětlit, že voda ve vaně sice obsahovala asi padesát procent alkoholu, ten však naprosto nepocházel ze sila. Při vyšetřování bylo u mě nalezeno dvě stě láhví od alkoholu. Když jsem měl možnost se koupat v teplé vodě, zatoužil jsem při té příležitosti vyhubit kožní nemoci a cizopasníky, kteří mě trápí. Proto jsem vanu naplněnou do poloviny vodou doplnil alkoholem zakoupeným v obchodě. Tím jsem nijak neporušil zákon o spekulativním množství, protože jsem ho nehromadil, ale okamžitě spotřeboval pro zlepšení svého chatrného zdraví. Nu, a láhve zůstaly. Vrátil bych je, ale drapsli mě."

"Zatkli," reagoval automaticky soudce.

"Zatkli. Omlouvám se, Vysoký soude."

"Proč jste ohřívál silo?" zeptal se soudce.

Jakub se zatvářil jako nevinňátko.

"Jsem moc starý a slabý na nošení vody v kýblech. Rozhodl jsem se ji odpařit."

Dvacet přítomných nedokázalo zachovat vážnost navzdory soudcově domluvě, takže je vyvedli ze sálu. Potom se soud odebral k poradě. Obžalovaný se z nedostatku jiné zábavy naklonil přes zábradlí a začal vybavovat se svým přítelem Josefem Pačenkem.

"Až tě pustí, zvu tě k nám. Bude jeseter."

"Prima. Čím zapijeme?"

"Mariovou pálenkou. Udělal jsi dobře, že jsi vyhodil advokáta a hájíš se sám."

"Škyt!"

Jakub vytáhl z kapsy noviny a rozložil je. Na první straně křičel do očí velkými písmeny titulek: "Klesá naděje na Kulatý stůl". Pomalu začal slabikovat text článku. Vrátil se soudce.

"Soud po posouzení výpovědi žalobce i obžalovaného a vyslechnutí svědků uznává občana Jakuba Vandrovce vinným z výroby padesáti tisíc litrů zákvasu, krádeže státního majetku, nelegálních finančních operací s použitím valut kapitalistického původu, hromadění spekulativních zásob v množství padesáti tisíc kilogramů obilí..."

V tom okamžiku vběhl do sálu vzrušený soudní posel a položil před soudce list papíru. Soudce ztichl a chvíli na něj užasle pohlížel. Potom nabral do plic krychlový metr vzduchu a obličej mu úplně zčervenal. Posléze vydechl a zamyšleně pohlédl na státní znak visící na zdi.

"Jméno Polské lidové republiky zprošťuji občana Jakuba Vandrovce všech obvinění. Občane Vandrovče, jste volný." Sál užasl. Jakub se usmál, vzal z rukou zkamenělého policisty placatci a zvedl ji.

"Připíjím na zdraví Vysokého soudu," pronesl.

Soudce nepromluvil, jen po něm hodil kladívkem. Netrefil, protože Jakub už vyklouzl vchodem pro obžalované a vyšel na chodbu. Tam na něho čekali dva urostlí strážci v ruských uniformách vojsk ministerstva vnitra, kteří mu beze slova zkroutili ruce a nasadili pouta.

"Protestuji!" zařval. "Neutekl jsem! Pustili mě! To znamená, že jsem nevinný!"

"Ještě dostaneš příležitost se dovědět, proč tě pustili," štěkl jeden ze strážných. "V Moskvě."

"Kde?" užasl Jakub.

"To je takové město v Rusku," vysvětlil druhý strážce a pečlivě mu přelepil ústa náplastí.

Potom ho vecpali do auta a odvezli do neznáma.

##

Muž v kuchařské čepici s námahou otevřel oči a bezradným pohledem obhlédl místnost.

"Sacre bleu," vyjekl, "kde to vůbec jsem?"

Přiložil rozpálené čelo k betonu.

"Už si vzpomínám," zamručel. "Přijel jsem s dalšími kuchaři z hotelu. Podával jsem dušené raky na recepci na sovětské ambasádě. Konzul mi nabídl skleničku vodky, potom celou láhev... Pak jsem zašel do sklepa, kde seděli ruští špioni.

Bezvadní hoši, popili jsme a řekli mi, jak se dělá atomová bomba. Následovala další flaška, po ní mi ukázali tajné dokumenty, ještě jedna flaška a prozradil jsem, že jsem také špion, jenže anglický. Potom jsme připili na komunistickou stranu, potom na světový mír, potom na to, aby královnu trefil šlak. Pak jsme zašli navštívit nějakou stařenku ve vedlejším sklepe, poté mě honily malé bílé myši. Vlastně ani nebyly moc malé... A teď jsem tady, čtvrtí kde..." Rozhlédl se a spatřil židli s tělem princezny. Nejistě vstal, přistoupil k ní a jemně ji zatřásl.

"Haló, madamoiselle, probuďte se..."

Dívčina hlava bezmocně přepadla z jednoho ramene na druhé. Ulekaně couvl.

"Proboha, ona nežije!"

Nečekaně si na něco vzpomněl. Zvedl jí hlavu ke světlu a chvíli prohlížel ztuhlé rysy. Potom vytáhl z kapsy leták a srovnával.

"Hele!" zaradoval se. "To je přece zmizelá princezna von Schlezwig-Holstein, za jejíž nalezení je vypsána odměna milion dolarů! Jsem boháč!"

Několikrát radostně poskočil. Nečekaně znehybněl.

"Moment," mručel, "když nežije, tak možná nevyplatí všechno? Kolik může stát mrtvá princezna? Devadesát procent nebo jenom sedmdesát?"

Vytáhl z kapsy mobil.

"Proč se trápit předem," vytákal číslo z letáku.

"Hned to zjistím... Haló?" přiložil přístroj k uchu. Vzápětí jej odtáhl a pohlédl na displej.

"Co je?" zavrčel. "Nemám signál..."

Otráveně usedl na židli.

"Nuda, k čertu," vzdychl. "Něco bych pojedl..."

Jeho zrak spočinul na lepenkové krabici, stále stojící na stole. Zvedl víko a uviděl velkou žábu.

"Francouzská lahůdka," olízl se. "Něco právě pro mě."

Pod židli ležela vidlička. Kuchař si ji oťel o kalhoty a nabodl žábu.

"Pomoc," ozvalo se tiché zapištění.

Špion se rozhlédl. Princeznina mrtvola se nepohnula. Sklep byl prázdný.

"Kdo to mluví?" zajímal se.

"Já. Máš mě na vidličce. Jsem agent KGB..."

"Co si žáby nevymyslí, aby se vyhnuly sněžení," podivil se a zahájil konzumaci.

Zbývalo mu už jen jedno stehýnko, když nečekaně vrzly pancéřové dveře a začaly se otevírat. Kuchař odložil jídlo, klesl na zem a předstíral bezvědomí. Tato opatrnost nebyla zbytečná, protože do sklepení vstoupili Jakub, plukovník a generál. Bystře oči vesnického exorcisty obhlédly místnost.

"V čem je problém?" zeptal se.

"Víš, Jakube," naklonil se k němu konspirativně generál, "testujeme tady unikátní systém transformace živé rozumné hmoty."

Vandrovcovy oči spočinuly na mrtvé princezně.

"Někoho jste změnili v žábu a nemůžete ho odčarovat," přeložil generálova slova do srozumitelnějšího jazyka.

"Jak to víš?" užasl generál.

Exorcista mávl rukou.

"Nejste první," usmál se svým vzpomínkám.

"Máme problém s princeznou," ukázal generál na dívku. "Jak vidíš, vypotřebovala se..."

"Využívali jste ji moc intenzivně..." zavrčel Jakub. "Co teď nadělám..."

"Soudruhu exorcisto, můžete z ní udělat zombii?"

"To by se dalo," zamyslel se Jakub. "Ale potom ti, které odčaruje, budou také zombie. Vlastně jen jedna noha zombie..." nahlédl do krabice.

Rozčilení vojáci si toho všimli.

"Sakra," zaklel generál. "Zbytečně jsme ho táhli takový kus..."

"Hm. Agenti zombie..." uvažoval plukovník. "Bude těžké je zabít..."

"Ale časem se začnou rozpadat," upozornil Jakub. "Navíc budou smrdět mršinou na kilometr... A ty rybí oči, vyceněné zuby, zapadlé nosy, rozcapené prsty... Špioni se nemají moc lišit od ostatních lidí..."

"Dobře," rozhodl generál. "Zastřelíme tě a objednáme novou princeznu."

"Moment, moment," znervózněl Jakub, "vždyt..."

"Není v tom nic osobního," vysvětlil Kalmanavardze. "Prostě takové máme předpisy o zachování státního tajemství."

Jakubovy rty se pohrdavě ušklíbly. "Máte hrozně nehumánní metody zachovávání státního tajemství," prohlásil.

Oba vojáci na něho překvapeně pohlédli.

"A jaké jsou humánní?" zeptal se plukovník.

"Takové!" Exorcista vytáhl z kapsy placatici s pálenkou. "Kdo se ožere, zapomene všechna tajemství," vysvětlil.

Tichobzdějev pokrčil rameny.

"Možná je to humánní," připustil generál, "ale naše metody jsou mnohem spolehlivější."

Zvedl zbraň k výstřelu.

"Jakube, použij Sílu!" zařval polsky kuchař ležící na zemi.

Jakub použil Sílu. Rána, blesk, světlo zhaslo. Ve tmě padl výstřel, po chvíli druhý. Jakub vytáhl z kapsy umolousanou svíčku a zapalovač. Vykřesal oheň a rozsvítil. Oba udatní agenti, ten z KGB i ten z GRU, leželi mrtví. Kuchař nabíjel pistoli.

"Zastřelil partáka a potom spáchal sebevraždu," ušklíbl se.

"Souhlas, doktůrku," broukl Jakub. "Budiž. A kdo jsi ty?"

"I'm Bond, James Bond..."

"Aha. A já jsem Vandrovec, Jakub Vandrovec," představil se exorcista. "Ale když jsi věděl, že mám Sílu, určitě mě znáš..."

"Zmínili se o tobě na školení," vysvětlil Bond. "I když jsem si nemyslel, že se jednou seznámíme osobně..."

"Jak se odtud dostaneme?"

"Navrhují vylézt výtahovou šachtou a vyříznout díru ve stropě," řekl důležitě špion. "To je obyčejný beton a já mám v hodinkách laser..."

Sáhl si na zápěstí a zaklel.

"Šlohlí mi je, když jsem se opil," vzdychl.

Jakub se sklonil nad generálovo tělo.

"Převlékneme se," navrhl a rozepnul nebožtíkovu zakrvácenou uniformu.

Po chvíli vyšli ze sklepení dva vysocí důstojníci sovětských zvláštních služeb. Zabouchli za sebou těžké pancéřové dveře.

"Kam teď?" zeptal se exorcista.

"Hm. Když už jsme tady, co bys řekl tomu, kdybychom trochu změnili světové dějiny?" zeptal se Bond.

"Jsem pro. Jenže jak?"

"Uvidíš..."

Po několika minutách stanuli před dalšími pancéřovými dveřmi. Špion zasunul kartu do štěrby a vytřel šifru.

"Odkud víš, jak se to otevírá?" podivil se exorcista.

"To jsem vyšpionoval už dávno, jenom se nenaskytla příležitost se sem dostat a využít to."

"A já znám kód pro hlavice," pochlubil se Vandrovec. "Když je odtud odpálíme, můžeme vyvolat třetí světovou válku.

To by se lidi podivili..."

Dveře konečně povolily. Stál zde stůl plný páček a přepínačů. Barevná světélka mrkala. Jakub vždycky miloval techniku. Měl už takovou analytickou povahu, že rád rozebíral nejrůznější věci. Ale Bond ho předběhl. Usedl ke stolu a nasadil si sluchátka.

"Odtud komunisti řídí polovinu světa," řekl. "Tedy řídili. Teď je řada na nás."

Vandrovec potěšeně zammul rukama. Odedávna toužil řídit, ale jaksi nikdy neměl příležitost. Bond stiskl první tlačítko.

Nad tlačítkem byl nápis "Polsko".

"Sbohem, komunismu," usmál se agent.

"Budeš mluvit ty," nařídil exorcistovi, "já polsky moc neumím -"

"Ústřední výbor, slyšíme!" ozvalo se z reproduktoru.

Jakuba průběh událostí trochu zaskočil, ale s úkolem se vyrovnal.

"Hovoří Moskva," pronesl temným hlasem.

"Rozkaz!" křikl poslušně reproduktor. "Posloucháme příkazy..."

"Zavolejte soudruha Cioska," poručil.

"Soudruhu konzultante, soudruh Ciosek spí ve své pracovně. Měl obtížnou poradu."

"Tak ho ksakru probudte! My tady v Moskvě jsme také měli obtížný den a pracujeme."

"Rozkaz."

Po chvíli se ozval ospalý hlas.

"Ciosek. Poslouchám."

"Co je s tím Kulatým stolem, soudruhu? Jak dlouho máme čekat?"

"Soudruhu konzultante, ale před třemi dny jste řekl, že ne..."

"Poradili jsme se tady v politbyru a rozhodli se, že má být tak, jak teď říkám..."

"Ale generál Jaruzelski..."

"Kdo je tady důležitější, ksakru, já nebo on?"

"Vy, soudruhu konzultante..."

"Rozhovory začnou zítra. Stůl přece už stojí?"

"Ano, ale generál..."

"Tak pověz generálovi, aby mě nečilil, jinak ho pozveme na návštěvu." Jakubův hlas zněl opravdu zlověstně.

"Rozkaz."

"Začnete v osm ráno."

"Ale to je už za tři hodiny."

"Pořád samé výmluvy. Vytahejte soudruhy z postelí. Zajistěte armádní leteckou dopravu. Ledaže chcete krmit bílé medvědy."

"A co když se socialismus zhroutí?" zneklidněl mluvčí.

"To už je náš problém. Provést!"

Jakub vypnul mikrofon a rozvalil se v křesle.

"Jak mi to šlo?" zeptal se.

"Do háje, jsi rozený špion," vzdychl obdivně Bond. "Teď si promluvíme já s Honeckerem."

Přitáhl si mikrofon a německy začal štekát krátké příkazy. Jakub při bloumání po místnosti našel láhev stoličné.

Několikrát se napil a Angličanovi nalil do hrnku od čaje. Byla to opravdová skotská, ale to netušil. V hlavě mu příjemně šumělo. Bond stiskl další tlačítko a začal mluvit česky. Následující příkazy vydal rumunsky, potom ještě nějaké...

"Škoda, že neumím amcharsky," řekl, když konečně vypnul aparaturu.

"Kde je ta Amcharie?" zajímal se Jakub.

"Amcharsky se mluví v Etiopii. Nu což, doufejme, že tam to zvládnou místní partyzáni..."

"Až se to KGB dozví, nastane cirkus," usoudil exorcista a ještě jednou se napil.

"Bude šrumeč," usmál se Angličan. "Raději odtud zmizíme. Ale nejdřív..."

Utrhl z košile knoflík, nastavil na něm čas a strčil ho pod konzoli.

"Aby nemohli nic odvolat," vysvětlil.

Kráčeli betonovými chodbami. Občas otevřeli nějaké dveře, ale nikde nenalezali východ. Musela být noc, protože v laboratořích nikdo nebyl. Jakub se tu vybavil krabičkou univerzálního oblbavače, také Bond si něco nactpal do kapes. V dalším skladu našli celé hromady pytlů s různými valutami.

"Do pytle, tolik prachů tady zahálí," vzdychl Jakub.

"Jestli chceš, vem si," hodil mu Bond pytel s polskými bankovkami. "Má to tady hnít..."

Jakub si strčil dárek za košili. Konečně se ocitli před patřičnými dveřmi.

"Sakra, jaká tady může být šifra?" zamyslel se špion.

"Já to vím," usmál se Jakub.

V tom okamžiku se kdesi ve sklepení ozval tlumený výbuch.
"Knoflík fungoval," broukl Bond. "Začnou nás hledat."
Opravdu se rozhoukala siréna. Zdály pronikl k jejich uším narůstající dusot. Jakub vytočil na ciferníku kombinaci čísel: 1-2-3-4-5. Dveře se otevřely. Vstoupili do velkého sálu. U zdi stál vrátek.
"Ksaku, nedají se zavřít zevnitř." Špion ohmatával dveře.
"Hned si poradíme..."
Exorcista spustil vrátek. Ze stropu začala pomalu sjíždět plošina. Na ní stál sarkofág s mumii nějakého plešatce.
"Bože, to je přece Lenin!" užasl Bond.
"Ovšemže Lenin. To je rezervní vchod do mauzolea, tudy vyjdeme ven. Jenže nejdřív..."
Dusot okovaných bot se blížil... Exorcista trhnutím rozeplnul vestu na hrudi vůdce, nahmatal osikový kůl a jediným pohybem ho vytáhl.
Lenin otevřel oči.
"Co se stalo?"
"Vypukla světová revoluce." Jakub mu pomohl vstát a vložil mu do ruky generálovu pistoli.
Vystrčili mumii za dveře, potom usedli do rakve. Vrátek zavrčel a plošina se rozjela nahoru.

#

Lenin naklonil holou hlavu.
"Co se tady děje?" houkl. "Lidová moc vás pověřila, abyste ji střežili, a vy si běháte po chodbách?"
"Promiň, vůdce," vyjekl další agent. "Nějací špioni vyhodili do vzduchu dispečink."
"Jak mám potom řídit světovou revoluci!" rozzuřil se Lenin. "Měli jste hlídat a neuhlídali... Za takové provinění je jenom jeden trest!" Plynule zvedl ruku s pistolí.
Velitel oddílu se vzpamatoval první.
"Možná je to Lenin, ale zastřelte ho!" zařval.
V betonovém sklepení zaduněly salvy z dvanácti samopalů a jednotlivá suchá prásknutí z osmičky parabely...

#

Jakub vstoupil do vojslavické hospody.
"Jahodovou šťávu s alkoholem," poručil. "Protřepat, nemíchat."
Hostinský na něho vytřeštil oči. I kámoši udiveně zírali. O takovém koktejlu nikdy neslyšeli. Jakub zahlédl jejich odsuzující pohledy, ale interpretoval je trochu jinak.
"Všechno platím!" křikl zplna hrdla. "Hoši, právě jsem zařídil konec komunismu, musíme to zapít..."
"A máš čím zaplatit?" zajímal se hostinský.
Jakub sáhl za košili a vytáhl bankovní pytel, utrl plombu a vysypal obsah na stůl. Takovou hromadu bankovek nikdy v životě neviděl. Sál strnul. Jen jediný muž energicky vyskočil ze svého místa. Strážmistr Bírski. Tiše přistoupil a položil Jakubovi ruku na rameno:
"Nu což, občane Vandrovče. Vidím, že vás pustili předčasně."
"To je legální!"
"V bankovním pytli, holoubku? Odkud to máš?"
"Dal mi to James Bond v centrále KGB!" Jakub rád mluvil pravdu...
Všichni přítomní vyprskli smíchy a chechtali se ještě tehdy, když strážmistr odváděl Jakuba v poutech. Pytel vzal s sebou.

Příležitost

Pavel Bardak oral políčko za stodolou. Dýchavičná herka líně vlekla pluh půdou rozmáčenou deštěm. Oráč žvýkal vyhaslý nedopalek, zastrčený v koutku úst, a tiše nadával. Uprostřed pole radlice nečekaně narazila na něco tvrdého a vzpřčila se. Bardak byl sice podroušený, ale vzpomněl si, že na tomto místě každým rokem naráží na nějakou překážku. Je tady kámen? Šťavnatě zaklel, sevřel držadla pluhu a couvl. Potom mávl bičem a herku šlehl. Kůň sebou trhl. Něco zaskřípalo a zvíře, náhle volné, se rozběhlo. Za sebou táhlo dřevěný rám. Rádlo zůstalo v zemi. Bardak vztekle zaklel a zamířil k chalupě. Za půl hodiny se vrátil s rýčem. Za stálého nadávání vykopával velkou jámu a vytáhl železo ze země. Hodnou chvíli pohlížel na tupé rádlo a prasklou předradličku. Z kapsy vytáhl láhev a dychtivě se napil. Letní pálenka mu dodala síl. Začal kmitat rýčem živěji a za hodinku odkryl dvoumetrový kamenný sloup.
"Sakra," pronesl zamyšleně. "To bude pohanská modla."
Sloup pokrývaly nějaké reliéfy, nyní zamazané hlínou. V první chvíli je chtěl očistit, ale vzdal to. Hlína byla vlhká, a on, člověk očen kulturalnyj, se nehodlal bezdůvodně ušpinit.
"Spadl, tak ať si leží," mávl rukou a pečlivě zasypal sochu tenkou vrstvou půdy.
"Prodá se," vydedukoval. "Archeologové koupí."
Vytáhl z kapsy kalkulačku. Zrohovatěným nehtem začal vyřukávat různá numera. Přepočítával zloté na dolary, dolary na irácké dináry, a byl pořád rozjařenější. Dopil zbytek kořalky a odhodil flašku ke stodole. Zasáhl dveře. Láhev se roztříštila na tisíce stěpin. Zamířil k chalupě. Onámený mozek počítal. Taková socha stojí nejmíň tisíc zelených. Nebo patnáct set? Než došel ke stodole, byl svatosvatě přesvědčen, že sochu nedá za míň než pět tisíc doláčů.
Bolest, kterou nečekaně pocítil v chodidle, mu na chvíli přerušila přesné úvahy. Zaúpěl a upadl. Pocítil, že se mu něco

zabodlo do lopatky. Zvedl zablácenou holínku k očím a zjistil, že šlápl na dno nedávno vypité láhve. Trčelo z něj několik ohavně vypadajících skleněných špic a jedna z nich zřejmě probodla podešev a vnikla do nohy. Pracně uvolnil dno a potom vytáhl nohu z boty. Chodidlo krvácelo, dřevá zelená ponožka na několika místech zčervenala.

"K d'asu!" zaklel.

Pocítil, že mu něco stéká po zádech. Sál tam a zjistil, že při pádu se mu další střep zabodl do zad. Vytrhl ho, pořežal si pritom prsty, a potom se opřel druhou rukou o zem, aby lépe vstal. Sklo mu rozřízlo dlaň. Kulhal a krvácel jako prase při zabíjačce. Zamířil domů, ale méně zmračenou rukou dál počítal budoucí výdělek. Než otevřel dveře, kalkulačka ulepená krví vypověděla poslušnost.

###

Jakub Vandrovec prudce ustoupil, ale bylo už pozdě. Aparatura vybuchla a zasypala ho krupobitím úlomků chladiče a teploměru a kapkami refluxu. Holá žárovka u stropu sklepa zamrkala, ale nezhasla. Z trubičky vedoucí z víka kotle se zákvasem dál vycházely obláčky páry s alkoholem, ale teď už neužitečně. Celou chladicí část vzal d'as. Exorcista chvíli smutně sledoval, jak čerstvě vydestilovaná pálenka hoří modravým plamenem, potom vzal z kouta lopatu, nabral písek a požár uhasil. Po zemi se koulelo něco kulatého.

Brambor - napadlo v první chvíli geniálního vymítače, ale záhy poznal v předmětu ruční granát. Zřejmě několik posledních let ležel poklidně v koutě a teprve teď... Plamen syčivě pronikl pískem a olízl smrtonosný předmět. Jakub chvíli zíral, jak kovový obal červená, a potom se zoufale vrhl k žebříku, který vedl ven. Vyskočil z bunkru v poslední chvíli. Výbuch rozhodil strop i s keří rybízu, které ho shora maskovaly. Potom se celá konstrukce propadla do země. Jakub chvíli stál a chmurně zíral na spáleniště. Nečekaně zahlédl něco neobvyklého. Na trávě u jeho nohou se objevily červené skvrnky. Každou minutou jich přibývalo. Pohlédl k obloze, ale nic nenavštěvovalo tomu, že by právě začala pršet krev.

"Krvácím já," vydedukoval Jakub a zamířil do chalupy. V zrcadle pověšeném vedle dveří se prohlédl. Zrcadlo bylo dost matné a při trošce dobré vůle v něm bylo možné zahlédnout hodně neexistujících detailů vlastní fyziognomie. Expalénář zjistil, že má celý obličej posetý drobnými rankami, které nepochybně utržil při výbuchu chladiče.

"Sakryš," pronesl zamyšleně. "Tady něco nehraje. Pálím už šedesát let a ještě nikdy jsem nevyletěl do vzduchu. Co jsem na stará kolena přehlídl?"

Nasedl na motorku a jel do Vojslavic. Tak důležitý problém musí důkladně promyslet nad několika korbely piva Perla.

###

Semen Korčaško položil poleno na cirkulárku a zapnul proud. Motor zakvílel. Starý kozák trhl transmisí. Řemenice se roztočila. Zaťal sekeru do okraje polena a nasměroval je patřičným směrem. Okružní pila se ječivě zakousla do dřeva. Semen obratně manipuloval topůrkem a usměrňoval špalek. Nakonec sekyrku vytáhl a postrčil poleno připravenou tyčkou. V tu chvíli pila podivně zazvučela a rozlétla se na kousky. Úlomky kotouče si uchovaly značnou rychlost. Svištěly všemi směry. Smolařský drvoštěp se kryl rukou, což mu zřejmě zachránilo život. Když o pět minut později Jakub přijel na dvůr, stařík seděl a pohlížel na ruku, kde mu chyběl jeden prst.

"Co se stalo?" udivený Jakub otočil vypínačem a nezatížený motor ztichl. Řemenice se ještě chvíli otáčela a potom znehybněla. U Semenových nohou se vytvořila pořádná louže krve.

"Ušmíklo mi to prst," postěžoval si starý kozák.

Exorcista zvedl ze země kousek kotouče tak, aby se nepořežal o okraj ostrý jako břitva, a přiblížil ho k očím.

"Zvláštní," prohlásil.

"Co je zvláštní?" Semen stiskem žíly konečně zamezil krvácení.

"Stává se, že pila praskne kvůli korozi nebo je v odlitku vzduchová bublina a materiál je v tom místě oslabený. Ale tady nic takového nevidím."

Prohlédl si druhý úlomek.

"Tady taky nic."

"Třeba došlo k molekulární rezonanci," navrhl Semen.

"Nebo náraz způsobilo prasknutí kovu vibrujícího se značnou frekvencí," dokončil odborně Jakub.

"Co budu dělat bez prstu?" vyjel Semen.

"Už tady beztak dlouho nebudeš, kámo." Jakub býval někdy nelítostně upřímný. "Takže by sis ho stejně moc neužil."

"Lepší je mít a nepotřebovat než nemít a nepotřebovat," odsekl raněný. "A kdo tobě tak vyparádil obličej?"

"Cvičil jsem kočku," zavrčel exorcista.

Na ploše našel podivnou stopu; připomínala škrábnutí drápem. Potom pohlédl na přítelovu krev vpíjející se do prachu na dvoře.

"Země žízni po krvi," pronesl zamyšleně.

Rozhlédl se a začíchal. Aura okolí se pomalu měnila. Nepřítel. Blíží se.

"Pojď se napít," navrhl Semenovi. "Platím."

Šli.

###

Okrskář Birski důstojně kráčel po krajnici a snažil se držet zpřímá. Právě se vracel z likvidace nelegální pálenice ve

Vitoldově. Je třeba uznat, že k tomuto úkolu přistoupil neobyčejně svědomitě. Pro zjištění, jestli opravdu jde o samohonku, vypil půl kyblíčku výrobku a ještě si vzal několik lahví s sebou ke specializovanému laboratornímu rozboru. Vylezl na vršek u kapličky a před očima se mu objevilo panorama údolí s městečkem dole, když se nečekaně kolem něj mihlo auto uhánějící nepovolenou rychlostí.

"Kdybys tak skončil v příkopu!" zařval za ním polda.

Pronesl to ve špatnou chvíli, protože o sto metrů dál vůz vyletěl ze silnice a napálil rovnou do stromu. Okrskář k němu po chvíli došel. Nešťastný řidič, kterého náraz prohodil oknem, ležel v příkopě a krvácel. Birski na něho zachmuřeně hleděl. Samozřejmě prošel školením první pomoci, ale při pohledu na četné řezné rány a pohmožděniný pochyboval, že dokáže krvácení zastavit.

"Vykrvácí," usoudil posléze. "Bude odstrašujícím příkladem pro jiné."

Vytáhl z kapsy mobil a zavolal Rowickému. Někdo tady musí uklidit.

##

Jakub seděl v koutě hospody a naléval se pátým pivem. Cítil se pořád líp. Lenivě naslouchal hovorům u sousedních stolků. Lidé se radili, šeptali si a pokukovali po něm. Nakonec Tomáš a Semen vytvořili jakousi delegaci.

"Jakube," začal Semen, "vyčíslili jsme to statisticky. Každý z přítomných dnes nějak utrpěl. Za celou ves to dává stovky litrů krve. Něco tady nesouhlasí."

Jakub odtrhl zamlžený pohled od korbele.

"Mně to taky nesouhlasí," protáhl. "Ani hladina nesouhlasí," vzdychl při pohledu na skoro prázdnou sklenici.

Někdo se rozběhl okamžitě ji naplnit. Vděčně si smočil rty. Delegace stála dál.

"Co se děje, Jakube?" zeptal se Tomáš. "A proč?"

"Země lační po krvi," a exorcista zachmuřeně zjistil, že korbel je zase prázdný.

V mžiku ho naplnili.

"Co za to může?" zeptal se někdo z hloučku, jenž ho kruhem obklopil.

"Občas se to stává," poznamenal Jakub a znovu se napil.

"Je to nebezpečné?" zneklidněl hostinský.

Jakub vážně přikývl.

"Když nic neuděláme, polovina z vás umře do tří dnů," řekl vážně.

"Polovina z vás?" podivil se někdo. "Ty nejsi náš?"

"Polovina z vás," opakoval. "Já jsem vědoucí a vím, jak se uchránit."

Vzduchem zavířily vzteklé výkřiky a několik lahví se změnilo v ostré zbraně.

"Položte to," varoval Jakub, "nebo bude ještě hůř. O moc hůř. To si žádá krev."

Zmlkli. Z několika pořezaných prstů už kapaly na podlahu červené kapky.

"Kdo za to může?" pokračoval Semen. "Kvůli komu to všechno? A co se děje?"

Jakub zamyšleně pohlédl do sklenice, jako by v ní hledal odpověď.

"Hned přijde," zavěštil, "ale nesmíte ho zabít. Tady ne. To by nám otevřelo cestu přímo do pekel."

Jeho breptavý hlas zněl hodně vážně.

Mlčky čekali. Jakub mezitím vypil další pivo. Nečekaně se otevřely dveře a do hospody vstoupil rozzářený Pavel Bardak.

"Dneska mám velký den," řekl. "Brzo dostanu tři tisíce dolarů. Platím všem."

Odpovědělo mu mlčení.

"To on," prohlásil klidně Jakub. "Všechno je to kvůli němu, přestože za to nemůže. Utrpěl škodu jako první..."

"Co to blábolíš, máš švába na mozku?" Pavel si všiml nepřírozeného ticha, které v krčmě vládlo. Exorcista vstal a přistoupil k návštěvníkovi.

"Kde je?" zeptal se a pohlédl mu přímo do očí.

"Co?" podivil se Bardak.

"Víš, nač se ptám," zavrčel exorcista. "Na našeho starého boha, který nemá vyznavače. Ani oběti," dodal po chvíli tišeji.

Pavel pomalu ustupoval, ale narazil zády na pevnou zeď sevřeného hloučku.

"Veď nás," přikázal Vandrovec. Měkce, ale tónem, který vylučoval odpor.

Za půl hodiny stáli na poli za Bardakovou stodolou. Lopaty křisly o kámen. Sochu odkryli celou. Obklopovaly ji rozbité nádoby ručně uhnětené z hlíny. I po tisíci letech v nich byla patrná jakási tmavá, ztuhlá hmota. Jakub vytáhl z kapsy lahvičku se svěcenou vodou.

"Máš smůlu," oznámil soše, "za dvacet let by už nikdo nevěděl, jak to udělat. Putoval bys do muzea a přinášel nám smrt. Ale naštěstí se po vsích ještě vyskytují zaostálí lidé. Lidé, kteří si památek minulosti neváží. Odporní ničitelé památek. Říkej nám, jak chceš." Socha v zemi mlčela a začala ji obklopovala světelná clona.

"Odstupte," zavelel Jakub, "začíná to být nebezpečné."

"Ale co se děje?" zneklidněl Tomáš.

"Dneska vypil hodně krve a bude chtít další."

"Co máme udělat?" zajektl někdo zuby.

"Má hlad, takže bude bušit naslepo. Ale až se trošku nasytí, usne. Pak ho zlikvidujeme."

"Mluvíš dost otevřeně," poznamenal Semen.

"Klídek. Nerozumí nám."

Kamenná víčka sochy zaskřípala a zvedla se, odkryla živé, ale nelidské oči.

"Je čas," pronesl Jakub a strkal hrůzou zkamenělého Bardaka k okraji jámy. Potom vytáhl z kapsy prastarou holičskou břitvu, plnou zubů, přešel mu po krku a přetřel obě tepny. Lidé odvrátili hlavu. Pavel se zhroutil na sochu. Krev z něho čřela proudem. Vsakovala do kamene i hlíny beze stopy.

"Není v tom nic osobního," vysvětlil Jakub umírajícímu, "ale jistě chápeš, že ten, kdo ruší klid bývalých bohů, musí nést následky. Nepochybně se dostaneš do nebe jako mučedník víry, obětovaný na pohanském oltáři..."

Zmlkl při zjištění, že smrtelné křeče už ustaly. Bardakovo tělo mizelo, rozpouštělo se v kameni. Démon stráví jeho myšlenky, přečte vzpomínky a v souladu se znalostmi a logikou zabitého si bude vybírat další oběti. Prozatím však socha ztratila zdání života. Usnula, trávila.

"Rychle do práce," houkl exorcista.

Vylil na sloup svěcenou vodu. V místech, kde dopadla na kámen, vypálila díry.

"Do díla," přikázal.

Do vzduchu se zvedly sekery, palice a kladiva. Vesnicí se nesla ozvěna úderů. Exorcista ustoupil. Z kapsy vytáhl pytlík s tabákem a kousek starého balicího papíru.

"Nemohl jsi s tou svěcenou vodou hned?" zašeptal Semen. "Proč jsi ho podřízl?"

Jakub potáhl z čvaňháků.

"Víš, to jsem samozřejmě mohl, zvládli bysme to i bez vodky, ale s Bardakovci mám účty ještě z války a teď se naskytla vhodná příležitost..."

Poslední služba

Jediný cit, který choval Semen Korčaško vůči lékařům, bylo bezmezné pohrdání. I to byl jistý pokrok, protože v mladším věku to byla nenávisť. Kořeny měla hluboké a sahaly do první světové války, kdy se po zranění v bitvě na Bílé hoře dostal do německé polní nemocnice. Vyšel z ní živý, ale o to se víc než felčari zasloužila vrozená síla organismu, který odolal jak zranění, tak i pozdějšímu zhnisání ran a tyfové epidemii, která zahubila přes polovinu personálu, o pacientech ani nemluvě.

Při opouštění špitálu se Semen zapřísáhl, že se s těmi řezníky už nikdy nezaplete a nepochybně by dodržel slovo, nebýt nepříjemné skutečnosti druhé světové války. Když ho odnášeli z pole u Vojslavic, kde upadl po zásahu do hlavy úlomkem z německého letadla, které předtím sestřelil, byl v bezvědomí a jen proto neprotestoval. Probral se v ruské polní nemocnici; postrádal náramek, tabatěrku, tři zlaté zuby z kapsy (zuby pocházely z kořisti, protože ani s dentisty nechtěl nic mít) a další cenné drobnosti.

Navíc mu někdo ukradl kalhoty, boty a kožený opasek, ve kterém měl zašito pár dolarů. Pochopitelně podezíral personál. Jen tak mimochodem, opilí soudruzi felčari mu trepanovali lebku jen proto, aby zjistili, jestli mu zásah nepoškodil mozek, zato neodstranili střepinu, kterou měl v břiše. V každém případě i tentokrát přežil, což osobně pokládal za svůj největší životní úspěch. Po odchodu ze špitálu si pořídil ampulku cyankáli a nosil ji v límci s ušlechtilým záměrem okamžitě ji rozkousnout při další nehodě, která by ho donutila přijmout lékařskou pomoc. Jednoho dne, asi třicet let po posledním kontaktu se zdravotníky, Semen s vnukem ukládali seno do stodoly. Jak bylo v tomto kraji obvyklé, stodola byla postavená z nepřilíživě kvalitního materiálu. Prkno, o které se opíral konec žebříku, prasklo a Semen spadl ze značné výšky. S připomenutím předchozích zkušeností se tentokrát probral sám a to skoro okamžitě. Stál nad ním vnuk Mychajlo.

"Malér," řekl, "otevřená zlomenina. Lež, dědo, hned se vrátím."

Semen pohlédl na svou nohu a potom vytáhl z kapsy ošoupaný revolver.

"Nikam nepůjdeš!" zařval.

"Jdu do chalupy pro obvazy."

"Lžeš. Chceš zavolat doktora. Ale jen přes mou mrtvolu. Vlastně tvou. Jestli se hneš..."

V tom okamžiku bolestí omdlel. Když otevřel oči, vnuk byl pryč. S vnukem zmizely i revolver, kosa a vidle. Nikdo nemůže fíct, že Mychajlo není předvídatelný. Ale všechno se předvídat opravdu nedá.

Semen vztekle zakvílel. Od svého potomka nečekal takovou neposlušnost. Potom začal přemýšlet. Zvyk přemýšlet mu zůstal z doby, kdy asi před osmdesáti léty studoval v Sankt Petersburgu biologii. K řešení problému dospěl po pěti minutách usilovné duševní práce. Proč jel vnuk pro doktora? Samozřejmě proto, aby mu lékař srovnal nohu a potom ji dal do sádky. Stařík se usmál. Co kdyby si ji narovnal sám, má přece pytel cementu, který je jistě stejně dobrý jako sádra. Bylo to tak jednoduché, až se zastyděl, že na to přišel až teď. Nastal čas jednat. Bohužel se hned zkraje přesvědčil, že narovnat zlomenou nohu je obtížnější, než mu připadalo. Vzhledem k dost omezenému poli působnosti tahání rukou nepomáhalo. Ztrápeně se podrbl na hlavě a potom dostal další výtečný nápad. Ze zdi sundal provaz a po druhém žebříku se vyškrábal zpátky tam, odkud před deseti minutami spadl. Usedl na trám, provaz si uvázal kolem kotníku a jeho druhý konec upoutal ke trámu, na kterém seděl. Teď už zbývalo jen jedno.

Důkladně se přežehnal a skočil z trámu dolů. Váha těla musí zlomeninu narovnat. Opět ztratil vědomí. Když opět přišel k sobě, visel hlavou dolů a k zemi mu scházely asi dva metry, k trámu nahoře další dva. Noha bolela tak, že málem vyl bolestí a navíc se vůbec nezdálo, že by se narovнала. Zato kost prošla kůží, což viděl, protože mu sklouzly kalhoty. Z onoho místa vytékal tenoučký pramínek krve.

"Je to špatné," řekl si.

Probral se v nemocnici. První věc, kterou udělal po zjištění, kde je, bylo, že vypáral ampulku s cyankáli z límce košile, která kupodivu visela na židli vedle postele. Ulomil špičku a vysypal obsah na dlaň. Kyanid měl bílou barvu a nepříjemně smrděl. Stařík prášek pečlivě slízl a potom zaujal polohu důstojnou pro nebožtíka, ulehл totiž nznak a ruce zkřížil na prsou. Plynuly minuty, ale nic se nedělo.

V ústech měl odpornou chuť, ale byl pořád naživu.

"Kurva," znervózněl, "asi to nebyl kyanid."

Potom přišel docela sympatický lékař. Za tři dny poslali Semen domů. Do pěti měsíců noha báječně srostla. Od té doby se Semen klaněl místním lékařům, když je na ulici potkal, místo toho, aby si při pohledu na ně odplivoval, jak činil doposud. A když ho jednoho léta začala bolet játra, rád nerád se vypravil na čtvrté setkání s tou bílou mafii.

Ordinace byla bílá. V chelmské nemocnici bylo všechno bílé. Semen seděl na pohodlné kovové židli a tupě zíral na rentgenový snímek. Proti světlu viděl řadu různých skvrn. Přenesl pohled na doktora.

"Značit, se to nedá k čertu ušmíknout?"

"Bohužel. Je přímo zázrak, že ještě žijete. Zbývají vám nejvýše dva, tři měsíce života. A pořád budete muset brát léky proti bolesti."

Semen se rozzuřil. Jeho zuřivost byla naprosto chladná a zvenku nebyla skoro vůbec patrná.

"Značit, što ja prožil sto šest let včetně tří válek proto, aby mě teď zabilo nějaké hovno ve vnitřnostech?"

Lékař rozhodil bezmocně ruce.

"Už se nedá nic dělat. Už nikdo nemůže nic dělat."

Semen na něho vyplázl jazyk.

"Už se vyléčily jiné nemoci," pronesl klidně, "hodlám se dožít jednadvacátého století."

Pohrdavě odhodil snímek na stůl a odešel z ordinace. Za dvě hodiny už byl doma ve Vojslavicích. Když mu oficiální medicína nedokáže pomoci, zbývají ještě lidové metody. Osedlal klisnu Karolinu, nasedl a jemně zatáhl za uzdu.

"Pojedeme do Dubenky."

Klisna na něho překvapeně pohlédla. Její pohled zřetelně říkal:

"Je to přes dvacet kilometrů. Nebylo by to autobusem rychlejší?"

"Hele, herko, nediskutuj a jeď."

Jeli. Na místo dorazili asi v osm večer. Při pohledu na vesnici Semenovi vstaly vlasy na hlavě. Pravda, posledních šedesát let tady nebyl, ale změny byly i tak ohromující.

"Sakra, co s tou vískou udělali," zavrčel sám k sobě.

Vyjeli na louky u Bugu a zamířili k Uhaňce. Měli jet lesem, ale zdálo se, že ho mezitím vykáceli. V každém případě Vačukova chalupa, postavená kdysi na mýtině, stála nyní v širém poli. Klidně projel brankou, seskočil a zaklepal na dveře. Zvenitř vyšel asi třicetiletý muž se zarudlými očima a rozčuchanými vlasy.

"O co jde?" zeptal se.

"Je Franko doma?"

"Je to už dvacet let, co jsme dědu pochovali."

"Nežije? Vždyť byl mladší než já."

"Nežije. Ale třeba pomůžu já. Jak vidím, něco vás trápí. Jmenuju se Omeljan."

"Aha. Semen Korčáško."

"Pojďte dál."

Vnitřek jednopokojové chalupy byl vybaven způsobem typickým pro domácnosti zaříkávačů. U stropu visely svazky bylin, na plotně bublalo několik hrnců, na poličkách stály sklenice s naloženými žábami, koňskými koblížky a podobnými proprietami. Na stěně místo lékařských diplomů visely zarámované soudní rozsudky pro čtyři až pět generací za pokoutní lékařskou praxi.

"Lehněte si," ukázal zaříkávač na odrbané kanape.

Semen ulehl. Omeljan začal dělat nad jeho tělem podivná gesta.

"Špatenka," řekl.

"Vyléčíš mě? Zaplatím zlatem. Doktoři už nade mnou udělali kříž."

"Nádor. Těžká věc. Nedá se operovat?"

"Bohužel. Myslél jsem, že zaříkávači z Dubenky léčí všechny nemoci."

"Možná dříve. Dnešní nemoci se léčí hůř. Ostatně jací zaříkávači. Já jsem poslední a stejně si dělám bioenergoterapeutický kurz. Je to módnější, líp placené a nejde se za to sedět."

Semen vstal. Medicínou pohrdal. Jak oficiální, tak tou, jejíž představitel mu stanovil diagnózu bez rentgenu.

"Tak co mám dělat?" zeptal se.

"Prý pomáhá pití petroleje."

"To by šlo, mám doma plnou flašku."

Hodil na stůl stříbrný rubl jako honorář a nasedl na koně. Domů se dostal po půlnoci. Příští dny byly skoro stejné. Semen pil kořalku střídavě s petrolejem do vaříče. Ovšem úspěchy, kterých touto metodou dosahoval, nevypadaly nejlip. Petrolej pročišťoval a to tak důkladně, že mu málem utrhł střeva, a bolest zesílila. Osmého dne přijel Omeljan.

"Ale?" podivil se Semen, když ho uviděl.

"Přišel jsem, protože jsem si na něco vzpomněl."

Zaříkávač byl zřejmě na nejlepší cestě stát se bioenergoterapeutem, byl hladce učešán, v obleku, a pod paží držel novou koženou aktovku. Semen ho pozval dovnitř.

"Jak se cítíte?" zeptal se návštěvník a zvedl ze stolu láhev petroleje. Podíval se na nálepku a ušklíbl se.

"To je petrolej nadraka. Vypil jsem dvě skleničky a málem jsem pošel."

"Takový se nepije. Musíte koupit v lékárně speciálně čištěný. Ale třeba mám něco lepšího."

Vytáhl litrovou láhev kalné tekutiny.

"Zůstala po dědovi," vysvětlil. "Sice je jí už přes třicet let, ale byla důkladně zašpuntovaná, takže se může hodit."

"Zkusím. A co to je?"

"Haličský balzám. Lék na všechny nemoci. Jenže se po něm na několik hodin ztrácí vědomí. A hlava po něm bolí." Zaříkávác se nezdržoval a odešel. Na stole zůstala láhev. Semen odšpuntoval a přičichl. Náplň byla hustá jako smetana a voněla jarním ránem na močálech. Na štítku bylo nadrásáno:

Bahenní elixír, půl skleničky na ex.

"Mělo by tam být Haličský balzám," řekl si. "Ale budiž. Mně už neuškodí nic."

Podrbal se na hlavě a přitom si vzpomněl ještě na něco. Kočky. Když se k nemocnému přiloží kočka, člověk se uzdraví, zato kočka... Semen se zaradoval. S pohvizdováním valčíku "Na mandžurských sopkách" zamířil do lékárny, kde koupil deset lahviček kozlíkových kapek. Potom jimi polil svou postel a otevřel okno dokořán. Pokřižoval se, vypil půl skleničky balzámu a pohodlně uleh. Elixír účinkoval ihned. Zatímco se propadal do tmy, vnímal první kočky, jak přilákány vůní uléhají kolem něj.

Probral se za dva dny. Měl hlad a vrstva čičinek mu dál pokrývala lůžko. Ve vzduchu se vznášel intenzivní kočičí pach. Válely se po něm i po posteli. Cítil se rozhodně lépe, pouze měl podivně promodralou kůži, potaženou jakýmsi lepkavým povlakem. Něco pojedl a opakoval léčbu. Uplynuly další dva dny. Pociťoval podivnou slabost, ale jinak mu bylo skvěle. Vlasy, kterých neměl na hlavě moc, zhoustly. Dokonce byly méně šedivé. Zato mu vypadly dva zuby. Příliš se tím netrápil, protože místo nich mu rostly nové. Zašel do stáje. Karolina za ty čtyři dny sežrala půldruhého balíku sena a plné vědro ovsu. Kolik vypila, nedokázal odhadnout, protože měla automatickou napáječku. Usmál se na ni. V tom okamžiku pocítil nával bolesti. Zkroutil se a upadl na podlahu. Probral se, když mu klisna olízla obličej. Chvilí přemítal. Sto šest let. Takového stáří se dožije málokdo. Pohlédl na klisnu a potom se rozhodl.

"Tady končí sranda," řekl si tiše.

Nasypal klisně čerstvý oves a přihodil dva balíky sena. Potom se vrátil do domu. Napsal lístek a svalil se na postel mezi kočky a jisté projevy jejich životních funkcí. Rozhodným pohybem přiložil k ústům láhev a skoro celou ji vyžahl. S oslepivým jaselem mu v lebce explodoval mozek.

Příštího dne za ním zašel místní exorcista Jakub Vandrovec.

Na kámošově posteli uviděl hromadu mňoukajících koček a bez círátů většinu z nich vyexpedoval oknem. Sklonil se. Ležící muž nežil. Vypadal nezvykle. Kůži na obličeji měl napjatou, část vrásek zmizela. Tváře získaly narůžovělý odstín, jaký mívají notorici. Rýhy se vyhladily a stařec vypadal o dobrých čtyřicet let mladší. Jenže nedýchal a nebylo možné nahmatat pulz. Tělo vystydlo. Ze stolku vedle postele zvedl lístek.

Milý Jakube.

Buď anebo. Vypil jsem koňskou dávku jistého svinstva. Jestli umřu, všechny prachy, které jsem zakopal víš kde, jsou tvoje pod podmínkou, že mou klisnu Karolinu pochováš do stejného hrobu jako mě. Bůh s tebou.

Semen

P.S. Tvá lavorovice je hrozné svinstvo.

Exorcista se poškrábal na hlavě a potom šel pro policii a doktora. Lístek schoval. Co je komu do toho, že mu patří nějaké zlato. A že pořád páli. Policie všechno důkladně prohlédla a sepsala jeho výpověď. Doktor potvrdil smrt. Tu Jakubovi něco došlo.

"Nemá posmrtné skvrny," poznamenal.

"To je normální," uklidnil ho lékař. "Ke smrti došlo nedávno. Ještě se neobjevily."

Exorcista se podrbal, ale neřekl nic. Rozhlédl se a všiml si lahvičky s trochou tekutiny.

"Co je to?" zajímal se.

Lékař sledoval jeho pohled.

"Ále, Semen dostal rakovinu. Měl bolesti, zbývalo mu pár týdnů života. Zřejmě se pokusil léčit nějakým svinstvem." Jakub povytáhl obočí. Využil chvíličky nepozornosti a stopil lahvičku i se zbytkem obsahu.

#

Mrtvý ležel v rakvi. Přijela celá jeho rodina. Šest synů, osmnáct vnuků, přes dvacet pravníků. Taky několik prapravníků. Stáli a ponuře mlčeli. Jakub poklekl a modlil se. Kostelník chystal mši. K exorcistovým uším najednou dolehl tichý zvuk, jako by se tělo v rakvi pohnulo.

"Jsem přecitlivělý," řekl si.

Víko nebylo ještě přibité. Přišel lékař. Z neznámých důvodů už tři dny neustále pil. Teď se při chůzi mírně potácel.

Semenovi synové se při pohledu na něho jako na povel zašklebili.

"Děda by si určitě nepřál, aby na jeho pohřeb přišel nějaký doktor," nechal se slyšet jeden vnuk.

Doktor mohutně škytl.

"Popletly se snímky," hlásil. "Měl v sobě střepinu a ne rakovinu."

"Cože!?" zařval Jakub. "Ty hajzle!"

"Já bych ho..." křikl jeden z pravníků.

"Ticho!" zaječel kostelník. "Tohle je dům Páně a ne putyka."

Ale exorcista ho už nevnímal. Právě upravoval židli na kyj. Doktor se zmítal v sevření několika rukou. Podivný skřípot utonul v nastalém hluku. Teprve poté, co se nebožtík vmísil do rvačky, výtržnost nečekaně skončila. Řádl už jenom Semen.

"Ty zatracenej felčare, rozbiju ti hubu!"

"Semene, to nejde, vždyť nežiješ," poznamenal jeden pravník.

Bývalý nebožtík mu jednu ubalil.
"Ty taky začínáš? Já ti dám, že nežiju!"
Vrozená delikátnost Jakubovi velela, aby se vzdálil z místa událostí. Mezi stromy potkal kněze, který směřoval ke kostelu.
"Co se tam děje?" zeptal se znepokojeně.
"Semen byl v letargii. Právě se probral a mlátí doktora. Radši tam nechodte."
Kněz se na Jakuba zamračil.
"Špatenka, budu muset mazat v matrice."
Jakub pokrčil rameny. Osud neušetří nikoho, ze svatostánku zaznívaly ohlasy rodinného sporu.
"Viděli jste dědka v rakvi, a co? Ptám se naposledy, hajzlové, který z vás mi šlohl stříbrné hodinky?"

Nález

Jakub Vandrovec se nečekaně probudil. Pohlédl na své předloktí. V šerém úsvitu zřetelně viděl, že se mu černé chlupy na ruku naježily jako divokému zvířeti.
"Sakra," zavrčel, "zase to začíná..."
Napil se pálenky. Protáhl se, ale prozatím nevstával. Nechtělo se mu opouštět teplé hnízdečko v seně. Nad hlavou mu bzučely ospalé mouchy. Vytáhl ruku zpod kožichu, kterým byl přikrytý, a zamyšleně se poškrábal v zátylku.
"Sakra," opakoval. "Vždyť posledních padesát let byl klid..."
Únava pomalu převládla a exorcista znovu usnul.

#

Rabi Mojše Apfelbaum stál na Kennedyho letišti v New Yorku. Přivřel oči. Hledal informaci. Kůže mu mravenčila tak silně, že to stěží vydržel. Posléze otevřel oči.
"Kam teď?" pronesl do prostoru.
Zatím ho znamení dovedla na letiště. Nepochyboval, že mu ukáží další cestu...
Vedle něho zastavila žena s kufrem na vozíku. K zavazadlu měla připevněný malý lístek. Několik čísel, pro laika pouhé číslo letu, pro znalce sefirotické matematiky cenný pokyn. Mysl vycvičená v tajích kabaly okamžitě podložila pod číslice písmena abecedy.
"Polsko," pronesl polohlasem.
Sečetl všechna čísla a tiše hvízdal mezi zuby. Dvojka. Nebezpečí. Přistoupil k pultu.
"Chci letět do Polska," vytáhl platinovou kreditní kartu.
"Letadlo do Varšavy letí za dvacet minut," vysvětlila dívka. "Nestihnete odbavit zavazadla."
"Žádná nemám."

#

Přesně v osm ráno jsem otevřel branku v plotě kolem prostoru vykopávek ve Lvovské ulici. Rusové, Ukrajinci a Bělorusové spěchali po rozbitých chodnících na trase autobusové nádraží - centrum města. Vlekli tašky plné nejrůznějšího pašovaného zboží - cigaret a lihu. Za nimi se táhla vůně jasmínové kolínské, laciných voňavek, dehtu a juchty. Další nádherný červencový den.
Po chvíli se objevili studenti, vcházeli dovnitř a nejspíše po mně pokukovali. Část z nich usedla na hromádky cihel. Přepočítával jsem je pohledem. Nakonec se objevila celá dvanáctka.
"Nástup!" houkl jsem nečekaně.
Vylekali se a zmateně se snažili vyplnit příkaz. Konečně se jakž takž seřadili. Přísně, s nacvičenou nevraživostí, jsem na ně pohlédl.
"Jmenuji se magistr Tomáš Olszakowski," představil jsem se, "a tento měsíc budu vaším vedoucím. To znamená, že budete plnit mé příkazy. Všechny příkazy, a to okamžitě. Za chyby budu nelítostně udílet trestné body. Kdo jich nasbírá patnáct, vyletí z praxe. Je to jasné?"
Zamumlali něco trochu souhlasně, trochu vyzývavě. "Je osm sedmnáct. Měli jste se dostavit v osm. Za trest zůstanete dnes o půl hodiny déle. Od zítřka bude za každou minutu zpoždění jeden trestný bod."
Zírali do země, takže se mi je podařilo účinně zastrašit. Nu což, studenti archeologie, hlavně varšavští, to potřebují. Když se ze začátku nehoukne, nechtějí později pracovat...
"Pohov," řekl jsem už trochu mírněji. "Byl už některý z vás na vykopávkách?"
Zavrtěli hlavou.
"To je dobře, je tedy šance, že ještě nejste alkoholici," zamumlal jsem víc k sobě než k nim. "A teď na začátek několik slov o místě, na kterém se nacházíme. Je to městská parcela ve Lvovské ulici. Kdyby to někdo nevěděl, tak jsme v Chelmu," dodal jsem uštěpačně. "Lvovská ulice byla vytyčená jako předměstská pravděpodobně v 17. století. Ověřit tuto informaci bude mimo jiné naším úkolem. Z uliční strany," ukázal jsem na hromádky cihel, které tu zanechala demoliční parta, "stál nevysoký, dvou nebo třípatrový dům. Postavili ho v 18. nebo 19. století. Domy u ulice byly podsklepené, ve sklepech mohly být proražené průchody do proslulého chelmského křídového podzemí. V příštím měsíci musíme z těch sklepů vyklidit trosky a potom překopeme tento kousek až k plotu," ukázal jsem na hlínu, na které jsme stáli, "je to asi 400 čtverečních metrů..."
"Takže čtyřicet metrů na každého," poznamenal student se žlutými vlasy.

Zřejmě obarvenými. Nejspíš nějaký drzoun, budu si na něho muset dát pozor.

"Podle mě se archeologická vrstva nedotčená lidmi nachází asi půldruhého metru pod námi," řekl jsem s umělým klidem, "což znamená, že budeme muset odkopat asi šedesát krychlových metrů na osobu. Doufám, že přistoupíte k tomuto úkolu řádně, protože v případě nesplnění plánu žádný z vás nedostane zápočet z praxe..."

"To je skoro nemožné," poznamenal hoch v kovbojském klobouku.

Přes rameno měl přehozenou koženou tašku.

"Ale je, pane Indiano Jonesi," odporoval jsem, "a vy to uděláte... Nebo chcípnete. Tady máte identifikátory," hodil jsem jim lepenkové krabičky, "připnout na viditelném místě, nejlépe na pravé straně hrudi."

Byli tak zstrašení, že se žádný nerozesmál. Výborně.

"Náradí je v kůlně," ukázal jsem na malou dřevěnou buňku. "Vedle máte záchod, dveře mají západku. Jestli bude někdo uvnitř sedět dýl než dvě minuty, bude zablokován. Samozřejmě ho pustím ven, ale dostane tři trestné body."

"Dobře," Indiana Jones vytáhl z kapsy štěteček na čištění nálezů. "Čím máme začít?"

"Lopaty do ruky a celý terén odkryt do hloubky deseti centimetrů," přikázal jsem. "Potom to urovnáme a zakreslíme. Hlínu nakládat do koleček a vysypávat tam," ukázal jsem do kouta dvora, "bagr ji naloží. Tak na co čekáte?" pohlédl jsem na ně ostře.

Rozběhli se pro lopaty. Uchopil jsem seznam účastníků a z paměti jsem ke každému jménu napsal trestné body. Za pět minut jsem mezi nimi prošel. Ryli do země se zápalem, ale naprosto nesprávně...

Vzal jsem Jonesovi z ruky lopatu.

"Dívejte se na mě a snažte si to zapamatovat, protože to nebudu opakovat!" houkl jsem. "Vrstvu hlíny podbereme naplocho a lehkým pohybem ji odhodíme dopředu. Potom postoupíme o krok a znovu... Rozumíte?"

Přikývl. Přistoupil jsem k jednomu. Měl výrazné nadočnicové oblouky a mímě se hrbil.

"Ty, neandertálče, trestný bod."

"Za co?" Polekal se tak, že se ani neurazil za toho neandertálce.

"Neznalost základního archeologického nástroje!" oznámil jsem. "To, co držíš v ruce, je rýč a ne lopata..."

"To se nějak liší?"

Opravdový neandertálec.

"Porovnej to s náradím spolužáků a hádej sám!"

Zacouval jsem do stínu kůlny a usedl na židličku. Spokojeně jsem přihlížel, jak drásají zemi. Uplynula hodina, když mladík se žlutými vlasy vytáhl z kapsy balíček cigaret, jednu si vložil do úst a zapálil.

"Hele, blondáku!" houkl jsem na něho. "Pět trestných bodů!"

"Za co?" zaúpěl.

"Sabotáž!"

"Jaká sabotáž?" urazil se.

"Cigaretový popel může narušit výsledky radiokarbonové analýzy," vysvětlil jsem mu se sadistickým úsměvem.

Naprostý nesmysl, odtud se nedostane ke zkoumání izotopu C14 ani kousíček dřeva, ale to nemusí studenti prvního ročníku vědět. Nesnáším kouření...

V jedenáct jsem vyhlásil čtyřicetiminutovou přestávku na svačinu.

###

Jakub seděl na lavici před domem. Zvláštní mravenčení přestalo, ale věděl, že jen dočasně...

Zavřel oči. Rok 1942, Chelm, Lvovská ulice. Dům rabína Aarona Goldberga. Mladý Jakub stojí na druhé straně ulice.

Esesáci vyrážejí dveře. Budoucí exorcista ví, co se ve chvílce stane. Praskot dřeva. Šestice vpadá dovnitř. Dusot okovaných bot na dlaždičkách. Třesk dveří vedoucích na vnitřní dvorek. Kvílení hitlerovců pozbývajících mocnými údery končetiny... Jejich společníci dosud vyčkávající na ulici vbíhají do domu. Nastává divoká vřava. Okenním sklem letí utržená hlava v přilbě.

"Zbojte to!" křičí německy velitel.

Dlouhé dávky ze samopalů, vybuchují granáty, jeden, druhý, pátý... Tříští se skla, pukají zdi...

Najednou ticho. Je slyšet jen dusot přibíhající hlídky. Ve vyražených dveřích se objevuje jeden jediný esesák. Levou rukou si přidržuje pahýl pravé. Přišel o dlaň... Postrádá polovinu čelisti. Mozek mu pleskavě klouže z prasklé hlavy a padá mu pod nohy. Neúspěšný dobyvatel světa se hroutí na chodník. Nově příchozí nahlízejí opatrně dovnitř a potom vhadzují okny granáty. Podlahy se s rachotem propadají do sklepů. Praskají zdi, strop se řítí na zbořeníště... Ještě chvíli se ve vzduchu vznáší bílý křídový prach... Potom vybuchne pronikavé ticho. Jakub couvá hlouběji do brány, do spásného stínu. Němci se rozhlíží po ulici, hledají svědky masakru. Naštěstí si ho nevšimli...

Probral se jako z hlubokého snu. Tehdy na Lvovské cítil stejné nesnesitelné mravenčení, cítil, jak se mu ježí chloupky na předloktích. Zmocnil se ho děsivý, hrdlo svírající strach. Než muži doběhli, zahlédl na chvíličku siluetu; pohybovala se v domě plném prachu a dýmu. A věděl, že do smrti ten pohled nezapomene.

Mravenčení zesílilo. Musí odjet. Zanechat ve sklepech připravený zátka, zanechat na půdě sušící se kukuřičný slad.

Jakub se ještě trošičku napil pálenky. Jen tolik, aby zahnal převažující pocit zkažky.

###

Po přestávce jsem celou skupinu shromáždil v severní části dvora u plotu, který nás odděloval od ulice.

"Soustředte se," vyzval jsem je. "Jak vidíte, máme tady obrys stěn stavby..."

"To jsou základy?" zeptal se neandertálec.

"Ne, to jsou zdi zachované v úrovni asi dvacet centimetrů nad zemí," vysvětlil jsem. "Základy jsou níž. Jak vidíte, na této straně se povaluje spousta trosek a křídových bloků, ze kterých postavili zdi," ukázal jsem na dvorek neexistujícího domu.

"To jsou kusy, co tam spadly, když se hroutil dům," poznamenal Jones, "a tady uprostřed je jednolitý zával..."

"Správně," potvrdil jsem. "Tady uprostřed nebudou žádné kulturní vrstvy. To je prostě sklep zasypaný troskami domu, který se na něj zhroutil. Začneme odstraněním toho rumišť. Odkryjeme je až k podlaze. Třeba se tam podaří něco najít... nějaké zasypané předměty. Možná dokonce rituální judaika... Ale moc bych na to nespolehal. Nevím, proč byl dům zničen, ale je možné, že sem za války prostě spadla bomba... Ať tak či onak, uděláme nivelaci na této úrovni a potom o dva nebo tři metry níž..."

Poznámka o pokladech byla nesmírně šikovná. Zaručovala, že budou opravdu pozorně prohlížet odváženou suť, takže se zvyšovala šance, že nepřehlédnou nic zajímavého...

Pustili se do práce. Polovina vyťahovala kameny rukama, ostatní je vozili kolečky na haldy. Po půlhodinách se střídali. Slunce stálo vysoko a páliło pořád víc, poslal jsem tedy dvě děvčata pro minerálky. Křída byla navlhla, špinila ruce. Jistě, původní zdi byly postavené z kamenných bloků spojovaných hlinou místo vápnem. Místy ležely v troskách kousky prken.

"To je zvláštní," zabručel blondák a jedno zvedl, "podívejte se na to, šéfe..." podal mi je.

Na prkně byla stopa spáleniny; vytvářela zřetelný vzor kapradových listů.

"Takovou stopu zanechává tritol," vysvětlil jsem. "Někdo to vyhodil do vzduchu nebo sem spadla bomba. Případně granát," vyhrabal jsem z ruin rezavý kousek kovu. "Prosim o pozornost."

Okamžitě znehybněli. Vycvičil jsem je dobře.

"Ví někdo z vás, co to je?"

Ukázal jsem nález. Mlčky vrtěli hlavami.

"To je závlačka z granátu," řekl jsem. "To, že je tady, nás nutí ke zvýšené opatrnosti. Pozorně se dívejte, co vyhrabáváte, může tady být nevybuchlá munice."

Pokývali hlavami a opatrně se zase pustili do trosek. Bloky křídly byly pořád větší. Zřejmě šlo o kusy zdí zbořených výbuchem.

###

Rabi Mojše vystoupil z autobusu na autobusovém nádraží v Chelmu. Mravenčení zmizelo. Znamenalo to, že je na místě. Bezradně se rozhlédl. Město připomínalo jedno velké tržiště. Lvovskou ulicí pořád procházely tucty lidí. Hledal znamení. Sledoval poznávací značky aut.

"Jsi. Místo. Zde," informovaly ho lhotejně.

"Nejsem zde moc brzy?" zeptal se.

Na světelných hodinách přeskočily číslice. Brzy.

###

"Takové věci nemám rád, zatraceně nemám," vrčel v duchu Jakub. Autobus se třásl, nadskakoval na výmolech. Jel pomalu a přesto se město blížilo úděsným tempem.

"Nemám toho nechat?" zamyslel se.

Ne, nesmí. Kdysi si slíbil, že na případ dohlédne.

###

Zhruba jsme očistili obrys ruin. Směrem k ulici byly dvě větší místnosti, původně možná obchody. Oddělovala je chodba. Z té se vcházelo do dvou dalších místností a na dvůr. Všechny čtyři místnosti se propadly do sklepů, ale podlaha chodby z modrých kameninových dlaždiček vydržela. Odkryli ji skoro celou, jen místy zůstaly hromádky křídové sutě. Jedna z nich upoutala mou pozornost.

"Indiano Jonesi, dočisti to tady tím svým štětečkem," ukázal jsem na podivnou, nepravdělnou kupku.

V místnostech se studenti prokopali přibližně metr pod úroveň půdy. Postavil jsem se na zbytek zdí a fotografoval shora.

Celkem tady nebylo vůbec nic zajímavého, ale dokumentace být musí... Nečekaně jsem zaslechl podivný zvuk. Rychle jsem se otočil a málem jsem spadl ze zdi. Jones uskočil dozadu a zvracel do jednoho sklepa. V obličejí byl úplně zelený.

"Co se stalo?" došel jsem k němu a jemně mu položil ruku na rameno.

"Mrtvola," vyjekl a opět se pozvracel.

"Jeden trestný bod za znečišťování archeologického stanoviště," pronesl jsem vře.

Přistoupil jsem k hromádce a zvedl jeho odhozený štětec. Opatrně jsem smetl prach. Pod vrstvou sutě opravdu ležela rozmáčkla lidská lebka. Vytáhl jsem z kapsy špachtli a začal odkrývat zbytek kostry.

Studenti zanechali práce a obklopili mě. U lebky jsem našel kousek scvrklé kůže a kousky látky. Zbytky vojenské čapky?

"Zřejmě tady ten člověk stál a strop ho zavalil," vysvětlil jsem. "Nepříjemný nález, ale takové věci se vyskytují.

Potřebuji dobrovolníka..."

Podřepł u mě blondýn.
"Odkrývej tam," ukázal jsem rukou.
Ramenní kosti a zbytky bot.
"Strop mu přerazil páteř a otočil nohy souběžně se zády, obrazně řečeno, složil se jako kapesní nůž, jenže na druhou stranu. Zemřel ihned, aspoň tedy netrpěl..."
Zmlkl jsem. Vycvičené oko zahlédlo v troskách kousek zrezlého kovu.
"Ostatně mu to patřilo, hajzlovi," zvedl jsem a ukázal jim malou stříbrnou lebku. "Byl to esesák," vysvětlil jsem.
"Máme problém," upozornil blondák.
Podíval jsem se.
"Všichni zpátky," zařval jsem.
Zavalený hitlerovec držel v sevřené dlani granát. Pojistka už odskočila. Na ukazováčku druhé ruky se rezavě jako prstýnek vyjímala vytržená závlačka.
"Zpátky," přikázal jsem znovu.
Ustoupili několik dalších kroků. Vytáhl jsem z kapsy mobil a zavolal ženistům.
"Hodinová přestávka. Můžete jít do města, a místo toho zůstanete v práci o hodinu déle..." usmál jsem se na ně zářivě.
Rozešli se, zůstal jen Indiana.
"Proč tehdy nevybuchl?" zeptal se.
"Vytrhl závlačku a chtěl granát hodit. V tom okamžiku mu přistál na hlavě kus zdi, rozkřápl lebku a poškodil mozek. Prsty se ve smrtelné křeči zřejmě sevřely... Strop ho přimáčkl, a současně zavalil ruku, takže pojistka neodskočila dostatečně. Ani po několika dnech, kdy už povolila smrtelná ztuhlost," dodal jsem.
"Nalézají se takové věci často?" zeptal se.
"Ne, moc často ne, ale tady se můžou vyskytnout. Toto byly židovské domy, a jak víš, za války..."
Přikývl.
"Nic si z toho nedělej, zvykneš si... A co se týče zvracení, poprvé se to může stát každému..."
"Zajímalo by mě, proč chtěl házet granátem v domě," poznamenal student.
"Třeba ho chtěl hodit do sklepa, aby zabil lidi, kteří se tam schovávali," navrhl jsem. "Nebo chtěl zbourat kůlny v zahradě," ukázal jsem na prázdnou část parcely. "Těžko říct. Opravdu zvláštní naleziště."
Přijeli ženisté a granát odnesli. Studenti se vrátili pět minut před vypršením termínu.
"Kopeme dál," přikázal jsem.
S Jonesem a blondákem jsme odkryli celou kostru. Založili jsme síť z provázků po padesáti centimetrech. Na milimetrový papír jsme pořídili přesný dokumentační nákres. Potom jsme posbírali do krabice kosti, knoflíky uniformy, přezku opasku a další drobnosti. Na mírně orezlém identifikačním plíšku bylo ještě čitelné esesákově jméno.
"Co s tím bude dál?" chtěl vědět blondák, když jsem schoval krabici do buňky.
"Spojím se s Červeným křížem," vysvětlil jsem, "nahlásím jeho jméno. Pokud žije někdo z jeho rodiny, třeba převezmou pozůstatky. Pokud ne, půjde do osteologického ústavu a budete se na něm učit části kostry v hodinách antropologie. A vůbec, já si svůj hrob zaminuju, aby mě nějakí zatracení archeologové za dvě stě let nevykopali..."
"Další!" zvolal neandertálec ze svého výkopu.
Opravdu, ze sutin vyčnívala ruka, tedy spíše jen kost. Zhruba jsem ji očistil. Nic nedržela.
"Hm," zabručel jsem, "zřejmě ji výbuch odtrhl od těla... Všimněte si tohoto," ukázal jsem na prasklou kost, "k takové zlomenině dochází v případech, když se někdo kryje rukou před úderem."
Vylovil jsem z hloučku jednoho studenta a na něm pak zranění demonstroval, pochopitelně jen jemně, aby mohl dál pracovat...
"Pokud jsem to pochopil správně, tak mu někdo napřed zlomil ruku, potom došlo k výbuchu a ten mu ji utrhł definitivně," usoudil někdo zachmuřeně.
"Správně," potvrdil jsem.
Do večera jsme našli ještě dvě končetinové kosti, obě zlomené, a polovinu čelisti.
"Nelíbí se mi to," vrčel jsem při vkládání fragmentů koster do plastických krabic.
"Proč?" zajímal se neandertálec.
"Pokud by ti lidé zemřeli při výbuchu granátu nebo při bombardování, zlomeniny by vypadaly jinak," vysvětlil jsem.
"Roztříštěné kosti, tržné rány způsobené úlomky, pohmožděniný od nárazu do zdi... Tady to vypadá, jako by jim lámali kosti nějaký psychopat vyzbrojený baseballovou pálkou a potom rozhazoval kusy těl na všechny strany... Končíme. Zítra v osm," připomenul jsem.
Radostně zamířili k brance.
"Kam jdete!?" houkl jsem. "Posbírat a uložit nářadí!"
Posbírali a uložili. Potom zmizeli.

##

Jakub vystoupil z posledního autobusu do Chelmu. Zamračeně se rozhlédl a potom se vydal Lvovskou ulicí. V místě rabínova domu uviděl ohradu.
"Hele," usoudil, "asi stavbaři..."
Chvilí něco kutil u kliky a za moment vklouzl dovnitř.
"Vot te na," zavřel při pohledu na část domu odkrytou toho dne. "Všechno souhlasí."
Vykročil po modrých dlaždicích. Zavřel oči. Esesáci vbíhají do domu. Několik jich skáče do místností vlevo a vpravo od

chodby. Běží někteří do patra? Ano, bylo tu patro. Nebo dvě?... Kde ho potkali? V zahradě?
Došel na místo, které ráno odkryli. Vrstvička dřevěných uhlíků tvořila obdélník. Na tomto místě stála za války malá kůlna. V ní... Jeden esesák vykopl dveře. Skočilo to na ně... Dvě stě, možná dvě stě padesát kilo váhy. Býčí síla a neuvěřitelná hbitost. Prsty tvrdé jako ocel snadno roztrhnou lidskou tkáň...
Exorcista se rozhlížel a spatřil stavební buňku na nářadí. Vrátil se a nahlédl do částečně vyklizených sklepů.
"Ještě hluboko," zavrčel, "třeba je to omrzí. Ale i kdyby ne, snad z toho nic nebude..."
Chloupky na ruce se mu zježily.
"Je to pouhá nerozumná síla," mručel, "ale jestli to poskládají dohromady, mohlo by to být nebezpečné... Ale určitě nebudou chtít. Stavbaři jsou líná, opilecká banda," cvakl si z placatice. "Ale proč mě to zneklidňuje?" Vyšel na ulici.
Nečekaně na sobě pocítil pronikavý pohled. Složil prsty do znamení Naqet.
V bráně stál Mojše. Zhlédl Jakubovy prsty složené charakteristickým způsobem a vši silou zavřel oči. Přesto ho záblesk skoro oslepil. Zapotácel se a opřel se o zeď.
Jakub k němu došel. "Co tady hledáš?" zeptal se klidně. "To je má země."
Oba měli zapojenou telepatii, takže si rozuměli, přestože hovořili různými jazyky.
"Tady je něco ukryté," třel si Mojše oči. "Jsi vědouce... Obdařený?"
"Ano. Jmenuji se Vandrovce."
Měřili se pohledem. Chasid v dlouhém černém plášti, se širokým kloboukem a s drátěnými brýlemi a troll v tepláčkách, neuvěřitelně odřbané černé esesácké bundě a s gumáky na nohou. Obličej s dlouhými, černými vousy a předepsanými pejzy a ksicht s pětidenním strništěm. Žářivé černé oči planoucí vnitřním svitem a hluboce posazené, jako porcelánové kuličky modré, zhnisané, krhavé oči. Přesto oba okamžitě pochopili, že patří ke stejnému druhu lidí putujících po této zemi, obdařených schopnostmi...
"Víš, co tady je," poznamenal Mojše.
"Viděl jsem to v akci," pochlubil se exorcista. "Co uděláme? Určitě máš stejný cíl. Nedovolit, aby se znovu dostalo na svobodu..."
"Doporučuji o tom mluvit v mužském rodě... Myslím, že musíme počkat. Leží hluboko?"
"Němci sem házeli granáty. Propadly se podlahy, zhroutily se zdi. Dva metry, možná hlouběji..."
"Granáty... Takže se rozletěl na prach..."
"Taky si myslím, ale proč v tom případě vnímáme odraz síly?"
"Třeba stačí to, co se zachovalo..."
"Třeba..." vzdychl Jakub. "Stavbaři to vyvezou na haldu nebo suť půjde na stavbu silnic... Neuškodí nám."
"Tady nekopou stavbaři," ukázal Mojše na tabulku, "ale archeologové."
"Aha. To jsou ti, co se hrabou v zemi a hledají staré hrnce... A přes dinosaury jsou ti, planetologové?" pochlubil se Jakub odborným termínem.
"Uhm. Jestli najdou kousky, budou je určitě chtít složit. Musíme bdít..." sklonil Žid vážně hlavu.
Ulicí projelo opožděné auto.
"Brzy," sdělovaly číslice na ukrajinské poznávací značce.
"Myslím, že musíme pracovat spolu." Vandrovcův obličej prozářil široký, upřímný slovanský úsměv.
Návštěvník vážně přikývl.

#

Kus zdi byl opravdu veliký. Museli použít páčidla, aby ho zvedli, ovázali lanem a vytáhli z prozkoumávaného sklepa. Ukázalo se, že na spodní straně se zachovaly zbytky omítky pokryté modrou barvou. Nahoře jej zdobil zlatý váleček. Pod ním bylo namalováno několik znaků. Vyfotografoval jsem je.
"Pěkný soubor barev." Blondák držel v ruce jiný kousek, pro změnu intenzivně červený.
"Židé mají rádi intenzivní barvy," vysvětlil jsem. "Na haldu," přikázal jsem.
"Vždyť je to cenná památka," protestoval někdo.
"To nejsou fresky Bruna Schulze, ten žil v Drogobyči," zavtipkoval jsem.
"Co je to tedy?" zajímal se další.
"Omítka z dvacátého století se zbytkem nápisu," odpověděl jsem. "Příliš mladá, aby měla pro nás cenu. Ale jestli to někdo z vás chce uchovat dalších 500 let, nemám nic proti tomu, může si to vzít."
Naložili hroudu a vyvezli ji na kolečku. Vyhlásil jsem přestávku na svačinu. Studenti usedli na zdi a vytáhli bagety, někteří konzervy s ukrajinskou chutí. Usmál jsem se. Chudáci nevědí, že je ze slunečnicových semínek... Indiana se posadil vedle kusu stěny ležícího na haldě a studoval znaky.
"Nepřipomínají hebrejštinu," řekl a vytáhl z tašky knihu. "Daniken..."
"Dva trestné body za vyslovení jména největšího nepřítele archeologie při vykopávkách. A další tři za propašování díla toho škůdce na území vědecké základny."
Student zbledl jako stěna.
"Dobrá, tentokrát ti odpustím," zavrčel jsem. "To je abeceda Samaritánů. Dodnes ji používá několik tisíc obyvatel Izraele..."
"A co je tu napsané?"
Pohlédl jsem na písmena.
"Střež se bytosti bez duše," četl jsem.

###

Jakub a Mojše seděli na půdě domu opodál místa vykopávek. Jakub si držel u očí triedr, který za války sebral hitlerovskému průzkumníkovi. Průzkumník neprotestoval, vidle v játrech mu ztěžovaly mluvení.

"Našli?" zeptal se rabi.

Exorcista zavrtěl hlavou.

"Zatím ne," řekl.

"Třeba to někdo vykopal?" zamyslel se jeho společník.

"Kde se teda berou ty fluktuace síly?" prskl exorcista. "I kdyby někdo nějaké odnesl, zůstalo jich dost."

Chvilí mlčeli. Posléze exorcista sáhl do tašky a vytáhl dlabanec.

"Tu máš, žer," přistrčil společníkovi řízek.

"Nesmím. To je vepřové... Náboženský zákaz."

Exorcista mu pohlédl zpřímá do očí. Avšak pokus o hypnózu neuspěl.

"Když zákaz, tak zákaz," zamručel nespokojeně. "Raději hladem natáhneš paprče... A co doušek slivovice?" vytáhl flašku kalné pálenky.

"Není košer," zašklebil se návštěvník. "Ale ty zkus mou," podal mu placatci.

Šedesátiprocentní židovská slivovice sklouzla exorcistovi do krku a příjemně rozežhála jeho staré kosti.

"Jak se dělá košer?" Jakub ihned nabyt nesmírné úcty k židovským alkoholickým produktům.

"Nádobí i suroviny se musí sedmkrát omýt, zákvas se nesmí dělat ani pálit během sabatu, výroby se nesmí účastnit ženy. A na technologický proces musí dozírat patřičně vyškolený rabín."

"Hodně práce," usoudil Jakub. "Ale stojí za to," lokl si ještě jednou a zvedl triedr k očím.

###

"Něco zvláštního, šéfe," blondák položil na stolek hroudu modré hlíny. Zvedl jsem ji.

"Fakticky. To bude asi kimberlitová hlína, vypálená jako cihla."

Z jedné strany byl kousek hladký.

"Netuším, co to je, kromě toho, že je to hlína s přirozenou příměsí kobaltu... Což je problém, protože tato hlína se vyskytuje v Polsku jen na dvou místech... Ani na světě jich není moc... Kimberlitová hlína je pozůstatkem po starých, zvětřáváním rozrušených sopkách," vysvětlil jsem.

"V takových hlínách v JAR hledají diamanty..." dodal Indiana, který se objevil vedle mě. "Mám další kousek..." Na dlani měl modrý, pečlivě vypálený prst.

Prst přirozené velikosti...

"Nějaká socha," zavěštil jsem, "zajímavé. Dávejte při kopání pozor, třeba najdeme víc fragmentů. Kdo jich najde přes deset, tomu smažu jeden trestný bod."

Návrh přišel moc brzy. Do večera měli všichni čistá konta. Úlomky modré hlíny zaplnily celou bednu od televizoru. Ve vrstvě těsně nad podlahou sklepa jsme našli ještě tři kostry. Zbytky opasků, kožené boty, pistole v zaťatých dlaních, lesklá tabatěrka, to vše prozrazovalo jejich národnost.

"Zvláštní," oprašoval jsem je pečlivě štětečkem.

"Zase jim někdo zlámal kosti?" zajímal se blondák.

"Něco horšího," procedil jsem při pohledu na dlouhé, ostré třísky žeber, "jako by je něco zamáčklo do země..."

"Spadlý strop?" hádal blondák.

"Těžko říct, podle zlomenin hrudního koše je spíš něco pořádně stisklo a potom s nimi praštilo o zem takovou silou, že praskly kosti končetin, a to každá z nich vydrží tlak půl tuny..."

"Třeba se s těmi esesáky postupně vypořádal nějaký zvlášť urostlý žid," domníval se Indiana.

"Musel by mít sílu několika chlapů."

Vyfotografoval jsem kostry in situ.

"Nejpodivnější je něco jiného," řekl jsem. "Proč jejich kamarádi nevykopali mrtvoly? To nemohl být problém... Nechali je pod troskami, jak by se něčeho báli..."

Vedle koster jsme našli ještě chodidlo z modré hlíny.

###

"Myslíš, že našli všechny části?" zajímal se rabi.

Jakub odložil triedr.

"Ne, ještě je brzy, ale polovinu zřejmě už mají. Pro dnešek skončili. Je čas zasáhnout," vstal z prken půdy.

Skřípla branka. Oba vědoucí vstoupili na území vykopávek. Vedoucí seděl na skládací židličky vedle kůlny. Na velkém pracovním stole měl rozložené kousky dobře vypálené modré hlíny.

"Prostor vykopávek, nepovolaným vstup zakázán," zavrčel, aniž zvedl zrak.

Jakub na něho zachmuřeně pohlédl. Archeolog se mu nelíbil.

"Já jsem povolaný," zavrčel.

"Přestaňte," promluvil Mojše anglicky. "Nevíte, co děláte."

Olszakowski zvedl hlavu.

"A vůbec, co jste zač?" zajímal se.

"Mojše Apfelbaum, rabi, belšentov, divotvůrce," představil se návštěvník z Ameriky.
"Jakub Vandrovec, exorcista," zavrčel druhý vetřelec.
"Těší mě, a teď vypadněte," usadil vedoucí další chybějící díl.
"Nevíte, co to je," poznamenal klidně Mojše.
"Jak to, že nevíte?" urazil se Olszakowski. "To je golem. Některý ze zdejších rabínů se ho pokusil zhotovit. Právě proto je tu zatraceně zajímavé naleziště. Žádné židovské muzeum nemá ve svých sbírkách něco takového. I kdyby to byla kopie z 19. století. Ale myslím, že je starší..."
"Vypálili ho v Lublinu v 16. století," upřesnil tiše Jakub. "Po oživení ho vypnuli. Můj přítel rabín Goldberg ho před válkou našel a přivezl sem. A potom oživil."
"Posaďte se," zaujatý archeolog ukázal na židle. "Takže ta figura má svou historii..."
"Má," ucedil Vandrovec, "a je nejvyšší čas ji uzavřít. Našel jsi mrtvé?"
"Jaké mrtvé?" podivil se Olszakowski.
"Německé mrtvolky. Těla esesáků, kteří vtrhli do tohoto domu; golem je roztrhal na cucky..." vysvětlil Mojše.
"Nezabývám se pohádkami," odsekl archeolog, "zabývám se historií..."
"Cože?" otřel si Vandrovec rty hřbetem dlaně. "V troskách leží utržené ruce a nohy..."
Magistr po něm loupil očima.
"Co vlastně chcete?"
"Samozřejmě ho zničit, než dojde k neštěstí," vysvětlil návštěvník z Ameriky. "Golem nepocítí uje bolest, nemá rozum, disponuje ohromnou silou, odolává zraněním... Dneska je pátek. Jestli ožije, pokusí se vniknout do nejbližší synagogy."
"To se podíví, protože v té, která přečkala, zřídili knihovnu," zažertoval Olszakowski.
Oba vetřelci vážně mlčeli.
"Němčikům se to podařilo jenom proto, že použili granáty," vysvětlil Jakub. "Rozprskl se na kousky, ale nesetřeli z něho oživující nápisy... Jestli ho složíš, znovu ožije... A nedá se ovládat. Přinejmenším se to ještě nikomu nepodařilo."
"Zničit cennou památku," frkl vedoucí, "a to ve jménu starých židovských bájí... Jste buď naivní nebo šílení..."
Mojše vytáhl z kapsy plynovou pistoli a v poklidu vystřelil.
"Protivník je neutralizovaný," konstatoval Jakub. "Jak to zlikvidujeme?"
"Tradičně." Žid vytáhl od pasu bronzovou dýku, "setřeme formuli a bude po problému - a zbytek ať si klidně složí..."
"Houby," řekl Jakub, "můj přítel rabín Goldberg říkal, že formuli je možné setřít jen tehdy, když je živý. Jinak to nefunguje."
"Kecy. Když odstraníme formuli teď, vůbec neožije..."
Archeolog se probral, ale svázaný a s roubíkem v ústech mohl po nich pouze metat pohledy plné nenávisti...
"Postačí nápis," rabi Mojše rozhodl a seškrábal řádek modrých znaků.
"Zasraní ničitelé památek," zařval Olszakowski, kterému se konečně podařilo vyplivnout roubík. "Počkejte, co s vámi udělám, jakmile se odtud dostanu. Tak vás nakopnu..."
"Musíme jít." Žid vstal ze židle. "Těší mě, že jsem vás poznal," usmál se na magistra ležícího na zemi.
Zamířil k brance. Jakub vytáhl z kapsy nůž, který znárodnil v supermarketu, a pohodil ho na zem vedle rukou svázaného muže.
"Možná je odborník," ukázal na odcházejícího společníka, "ale já na tvém místě bych to nedělal..."
Oba vyšli na ulici.
"Pořád si myslím, že se mýlíš," pronesl vážně Vandrovec.
"Jsem rabi," protestoval Mojše. "Studoval jsem kabalu, sefirotickou matematiku, Talmud, Zohar, knihu Sefer Jecirah... A vím, jak zacházet s golemy."
"Nu," otřel si exorcista rty. "Zlikvidoval jsi jich hodně?"
"Několik," zalhal návštěvník.

###

"Zasraní hajzli," utrousil Olszakowski na adresu vetřelců, když odešli. "Poškození je naštěstí jen povrchové..."
Nakapal do mezery lepidlo a vložil poslední chybějící díl. Sedm večer. Je čas skončit. Z kufříku vytáhl lahvičku tuše a štětečky. Na ruce sochy byly ještě patrné stopy nedostatečně seškrábaných písmen.
"Opravíme," zabručel, "a nikdo nepozná..."
Namočil štěteček do kalamáře. S uspokojením zjistil, že si ještě pamatuje dost ze semináře z hebrejštiny a kaligrafii židovských písmen. Za chvíli byl hotov. Foukl na nápis, aby tuš rychleji zaschla. Vstal a začal skládat nářadí. Židli odnesl do skladu. Nečekaně zaslechl sten. Otočil se. Stůl byl prázdný. Vedle stál golem.
Mladík s mírně semitskými rysy vypadal jako splený z prachu. Zvedl nohu a vykročil. Tělo se změnilo v mokrou hlinu. Potom získalo tělovou barvu. Pod opálenou, snědou kůží zahrály svaly.
Olszakowski nevěřil vlastním očím. Socha zamrkala hliněnými víčky. Když je otevřela, měla oči už živé.
Vypadaly normálně lidsky. Golem byl nahý. Došel do skladu, vyňal oblečení a klidnými, uměřenými pohyby se oblékl. Za chvíli vypadal jako obyčejný dělník, pouze určitá strojenost pohybů navozovala dojem něčeho cizího, zneklidňujícího. Přistoupil ke zkamenělému magistrovi.
"Děkuji za vykopání," pronesl klidně polsky. "Zatracení břídlivé," zavrčel na adresu nepřítomných exorcistů.
"Neumětlové..."
Pohlédl na oblohu. Slunce pomalu klesalo k obzoru. Blížil se šábes. Potom se otočil.

"Počkej!" uchopil ho Olszakowski za ruku.

Měl pocit, že se holou rukou pokouší zastavit odjíždějící vlak. Golem se jemně, ale s neuvěřitelnou silou uvolnil ze sevření.

"Musím jít," řekl mírně. "A ty mi nechod' do cesty," ukázal na čtyři krabice se zlámanými kostmi esesáků.

Odešel skřipající brankou. Archeolog za ním chvíli pohlížel.

"Krucí, jak to zaznamenám do výkopového deníku?" vyjel.

#

Stará, zašlá synagoga odpočívala v teplém letním soumraku. Knihovníci skončili práci a šli domů. Jakub a Mojše vylezli z komůrky na smetáky.

"Proč jsi mě sem zatahl?" zavrčel Žid.

"Abys k sakru viděl, k čemu vede nevědomost," odsekl exorcista.

"Touto dobou mám být v synagoze," vysvětlil rabi, "už začal šábes..."

"Jsi v synagoze," dovolil si Jakub chmurný žert.

"Opravdu," zabručel rabi.

Postavil se mezi regály, začal se kolébat a pohroužil se do modlitby. Jakub sundal víko z kyblíku. Do vzduchu vyrazil puch kyseliny fluorokřemičité. Postavil nádobu do kouta. Pro všechny případy.

Po úderu golemovy pěsti se dveře rozlétly na třísky. V hlavním vchodu stál netvor. Vypadal jako člověk a pouze kůže se mu podivně leskla. Když však vykročil, podlaha se pod ním prohýbala. Čtvrt tuny, neobyčejná rychlost, hbitost tygra, síla slona. Rabi přerušil modlitbu a odhodil taleth. V ruce se mu zableskl magnum. Exorcista s uznáním konstatoval, že v přítelových očích není ani stopa strachu. Bez zaváhání se postavil oživlé soše do cesty a pětkrát vystřelil do hliněné hrudi. Koule prolétly tkání a vyšly zády, odkud vytrhly velké kusy těla.

"Olověné kulky bez ocelového pláště," odhadl Vandrovec.

Utržené kusy dopadly na podlahu a rozsypaly se na hliněný prach. Golem to ani nepocítil. Rány se okamžitě zacelily.

Rabi vystřelil poslední kulku monstrem přímo do hlavy. Kulka utrhla kus

tváře, ten však okamžitě dorostl. Netvor odhodil muže, který mu bránil v cestě, a vykročil. Kopnutím srazil polici.

Knihy se rozlétly na všechny strany. Jakub se mu vyhnul a přiskočil k příteli.

"Žiješ?" sklonil se nad Židem.

"Zlámal mi žebra," vysvětlil Mojše. "Praštil mě, jako by měl ruku z kamene..."

Exorcista mu podal ruku a pomohl vstát. Monstrem se gráciálně pohybovalo mezi policemi, ničilo jen ty, které mu stály v cestě.

"Co k d'asu hledá?" zeptal se Vandrovec.

"Netuším. Naše legendy říkají jen to, že se pokusí vniknout dovnitř... Ale dosud nebylo zaznamenáno..."

"Nezkusíme to zjistit?" zamyslel se Jakub.

"Ne. Musíme ho zničit, než dojde k nějakému neštěstí... Jenže jak?"

"Když zničit, tak zničit," vzdychl exorcista.

Zaběhl na konec sálu a zvedl kyblík s kyselinou. Vykročil mezi regály na osudové setkání. Golem se blížil. Vypadal našťvaně.

"Stůj!" křikl na něho Jakub. "Ustup a zhyň!"

Golem ani nezpomalil. Exorcista na něho vychrsl obsah kyblíku a okamžitě uskočil. Do vzduchu vyletěla další police. Oba spolupráci se snažili uhýbat hliněné bytosti z cesty. Bylo to obtížné. Golem se pohyboval velice rychle a počet převrácených polic rychle narůstal.

"Nefunguje," řekl rabi. "Což ho tak praštit zezadu něčím těžkým... K sakru, kdybychom měli granát..."

"Mám," ucedil Jakub, ale téma dál nerozvíjel.

Netvor nečekaně zpomalil a zvolna se otočil k nim. S námahou zvedl nohu. Kůže mu praskala a odhalovala hlubší vrstvy těla. Noha se s třeskem zlomila a po chvíli padl jak široký, tak dlouhý. Zašklebil se bolestí a z hrdla mu unikl krátký, chraptivý výkřik. Jednu ruku měl pořád funkční. Namáhavě jí bušil do podlahy. Kolem létaly kousky keramických dlaždic. Betonová podlaha paprskovitě popraskala. Na druhé ruce se jako modré tetování rýsovala čtyři hebrejská písmena. Rabin s nasazením života přiskočil a rázným pohybem bronzového nože odstranil první.

Na podlaze ležela hliněná socha v potřhaném oděvu. Neživá.

"Jak jsi to udělal?" Mojše zavrtal pronikavý pohled černých očí do Jakuba.

"Kyselina fluorokřemičitá. Používá se ve stavebnictví k vysušování stěn. Váže vlhkost ve zdi a mění ji na křemičitan.

Jako živý měl v sobě vodu. Když jsem ho polil, propálilo mu to kůži a začal se měnit na kámen, proto se přestal hýbat..."

"Chytré..."

#

Praktikanti přišli o patnáct minut dříve.

"Kde je socha?" podivil se blondák.

Uf, jak nesnáším všetečné studenty.

"Je to tak cenný nález, že jsem se rozhodl jej okamžitě zabezpečit," vysvětlil jsem "Ještě večer přijeli z památkového úřadu a odvezli jej do Varšavy," zalhal jsem.

Snad uvěřili. Copak můžou nevěřit svému vedoucímu?

"Sklep je vyklizen? Tak se pusťte do dalšího," houkl jsem, "škoda času!"

Rozběhli se pro lopaty. Uplynula půlhodinka. Telefon mlčel. Začal jsem být nervózní.

"Šéfe, máme židovské poklady." Z výkopu vyskočil Indiana Jones se sedmimamenným svícem v ruce, "dřevěný soudek rozmáčkнутý cihlami... Plný věcí zabalených do novin."

"Blondák, neandertálec, štetce do ruky a čistit," přikázal jsem, "a vy, děvčata, se neflákejte. Ty, zrzko, běž pro fotoaparát a ty, telátko, zaběhni do redakce Chelmského týdeníku, ať okamžitě pošlou nějakého novináře..."

Zazvonil mobil. Pavel. Konečně.

"Poslyš, Tomáši, už jsem toho umělce ukecal. Socha bude hotová v pondělí. Kimberlit jsme nesehnali, ale máme bílou hlinu, obarvíme ji kobaltem."

"Vřelé díky, zachránil jsi mi život..."

"Od toho jsme kámoši. Aha, ještě něco. Pošli mi mailem znaky, co měl na ruce..." Chvilí jsem přemítal.

"Víš co, udělejte ji bez znaků, později je domaluju sám..."

Vypnul jsem telefon a strčil ho do kapsy.

#

Jakub a Mojše stáli nad násypkou velkého mlýna na slínek v chelmské cementárně.

"Rozemele ho na prášek," zaradoval se Vandrovec.

Postupně házeli do stroje modré hroudy.

Staří chelmské stavbaři vzpomínají, že v životě se nesetkali s tak vynikajícím materiálem, jakým byl onen mírně namodralý portlandský cement ze šarže W/821c.

V kamenném kruhu

Záříjová obloha byla tmavá a zatažená. V četných výmolech, které hyzdily silnici k bývalému státnímu statku, stála voda. V loužích se zrcadlily rachitické stromky, rostoucí po obou stranách cesty, a olověné nebe. Z jedné zvlášť hluboké díry, která sahala přes půl šířky silnice, vyčníval zrezavělý vrak vojenského nákladáku. Zřejmě do díry kdysi spadl a už ho nedokázali vytáhnout.

Po silnici jel patnáctiletý fiatek s varšavským číslem. V místě, kde karosérie navazuje na podvozek, rez odloupala lak, motor příšerně chroptěl, ale vůz neúnavně uháněl. Muž za volantem klidným pohledem sledoval okolí. Umírající les, děravá cesta, to vše na něho nedělalo nejmenší dojem. Za ukrutného kvílení vůz konečně vyjel na vršek, odkud se otvíral nádherný výhled. V širokém údolí ležel bývalý státní statek - několik desítek baráků z tvárnice, pokrytých eternitem. Většina budov byla opuštěná, děsily slepými okny. Na dalším vršku stála velká budova obklopená vysokou zdí. Vypadala také opuštěně.

Pole kolem vesnice zarostlo pýrem, u lesa stál úplně zrezivělý kombajn. Většinu dílů rozkradli, nakláněl se na stranu.

Před kolika léty ho opustili, aby se rozpadl pod širým nebem? Na okraji vesnice a na polích byl asi tucet neobvyklých okrouhlých jezírek, obklopených nízkým valem hlíny.

Řidič zastavil, vytáhl ze schránky vojenskou mapu a chvíli ji porovnával s okolím. Stavby na vršku byly pravděpodobně opuštěným loveckým zámčkem hraběte Siegfrieda von Hosendufta. Záhadná jezírka na mapě byla. Červená čára vyznačovala hranici bývalého ruského polygonu.

Muž složil mapu, odbrzdil a pomalu sjel do vesnice.

#

Kráčí mistr temnou nocí,

špiritus má v košíku,

šploucháním tím intenzivním

vzbudil ptáky ve mžiku.

Z hnízda koukli, uviděli,

nechtěli už dále spát.

Vyváděli, štěbetali,

aby jim půl litru dal!

Veselá píseň hulákaná čtyřiceti ústy roztrásla skla v oknech hospody. Semen v jejím rytmu bušil pěstí do stolu. Jakub seděl v koutě a srkal teprve druhé pivo. Najednou zaskřípaly dveře a v hospodě se objevil cizinec. Dav ztuhl a nepřátelsky zazíral na vysokého blondýna v obleku. Muž přelétl místnost klidným pohledem. Jeden vznětlivý domorodec uhodil flaškou o roh stolu, ale cizinec na něj jen studeně pohlédl. Domorodec pocítil bolest a když se podíval, s údivem zjistil, že si zaryl stěp do vlastní nohy.

Exorcista odložil půllitr a odsunul židli gestem, jež přichozího zvalo, aby usedl. Lidé pochmurně mlčeli, ale Vandrovcovi se nikdo neodvažoval protivit. Když toho přivandrovalce zve, zřejmě to tak má být. Návštěvník usedl naproti Jakubovi. Pohlédli si do očí. Jakubovi se trošku poptěly myšlenky, ale hned to přešlo.

"Myslitel," ucedil.

Návštěvník vážně přikývl.

"A ty jsi vědoucí," pronesl s úctou.

Mluvil anglicky, oba však přešli na telepatii a bez potíží si rozuměli.
"Co tady hledáš? Toto je má země," zavrčel Jakub.
"Jedu do Lvova. A potom dál na Východ," vysvětlil host, "zaskočil jsem za tebou, abych tě varoval."
"Co se děje?" mračil se Jakub. "Cítím to už několik dní. Něco divného. Nové a současně staré..."
"Slyšel jsi o instalaci?"
"To snad žertuješ?" znervózněl.
"Zase ji spouštějí. Vytluče všechny obdařené v okruhu dvou, možná tři tisíc kilometrů."
"Sakra!"
"To není všechno. Pravděpodobně se pokusí oživit Siegfrieda von Hosendufta."
"Sakra!" opakoval Jakub. "Tomu se musí zabránit!"
"Zajímalo by mě jak," usekl návštěvník. "Všichni, které jsem informoval, utíkají jako zajíci."
"Jestli ho přivedou na Zemi, dříve nebo později se zmocní nás všech. Je třeba jednat bez prodlení."
"Jsme slabí. Tohle je nejmočnější mág řádu Thule. Ale klídek, i když ho navrátí, nevydrží dlouho. Pole smrti ho udrží naživu nanejvýš dvacet let... Vzpomínáš si, jak to bylo posledně?"
"Tak táhni do prdele, frajere," zavrčel exorcista. "Jestli jediné, co umíš, je zašít se někde daleko, tak vypadni..."
"A co chceš dělat ty?" naštvál se návštěvník.
"Budu bojovat... Krčmáři, tomu frajerovi flašku na cestu a vy, hoši, ho strčte do autobusu," dokončil.
Hoši vytáhli nože, tesáky, kravské řetězy...
"Díky," odsekl Angličan, "mám auto."
Hlouček se pomalu rozestoupil a utvořil úzký průchod. Jakub za odcházejícím mužem plívl. Potom vlil do půllitru další flašku piva. Když ho uchopil, zjistil, že se mu třesou prsty.
Od doby, kdy za války ušmíkl esesákovi hlavu srpem, se ničeho nebál. Doteď. Strach mu sevřel ocelovými kleštěmi hrdlo. Siegfried... Jestli je to pravda... Poprvé v životě ho napadlo, že útěk nemusí být právě hloupé řešení.
"Co je ti, Jakube?" poklepal mu Semen na rameno. "Vypadáš, jako bys uviděl strašidlo. Vlastně mnohem hůř," zvažněl.
"Budou velké potíže," pronesl zamyšleně exorcista. "Značné."
"Co se stalo?" zneklidněl kozák.
"Nechci o tom mluvit," vzdychl Jakub. "Oslavujeme, tak se bavme. Problémy budeme řešit zítra."

###

V komíně zámečku kvílel vítr. Uvnitř se ozval výkřik. Marek vstal z křesla. Lítostivě odtrhl pohled od plamenů tančících v krbu. Krácel studenými, šerými chodbami. Knězka ležela v salonu tak, jak ji zanechal.
Také tady bylo chladno. Okna sice zazdili, ale průvan si přesto našel cestu dovnitř. Uprostřed místnosti ležel velký žulový blok s mírně zašlými nápisy. Uplynulo sto let od chvíle, kdy ho mágové z Thule vykopali z jedné nedaleké duny. Sklonil se nad nahou dívku. Byla v bezvědomí, na čele měla kapky krve. Krvavý pot. Upozornila ho, že tomu tak bude... Z kuchyně přinesl čistý hadřík a jemně jí otřel obličej. Když končil, vyšla z tranzu. Pohlédla na něho žlutýma očima.
"Síla narůstá," pronesla chraptivým, stařeckým hlasem. "Za týden nastane úplněk. Siegfried vstane ze země stínů. A tvá smlouva skončí."
Důstojně přikývl. Dívka usedla. Přikryl ji širokým pláštěm. Dokud byla v tranzu, její tělo neztrácelo teplo. Teď po probuzení mrzla.
"Znáš třináctý bod?" zeptala se.
"Znám všechny," přikývl slavnostně.
"Připrav se... kdo ví?" zamručela. "Krysy opouštějí potápějící se loď. Fluktuace síly vyděsily všechny, kteří je byli schopni přijímat, ale všichni neutekli."
"On zůstal?" zneklidněl Marek.
"Hůř. Chystá se nás navštívit..."
Vrátil se do svého pokoje a zapadl do křesla. Z kožené aktovky vyňal pergamen se svým podpisem. Smlouva, kterou podepsal s řádem Thule, ho učinila na pět let jeho otrokem. Jako náhradu měl dostat milion eur. Pokud Evropská unie vydrží, bude bohat... Gotická písmena byla obtížně čitelná, ale on znal obsah rukopisu skoro z paměti. Třináctý bod mu ukládal zabít muže jménem Jakub Vandrovec, pokud se objeví poblíž...

###

Omlácený fiatek se zastavil uprostřed vesnice před prodejnou lihovin.
Vesničané malebně rozložené na schodech zvedli hlavy a chvíli pozorovali muže, který z auta vystoupil.
"Škyt, měšťák," prohodil jeden a ostatní se hlasitě rozesmáli.
Nic tak dobře nerozpouští mozek jako šířená jahodová kořalka. Před vchodem visela červená tabulka, která hlásala, že uvnitř je možné najít starostu. Muž se právě chystal stisknout kliku, když se rozlétly dveře a proti němu vyrazila mohutná ženská. Nejméně dva metry výšky a sto padesát kilo živé váhy. Značnou část této hmoty tvořily svaly. Žena nesla opilce; držela ho jako štěně za pásek kalhot. Postavila se na schody a energicky se rozmáchla. Muž zavířil vzduchem a s kvílením dopadl přímo do louže.
Povaleči před krámem se rozchechtali. V této vsi bylo zřejmě nenucené veselí normálním stavem ducha... Babizna si otřela ruce a plívlá za odhozeným mužem.
Pak se otočila a spatřila návštěvu.

"Co si zač?"

"Hledám starostu."

Žena na něho pohlédla drtivým pohledem.

"To su já," pronesla zamračeně. "Jestli tě poslal předseda, tak radši zmiz, dokud seš celej..."

Při zaslechnutí slova "předseda" vesničané urychleně dopili a začali měnit láhve ve zbraně.

"Magistr Pavel Kowalski," představil se návštěvník. "Jsem učitelem biologie. Mám tady založit pobočku základní školy..."

Bába se trochu umínila.

"Mařka Písečná," představila se, "a ty chceš učit děcka... Jo, něco vo tom psali, bude to dva tejdny," podrbala se na hlavě, až se sypaly lupy.

Sáhla do kapsy, vytáhla zmačkanou obálku s úřední hlavičkou a z ní počítačový výtisk.

"M-i-n-i-s-t-e-r-s-t-v-o-š-k-o-l-s-t-v-í," přeslabikovala pracně. "Aha, myslím, že je to vo tobě... Pod' do kanceláře."

Vstoupili do prodejny. Zpod pultu vytáhla zamaštěný sešit a někde vzadu ho otevřela.

"Děcek školního věku je asi dvacet nebo pětadvacet," luštila zašlé zápisy, "možná trochu víc nebo míň."

"Nevíte?" podivil se.

"Kdo by je počítal?" pokrčila rameny. "Množí se jako vši. Na vobci je určitě mají zaznamenaný, zapisovali je hned po narození, aby dostali přídavky," vysvětlila, "ale beztoho ani rodiče vlastně neví, kolik se jich tady motá. Vostatně máme důležitější problémy," prohlásila. "Potřebujete místnost pro školu?"

"Ano," přikývl. "Obec mi taky slíbila služební byt."

Žena na něho překvapeně pohlédla.

"To pude zařídit," utrousila. "Pod'."

Vytáhla z kapsy svazek klíčů. Vykročili mezi baráky. U jednoho otevřela rezavý zámek. Uprostřed chodba, po stranách místnosti. Budovatelé socialismu tvůrčím způsobem adaptovali principy výstavby paneláků...

"Tady," otevřela dveře. "Bejvák."

Malý pokoj s podlahou ze dřevotřísky natřené olejovou barvou, otlučené umyvadlo a nad ním kohoutek. Dveře s přitlučenou překližkou vedly do malé kuchyňky. V koutě kamna s rourou; vedla skrz stěnu ven. Lůžko z prken, stůl a dvě židle.

"Sem se můžeš nakvartýrovat," řekla, "a pro školu bude nejlepší vobchod..."

Na konci domku byl velký sál. Na stropě byly zřetelné stopy po zatékání, podlahu měl betonovou. Okna mířila na náves před prodejnou. Dokonce měla skla. V koutě se povalovalo několik lavic, na stěně visela tabule.

"Tady bývala škola?" podivil se.

"Depák. Kurzy pro analafabe... no pro ty, co neumějí psát, ale to ještě v padesátých letech."

"Bude to chtít uklidit," rozhlížel se.

"Můžeš za dvě flašky kořalky někoho najmout," poradila.

Učitel začíchal. Vzduch silně smrděl myšinou.

"Zábavné," zamručel.

#

Vybalil si věci a na dveře pověsil nový zámek - jaksi paní starostce nevěřil. Na postel položil deku a spacák. Nyní přišel čas projít osadu...

Vyšel před dům a u dveří přitloukl tabulku s nápisem "Škola". Několik špinavých a otrhaných dětí ho s hrůzou pozorovalo.

"Prázdniny skončily," prohlásil, "v naší zemi musí všichni chodit do školy..."

Jeden kluk si odplívl a všechny děti se rozřehtaly. Zřejmě budou problémy... Klidně a rozvážně kráčel vesnicí.

Obyvatelé ho provázeli znučenými pohledy. Vyšel na stěží viditelnou pěšinu: vedla přes zarostlá pole k lesu. Vytáhl mapu a chvíli si ji prohlížel. Několik desítek metrů vlevo, za menším hájkem, musí být jeden ze záhadných kráterů.

Prošel lánem plevelu. Mezi stromy se povalovaly nejružnější krámy. Vyšel na druhé straně hájku. Zblízka se ukázalo, že kráter ve tvaru elipsoidu má průměr nejméně dvacet metrů.

"Meteorit?" podivil se.

Nedaleko Poznaně, v rezervaci Morasko, vídal meteoritové krátery. Byly neobyčejně podobné. Na okolních polích sběratelé a geologové několikrát našli kusy meteoritového železa... Kdyby tak...

"Čtyři zlaté za gram," šeptal si.

Je to možné? Může tato písčité půda skrývat poklady? Přikročil k okraji kráteru, pozorně přitom hleděl pod nohy. Může zajet do Varšavy a půjčit si od známých archeologů detektor kovů a pročesat okolí... Najít tak několik kilo... Jako ti Němci, kteří u Moraska narazili na hroudu těžkou skoro dvacet kilo...

Těsně nad vodou trčel ze stěny kráteru kousek červeného, rezavého kovu. Zariskoval pád do bláta, sestoupil a vytáhl ho z hlíny.

"Zatraceně," zavrčel rozčarovane.

V ruce držel kus železa, úlomek odtržený výbuchem z těla rakety. Vylezl nahoru na val. Po pěšině hnal nějaký stařík dvě dýchavičné kozy.

"Copak, učiteli?" zeptal se. "Zkoumáš historii okolí?"

Přikývl na souhlas.

"Co je to za díry?"

"Budou tak ze sedmdesátého roku, když Rusáci testovali... Pamatuji si to jako dneska, byla klidná noc, dva dny po výplatě, takže jsme ještě všechno nevypili. Seděli jsme ve stodole u flašek, když to piclo. Rána jako hrom. Spadly na nás trámy, Osucha to na fleku zabilo. A potom buch, buch, celkem dvanáctkrát... Chalupy popadaly, potom nám postavili tyhle baráky. Silo s obilím se převálilo, z ředitelovy volhy byla placka... Jak Rusáci pálili rakety, občas se netrefili... fuj. A ředitel pak měl trable na ředitelství, protože polygon byl přísně tajný, ani naši vojáci nevěděli, že tady jsou... museli jsme mlčet, podepsali jsme papíry... Jděte do lesa," změnil téma, "tam je obětiště. Historická památka. Zlé místo, ale vy z města stejně nevěříte..." mávl rukou neurčitým směrem a následoval kozy.

Pavel zamířil k lesu. Cestou minul ještě dva krátery. U jednoho dosud ležel raketový stabilizátor. Vitr proháněl po obloze těžké mraky. Byly asi čtyři hodiny odpoledne.

Stromy rostly nepravidelně, ale záhy mezi nimi objevil pěšinku. Rostly tu praváky, ale neměl síťovku. Rozhodl se, že se sem zítra vrátí. Ještě jednou rozložil mapu. Obětiště na ní bylo vyznačené. Přidal do kroku a za několik minut došel na mýtinu.

Kruh z několikátunových balvanů měl průměr snad čtyřicet metrů. "No tohle," polkl.

Uprostřed stály tři částečně opracované bloky a vytvářely dolmen - typický pro megalitické stavby.

Mezi nimi byly stopy po ohništi. Obešel kruh dokola a usedl na jeden balvan. Bolela ho hlava, zřejmě ze svěžího vzduchu. Protáhl se. Měl hlad. Při návratu sundal bundu, zavázal rukávy a nasbíral dobrá tři kila hub. Zajímalo ho, proč je domácí nesbírají.

##

"Marku," stanula kněžka ve dveřích jeho pokoje.

Vstal z křesla. "Čím posloužím?"

"Přichází čas. Nastala doba pozvat naše." Sklonil uctivě hlavu.

"Na kdy stanovil termín příchodu?" otázal se.

"Za týden. Tak nám zůstane ještě několik dní na přípravy."

Svůdně se k němu přitiskla.

"Dnes večer hodlám prožít trošku sexu," zavrnila. "Přijď po večeři."

"Přijdu," přikývl znovu.

Dvanáctý bod smlouvy přesně upravoval jeho povinnosti i v tomto směru.

##

Jakub seděl v chalupě a kompletoval výstroj.

"Nemám jet s tebou?" nabídl se Semen.

Exorcista chvíli přemýšlel.

"Můžeš umřít," řekl posléze vážně.

"Ále. Přežil jsem dvě světové války, pomáhal ti s upíry, a mám se bát... No jo, čeho vlastně?"

Exorcista dlouhou chvíli mlčel. Nakonec jako by se probudil. Opustil ho obvyklý přehlouplý výraz. Oči už nepřipomínaly porcelánové kuličky. Nahrbená postava se narovнала. Kamuflač shazoval neobyčejně zřídka.

"Existovala taková parta," začal pomalu, "říkali si mágové z Thule. A skutečně se zabývali magií... Jejich vůdcem byl Siegfried... Žil v Pomořanech, co byli před válkou Němci, radil císaři Vilémovi i Adolfovi... Pokud tomu rozumím, právě on je poštvál do války... To kvůli němu," použil velice sprostý výraz, "jsme měli ty dvě války, které jsi zmínil."

"Do prdele," zaklel Semen.

"To není všechno. Vzpomínáš si, jak jsem šel na vojnu?"

Starý kozák přikývl. Čtyřiačtyřicetý. Chtěl také do armády, ale uznali ho za politicky nespolehlivého... Polská lidová armáda nějak nemilovala bělogvardějské důstojníky. A taky po něm šli frajeři z NKVD... Jakuba nesebrali jen proto, že utajil pár věcí... A stejně s ním nevydrželi dlouho.

"Zašel jsem na Pomořanský val," pokračoval exorcista, "tam jsme bojovali po boku Rusů. Věděl jsem, kde jsou baronovy statky, tak jsme tam zaskočili na návštěvu. Všechno bylo zničené, hoši z Rudé armády tam přišli první.

Čaroděje utloukli, ležel v zahradě."

"Takže je problém vyřešen," zaradoval se Semen.

Přítel zavrtěl odmítavě hlavou.

"Siegfried zahynul, ale jeho tělo... Rusové nás předechnali asi o tři dny. Celou tu dobu ležel pod širým nebem a mumifikoval se... Hodili jsme ho do hrobu a vyhodili dům do vzduchu, aby ho to pořádně zasypalo... Ale jestli někdo ví jak, může ho oživit..."

"Oživit mumii?" podivil se Semen.

"Není to snadné, ale jde to. Někdo to vede, další pomáhají."

"Pojedu s tebou," řekl stařec přesvědčeně. "Když ho utloukli Rusáci, můžeme i my. A vůbec, proč jsi tehdy tu mumii nezlikvidoval?"

"Duše čaroděje je uvězněna v jeho těle," vykládal exorcista neochotně. "Když tělo chybí, duše se uvolní. A pak teprve může být doopravdy zle..."

"Co to znamená?"

"Může se vtělit," upřesnil.

Do švu kalhot zastrčil nové brzdové lanko se smýčkou. Do kožené pochvy zasunul postříbřený bajonet z kalašnikova.

Sundal gumáky a odlepil ponožky od nohou. Navlékl si nové, silnější, z dobré bavlny. Natáhl si vysoké, černé holínky, které kdysi sebral esesákoví. K holeni zastrčil bajonet. Oblékl si košili a svetr, ve kterém bylo zapleteno sedm speciálních uzlů. Na závěr si pověsil do levého podpaždí policejní pouzdro s pistolí. Do jedné kapsy bundy dal placatci s pálenkou, do druhé stejnou se svčcenou vodou.

Prohlédl se v zrcadle. Utlumil lesk očí.

"Umíš řídit?" zeptal se Semen.

"Jo."

Přešli do kůlny. V koutě, bůhví jak dlouho, ležela hromada zetlelé slámy. Poldové se v ní párkrát hrabali při hledání destilačního přístroje a samohonky, ale nikdy se nedostali až ke dnu. Oba starci popadli vidle a hromadu odházeli. V podlaže se objevil velký příklop. Zvedli ho heverem. Dole stálo auto. Opancéřovaná čajka, která kdysi patřila krajskému tajemníku strany z Lublinu.

"Fiha," hvízdal Semen, "slušný vozík."

"Motor z ruského traktoru, ocelové pancéřování," pochlubil se Jakub, "neprůstřelná skla... Plné pneumatiky, nezničitelný stroj. Můžeš do něj najet tankem a nic..."

Otevřel zadní dvířka a vyhodil na podlahu kůlny kostlivce ve zbytcích obleku.

"Potom ho zakopeme."

Klíče byly v zapalování. Semen usedl za volant a otočil klíčkem. Pod kapotou zaduněl dvanáctiválcový motor.

"Jezdí sedmdesát kilometrů za hodinu," upozorňoval Jakub, "ale pak je třeba dávat bacha, protože sedm tun hned tak nezabrzdíš..."

"Sedm tun? S takovou konstrukcí při takové rychlosti vůbec nemusím brzdit. Náraz odhodí ze silnice každý vůz... Kam pojedeme?"

"Zatím do Kolobřehu." Jakub hodil tašku s výstrojí na zadní sedadlo a usedl vedle přítele.

Upoutali se silnými pásy. Kozák šlápl na plyn a burácející vůz vyjel z díry. Něco chroustlo a exorcistu napadlo, že zřejmě přejeli kostru krajského tajemníka. Nijak se tím nevzrušoval. Až se vrátí, zamete. A pokud se nevrátí, už to bude jedno.

##

V učebně se shromáždili všichni rodiče. Někteří se pokusili vzdorovat, ale starostka Písečná je přivedla k rozumu. Teď seděli a masírovali si modřiny pod očima nebo si drželi zlomené nosy. Na beton kapala krev a zanechávala na něm temné skvrny.

"Vítám vás," ozval se Kowalski od tabule.

Jeden muž se posupně zasmál. Písečná ho praštila do hlavy násadou od lopaty a hned ztichl.

"Cílem našeho setkání je zřízení základní školy ve vesnici."

Lidé na něho tupě zírali. Takový pohled vídal u krav svého děda. Odkášlal si.

"Podle toho, co vím, hodně dětí z vaší vesnice neplní školní povinnosti."

Další muž se hlasitě rozesmál a také ji koupil klackem.

"Jak jistě víte, každé dítě po dovršení sedmi let musí chodit do školy."

"Jste ji jistej?" podivila se žena v děravém svetru. "My jsme o tom nikdy neslyšeli."

Rozhlédla se. Všichni se zamyšleně škrábali na hlavách.

"Neslyšeli," opakoval chlapík v saku prožraném moly. "Tady škola nikdá nebyla, jenom kurzy na traktor na státním statku."

"Vy jste nechodili do školy?" užasl Kowalski.

"Ni," potvrdila žena. "Kdo tu školu potřebuje? Čist nás naučili v kurzech a počítat peníze umí každé."

"Haha," zasmálo se několik mužů.

Učitel pomalu počítal do deseti.

"No dobře," nadechl se, "to je fuk. Zítřka začnu učit vaše děti. Prikázali mi zřídit školu, tak škola bude."

"Proč?" podivil se někdo.

Starostka mu pohrozila klackem.

"Ty, Čárku, radši vůbec nemluv," houkla, "škola je na to, aby vaše děcka potom dostaly ve městě práci načerno. A aby vám psaly žádosti vo sociální podporu."

"To jste měli říct hned," zaradovala se žena ve svetru. "V tom případě je škola potřeba. A může být i povinná..."

"A kdy bude vyučování?" zajímal se stařeček, kterého včera potkal s kozami.

"Od osmi ráno do jedné," vysvětlil učitel.

"Vstávat tak brzo?" podivil se někdo. "To je proti lidským právům."

"Pitomče, nebudeš vstávat ty, ale tvý děcka," sykla Písečná. "Klidně se válej v pelechu do voběda... Budeš na tom líp, když jich všech šest nebude doma, ale ve škole, nebudou tě budit..."

"Sákryš," řekl uznale, "to se mi líbí! A co to bude koštovat?" zeptal se vychytrale.

"Školu platí stát," vysvětlil Kowalski. "Použité učebnice poskytne společenská péče. Musíte dětem koupit jenom sešity a pera."

Lidé po sobě zaskočeně pohlédli. "Nestačily by tužky?" litoval někdo. "Jsou lacinější."

"Neplet' se do toho, Malinowski," zaduněla starostka, "učitel řekl pera, tak budou pera."

"Haha," zasmál se jiný, ale dostal násadou přes záda.

"Tím končím schůzi," uzavřel učitel zničeně.

Všichni odešli. Zůstala jenom Písečná.

"Šlo to docela dobře," usoudila. "A děcka drž zkrátka. Jak některý promluví bez ptaní, hned mu jednu vraž jako já starejm..."

"Poradím si," zabručel. "A v zámku žádné děti nejsou? Neviděl jsem nikoho odtamtud."

Odplivla si.

"Ne, tam nejsou," odpověděla. "Bydlí tam jenom taková blondýna a jeden chlap. Ale ti nejsou vodsud', cizinci. Jenom vobčas přijdou do krámu. Vypadaj nepříjemně..." dodala.

"Máte v lese pěkný kruh," změnil téma.

"Cože?" podivila se.

"Kruh. Kameny postavené do kruhu."

"Jo, na vobětišti? Zlý místo," zamračila se. "Dábelský. Po válce tam našli lebky. Lidský," dodala na vysvětlenou.

"Pohani tam podřezávali lidi. Radši tam nelez. A nepotřebuješ zasklený skříně?"

Udiveně pozvedl obočí.

"Zasklené skříně? Jistě by se hodily na pomůcky a knihy. Kde jsou?"

"Byly za lesem, v ruský základně," vysvětlila. "Když Rusáci vodjeli, vlezli jsme tam, ale tam to taky bylo zlé místo.

Dovopravdy. Zajdi tam sám a uvidíš."

"Dobrý nápad," usmál se. "Jak se tam dostanu?"

"Pěšina vede přes záseky a potom minovým polem. Vyšlapali ji ještě Rusáci, co chodili pro víno. Měli totiž naše prachy. A taky holky ve vsi si přivydělaly, jenže dyž se narodili dva šikmovoký, chlapi je utopili ve studni a byl šmytec."

Vyšel ze školy. Bylo hezky, bývalý státní statek vypadal v plném slunci mnohem lépe. Sice všude strašily popraskané betonové dlaždice, zbytky rezavých plotů a bláto, ale rozpadající se baráky mu najednou připadaly skoro hezké.

Zrezivělý traktor zapadlý do země mohl být zajímavým námětem pro barevnou fotografii.

Pěšina k polygonu začínala hned za vesnicí.

"Vopatrně!" volala za ním žena. "Krok stranou a bum, všude sou miny."

Po chvíli vstoupil mezi stromy. Ještě pár desítek kroků a objevil se plot z rezavého ostnatého drátu. Každých několik desítek metrů na něm visely výstražné tabulky.

Vnímání opasného zóna, slabikoval oloupaná písmena.

Kráčel pravidelnými, klidnými kroky. Pěšina byla dobře viditelná, nehrozilo mu, že zabloudí. Prošel dvě linie záseků.

"Muselo tady být něco důležitého," usoudil.

Vnořil se do borové mlaziny. Stromky mu sahaly k ramenům, nepochybně vyrostly až po opuštění základny. Hlídková věž ze zčernalých trámů se nakláněla na stranu a hrozilo, že spadne. Ještě jedna linie záseků. Podle izolátorů tu bývaly dráty pod proudem.

Učitel stanul na nevysokém vršku a udiveně zíral před sebe. V údolí ležela nevelká osada. Podle červených tašek na propadlých střeších a červených cihlových zdí ji vystavěli Němci. Celý terén protínaly záseky. V bývalých statcích zřejmě drželi vězně. Na kraji zástavby stály dvě hlídkové věže. Rozvinul mapu, ale na tomto místě byl zakreslen jenom les. Tiše zaklel. Jasná zpráva. To, co je doopravdy tajné, se nezakresluje... Sestoupil dolů mezi domy. Podle velikosti náletových borovic bylo toto místo opuštěné deset, možná dokonce patnáct let. Co se tady dělo předtím? Jednotka byla ruská, koho v tomto táboře drželi? Neměl by informovat Vojenský historický ústav? Rozhodl se, že se poptá ve vsi. Prozatím kráčel k jednomu okázalejšímu domu na konci osady.

###

"Slušně chlastá," poklepal Semen na kapotu čajky. Stáli u benzinové stanice a Jakub končil tankování.

"Chlastá," přikývl Jakub. "Čtyřicet litrů na sto kilometrů... Máš lepší nápad?"

"Prodat ji do muzea a koupit si fiatka," navrhl kozák.

"Jistě," zavrčel Jakub. "A když se v muzeu zeptají, odkud to mám, co jim povím? Že mi ji přinesli andělé z nebe? Ale třeba je to už promlčené?" zamyslel se.

"Vlastně je to fuk," vzdychl Semen. "Nasedni, jedeme dál."

Zaplatili benzin a vyjeli. Objeli Varšavu a uháněli na sever. Exorcista si vesele hvízdal. Semen zapnul staré, ještě elektronkové rádio, vestavěné do palubní desky. Mělo však mizerný zvuk.

"Dříve se dbalo na estetiku výrobků," poklepal Vandrovce na potahy. Byly rudé s malými srpy a kladivy vyšívanými zlatými nitěmi. Přidal plyn. Vůz mírně vibroval.

Najednou se na krajnici objevil policejní vůz a vedle něho polda. Při pohledu na památkový vůz zvedl plácačku.

"Zatraceně," zavrčel Semen.

Zastavili. Opravdu to při této rychlosti nebylo jednoduché.

"Dobrý den," zsalutoval policista. "Řidičský průkaz, doklady k vozu..."

Semen pohlédl zoufale na Jakuba. Ten klidně vytáhl ze schránky technický průkaz z roku 1949 a podal jej policistovi.

"A řidičák?" nahlédl polda podezíravě do dokladu.

Semen s povzdychem vytáhl z kapsy řidičský průkaz vydaný ještě před druhou světovou válkou. Policista zíral do papírů dost zaskočeně.

"Vaše auto nemá platnou technickou prohlídku," pronesl tvrdě.

"Ale, pane úřad," protestoval kozák. "Od poslední kontroly jsme ho vůbec neprovozovali."

"A to nevíte, že řidičský průkaz bylo třeba nostrifikovat?" houkl.

"Když já jsem posledních šedesát let neseděl za volantem..."
Polda hvízdal mezi zuby.
"Tak to bude pokutička... A vůbec, co tohle je za auto?"
Oba cestovatelé po sobě koukli.
"Kradené," vysvětlil Jakub. "Ale tak dávno, že je to už promlčené."
Mezitím druhý policista otevřel kufr.
"Je tady kostra," ohlásil.
Sakra, zapomněl jsem vyhodit řidiče, uvědomil si exorcista.
"To je vaše kostra?" otočil se první policista k Semenovi.
"Ne, já mám jenom jednu, tady uvnitř," prohlásil důstojně stařík a poklepal si na hrud'.
Policista vytáhl mobil...

##

Pavel Kowalski se zastavil na okraji vesnice. Už netoužil po výletě, ale pocit povinnosti ho hnál dál. Dům na okraji obce vypadal pochmurně. Vytržené dveře ležely opodál. Vstoupil do temné chodby. Strop byl očazený, jako by uvnitř hořelo. Po obou stranách viděl nevelké místnosti, zřejmě kanceláře. Opravdu, v několika stály knihovnické skříně. Někdo je vyprazdňoval v šíleném spěchu, což dokazovala dokořán otevřená dvířka a zásuvky vyházené na podlahu. Většina nábytku za ta léta v nevytápěné místnosti zvlhla a zkroutila se, ale lepší takový než žádný. V nevelkém sále na konci chodby ležela černá hromádka spálených papírů. Knihy, složky, nějaké strojopisy, všechno ohořelé... Vytáhl kus zhnědlé obálky. Dokázal rozeznat dvě písmena napsaná švabachem. Německá kniha? Zajímavé...
Výšel z budovy a tu na vyvýšenině zahlédl další kamenný kruh. Vedla k němu popraskaná asfaltka. Na velkých kamenech uložených sem před čtyřmi tisíci lety našel typické stopy po kulkách. Někdo tady střílel? Proč, na koho? Sklonil se a z drnu řídké trávy zvedl zašlý měděný plíšek. Písmena švabachem byla dosud čitelná.
"Ahenerbe," přečetl.
Něco mu to říkalo. Udělal ještě několik snímků. Chvilí postál a potom se vydal na zpáteční cestu.
Na kraji vesnice potkal Písečnou.
"Jak se vydařil výlet?" zeptala se.
"Je tam ruský tábor," ukázal směrem, odkud přišel. "Musím informovat Vojenský historický ústav."
Zavrtěla odmítavě hlavou.
"Něco ti poradím," pronesla ostře. "Radši na to nešahat. Byl tady jeden takovej, co se vo to zajímal, a někdo mu ušmíkl hlavu... To jsou vodporný věci a ještě dneska za to může člověk něco schytat. Taky proto, že nám vládnou ti, co jejich kumpáni vo tom věděli," ztišila hlas.
"Ale co se tam dělo?"
"Neptej se."
Odešla. Zamyšleně vrtěl hlavou. Nehodlal ji poslechnout.

##

"Zatraceně," pronesl zamyšleně Jakub.
"Mlčet!" houkl bachař.
Exorcista a kozák kráčeli zděnou chodbou vyšetřovacího vězení v Kolobřehu. Vedl je zamračený strážný. Oba starci si nesli ložní povlečení.
"Budeme hnít v téhle díře a mumie mezitím určitě obživne," poznamenal Semen.
"Drž hubu," křikl doprovod.
Exorcista si filozoficky odplívl. Stanuli přede dvěma cely. Strážce otočil klíčem v zámku a vpustil je dovnitř. Vstoupili. Tři sedící skini v dresech zamračeně pohlédli na nové příchozí. Nejurostlejší z nich vstal.
"Vy **** ***, vyhrkl několik nepublikovatelných slov, "navalte **** háky a žvára."
"Co chce?" nepochopil Semen.
"Touží po tom, aby do jeho vlastnictví přešly naše cigarety a peníze," vysvětlil mu Jakub.
"Sakryš, a kde je účta ke starším?" zasmušil se kozák.
"Di do prdele ty **** nebo jak tě **** do ***** tak *** ***** a když to nepomůže, tak **** *****!"
Sdělil exorcista dresařovi.
"Kuš," broukl si jeho přítel sám k sobě, "žiju v Polsku osmdesát let a takové výrazy jsem ještě neslyšel."
Dresař se rozmáchl. Jakub ho uchopil za přilétající pěst a lehce stiskl. Viagra dokáže zázraky. I vetřená do kůže... Krev a tkáň vycákly až na strop. Otřel si ruce o kalhoty. Jeho nepřítel zíral na svou dlaň, která připomínala karbanátek, a potom zakvílel.
Oba zbývající dresaři se vrhli na pachatele. Jakub uhnul a klepl jim o sebe hlavami. Něco chruplo.
"Do háje, teď mají všichni ty lebky tak křehké..." pohlédl na mrtvolu u svých nohou.
"Máš páru," poznamenal Semen. "Musíme si někdy dát páku. Musels je zabíjet?"
"Kdo takové potřebuje?" pokrčil rameny.
Dresař s rozdrčenou rukou omdlel. Exorcista zabušil pěstí na dveře.
"Co je?" zavrčel bachař na druhé straně.
"Nehoda..."

Dva strážci otevřeli dveře a chvíli udiveně zírali na tři těla ležící na podlaze. Nevypadala nejlíp...

"Co se stalo?" vyjekl jeden z nich.

"Ti dva se na sebe vrhli a navzájem si rozbili hlavy," vysvětlil exorcista. "Ten třetí se je pokusil odtrhnout a oni mu asi pohmoždili ruku. Omlouváme se, ale nedokázali jsme tomu zabránit... Mně je osmdesát a tady mému příteli přes sto..."

Starci se nemají míchat mládeži do zábavy..."

Strážce se pozvracel. Těla i omdlelého rychle uklidili. Oba stařečkové usedli na uprázdněné pryčny.

"Musíme odtud fouknout," usoudil Jakub. "Máš nějaký nápad?"

Semen se poškrábal na hlavě.

"Mříže v oknech jsou důkladné," prohodil. "Nevyhrabeme podkop?"

##

Na první hodině se kupodivu sešli všichni. Děti nejrůznějšího stáří, nejmladší by patřil do první třídy, nejstarší do šesté. Seděly v lavicích vzpřímeně, jako by spolklly pravítka. Oči sledovaly učitele pohledem prostým jakékoli inteligence.

"Než se začneme seznamovat s dějinami naší země, zamyslete se na chvíli nad dějinami nejbližšího okolí," pronesl mírně.

"Co jsou to dějiny?" podivila se zrzavá dívka.

"Minulost vaší vesnice," pokračoval. "To, co se tady stalo dříve."

"Dříve tady byl ráj na zemi čili státní statek," řekl jeden hoch. "Dávali peníze."

"Lidé nemuseli pracovat a přesto dostávali výplaty," dodal druhý. "A jídlo jim dávali zadarmo."

"Státní statek řídil ředitel, a to byl nejdůležitější chlap v okolí," pokračovala další dívka, odhadem desetiletá. "Když se mu někdo znelíbil, sebral prémie..."

"V okolí seli na polích obilí a sklízeli je kombajnem," připomenul další. "A když chtěl někdo založit rodinu, dostal byt."

"Dobře," přikývl učitel. "A ví někdo, co tady bylo ještě předtím?"

Zaskočeně na sebe pohlédli.

"Dříve?" podivil se někdo.

"Já to vím," vyskočil jeden blondáček. "Byla válka, v lese jsou ještě zbytky tanku... Za obětištěm."

"Tam radši nechoď," napomenul ho někdo. "Víš, je to zlé místo..."

"Správně," přikyvoval učitel. "Byla válka. A co bylo před válkou?"

Překvapeně na něho pohlédli.

"Před válkou byl středověk," zkusil to posléze někdo nejistě. "V zámku žil hrabě a sedláci robotovali... Potom přišel Lenin a hraběte zabil."

"Blbost, přišel Hitler a ne Lenin," zvolala dívka s copánky. "A nezabil, jenom spolu válčili, a naši dědové tehdy bydleli jinde, protože tady nebyla žádná vesnice..."

"Dobře," přerušil diskusi. "Seřadíme si určitá fakta. Víte, co je na obětišti?"

Zamračeně přikývli a jeden plívl na podlahu.

"Pohanská svatyně," vyhrkla zrzavá dívka. "Podřezávali tam lidi. A tam, co je ruská základna, byla ještě jedna... Ale tam se nesmí chodit, je to zlé místo."

"Třetí byla za vesnicí, před zámkem," připomněl hoch. "Ale tu roznegli, protože když není trojúhelník uzavřený, nic nám nehrozí..."

"Co by vám mohlo hrozit?" užasl učitel.

Pohlédli po sobě, ale nikdo nepromluvil. Zazvonil budík nahrazující školní zvonek.

"Dobře," uzavřel, "pro dnešek konec. Zítra v osm. Přineste si učebnice matematiky."

Vyskočili a za chvíli byla třída prázdná.

"Třetí kamenný kruh," zabručel. "Zajímavé."

##

Do cely vstoupil bachař s krabicí v ruce.

"Přišel vám balík, raubíři."

"Od koho?" podivil se Jakub.

"Co je v něm?"

"Trocha jídla," sdělil bachař.

Položil balík a odešel. Exorcista jej rozbil a nahlédl zvědavě dovnitř.

"Senzace!" zvolal. "Chleba, buchta, flaška něčeho silnějšího, sklínka medu a žvejkačky."

"Budeme mít hostinu... adresa odesílatele tam není?"

"Bohužel," vzdychl. "Nevíme, komu poděkovat."

Jakub ulomil kus buchty a jeho společník čokoládu. Oba se zakousli naráz.

"Sakra!" zaklel Vandrovec. "Někdo sem strčil pilník! Málem jsem si ulomil zub!"

Jeho komplic vyplívl na podlahu ukousnutý kus čokolády.

"Je hořká a smrdí po kyselině. Musím to zapít," dodal a vytáhl z balíku láhev.

Odšpuntoval a přičichl.

"Páchne po oleji," prohlásil udiveně.

"Myslím, že je to nitroglycerin," usoudil jeho společník. "A to hořké je prostě dynamit v čokoládové polevě."

"A buchta je z plastiku?" zeptal se uštěpačně kozák.

"Buchta je opravdická, ale jak jsem se už přesvědčil, je nadívaná pilníky."

"Co potom bude v chlebu?"

"Samozřejmě provazový žebřík. Někdo nám chce usnadnit útěk..."

Semen rozlomil bochník a nedůvěřivě pohlédl na žebříček, který spadl na podlahu.

"No tohle," řekl tiše. "Žiju sto let a dodnes jsem si myslel, že ty historky o útěcích z vězení jsou bohapusté kecy..."

Jakub pokrčil rameny a vybalil čokoládu. Na druhé straně obalu byl nakreslený přesný plán budovy, ve které byli uvězněni.

"Dáme se do díla."

Pustili se svižně do pilování mříží. Práce jim šla od ruky. Do oběda přepilovali polovinu tyčí. Po obědě je vyslyšeli, čímž ztratili spoustu času. Dohnali to večer. Kolem třetí ráno byly mříže přepilované. Připevnili provazový žebřík a sestoupili po něm na zem. Ocitli se mezi domem a zdi, na úzké cestičce, kudy procházely hlídky.

"Čeká nás poslední překážka," pohlédl exorcista na zeď.

Jeho společník se věnoval odloupávání čokolády z dynamitu. Udloubnuté kousky si strkal do huby, protože měl rád sladké. Zasyčel doutnák a po chvíli vězením otrásla exploze. Ve zdi vznikla díra. Nebyla nijak velká, ale protáhli se bez problémů. Na ulici stálo auto, velký otlučený fiat. Nasedli na zadní sedadla a vůz vyrazil. Vzadu zůstalo vězení s kvilujícími sirénami, reflektory a houfy bachařů pobíhajícími jako mravenci, kterým někdo šlápl do mraveniště.

"Děkujeme za osvobození," otočil se Jakub k muži v arabském burnusu, který seděl za volantem.

"Neděkujte, nejste svobodní." Tma kryla řidičův obličej, ale podle přízvuku pocházel ze Saudské Arábie. Oba přátelé na sebe překvapeně pohlédli.

###

"Tlupa neandertálců," rezignoval Pavel.

Poprvé od doby, co se stal učitelem, se cítil příšerně znechucený. Děti byly přímo neuvěřitelně tupé.

"Země obíhá kolem Slunce," zahájil výklad.

Zrzka zvedla ruku.

"Pane učiteli, jaký má význam, jestli se točíme kolem Slunce nebo kolem Měsíce?" zeptala se. "Stejně se nic nezmění."

Vzalo mu to dech. S úlekem si uvědomil, že to nedokáže vysvětlit. Byla totiž pravda, že znalost, kolem čeho obíhá zeměkoule, je v této státněstatkové vesnici zbytečným balastem myslí...

"Hodně lidí, například Giordano Bruno, bylo upáleno na hranici jen proto, že se snažili tuto teorii dokázat... Lidi obětovali životy za to, abyste se mohli učit pravdu o pohybu planet. A vám je to fuk," dodal hoře.

"Haha, to byli frajeři," vykřikl jeden hoch.

Celá třída se rozchechtala. Už předtím zjistil, že cizí neštěstí je hrozně potěší.

"Pro dnešek konec," rozhodl. "Sypte domů."

Děti se vesele rozběhly. Pavel poskládal pomůcky a také vyšel před dům. Bylo hezky, nechtěl vysedávat v dusném baráku, šel se tedy projít. Nohy ho samy nesly přes pole k obětišti. Znenadání se zastavil mezi stromy. V kamenném kruhu někdo byl. Jejich zraky se střetly.

Chvilí se měřili pohledy. Příchozí měl na sobě šedou bundu, v ruce držel geologickou sondu.

"Nepochybně mám potěšení mluvit s místním učitelem," promluvil první.

"Ovšem Pavel Kowalski."

"Tomáš Olszakowski, archeolog," představil se neznámý.

"Jak jste poznal, že jsem učitel?" zajímal se.

"Podle brýlí," vysvětlil vědec. "Tady v okolí je nikdo nenosí... Místní lidé pokládají nošení brýlí za ostudu, možná ještě větší než znalost čtení a psaní," ušklíbl se.

"Vidím, že vás tato památka zaujala."

"Jistě," souhlasil Olszakowski. "Šíleně zajímavá věc. Nemyslel jsem si, že se u nás vyskytují tak nádherné megalitické památky..."

"Vždyť máme kamenné kruhy," podivil se Kowalski. "Ve Wesiorach, Odrách a Grobowci..."

"Ále," mávl pohrdavě rukou. "K smíchu. Ty zbudovali Gótové začátkem naší éry. Ve Skandinávii jsou jich desítky.

Zato tohle tady leží nejméně pět tisíc let..."

"Víte, že je tady ještě jeden?"

"Ano, na ruském polygonu." Archeolog vytáhl z tašky leteckou fotografii a položil ji na plochu hranu jednoho kamene. "Třetí je údajně za zámkem."

"No ovšem, děcka se zmínila," vzpomněl si Kowalski.

"Když je spojíme," přiložil pravítko a udělal propiskou čáry, "vznikne, jak vidíte, rovnostranný trojúhelník. S přesností na několik metrů."

"Opravdu," žasl učitel.

"Bohužel lidi v zámku nechtějí nikoho pustit za bránu," zlobil se archeolog. "Ale napsal jsem krajskému konzervátorovi žádost o prohlídku. Nechtějí po dobrém, půjde to po zlém..."

"Víte něco o tom ruském táboře?" vyzvídal.

"Aha. Vlastně skoro nic. Vesnici vysídlili už v osmácticátém. Převzal ji ústav Ahenerbe."

"Co to bylo?" zajímal se Kowalski a vytáhl z kapsy nalezený plíšek. "Ležel v tom větším kruhu."

Archeolog si ho se zájmem prohlédl a vrátil majiteli.

"Ahenerbe byl Himmelerův ústav. Zabývali se ezoterikou, vyvoláváním duchů, hledali stopy po mimozemšťanech, sbírali zprávy z čarodějnických procesů a podobné nesmysly. Řídil to z tohoto zámku hrabě Siegfried von Hosenduft, Hitlerův osobní astrolog a jasnovidce."

"Panečku," hvízdal učitel.

"Blbec non plus futrál a ne jasnovidce," zasmál se doktor Olszakowski. "V každém případě vůdci radil a víte, kam ho ty rady dovedly... Rusové tam měli raketovou jednotku a zřejmě trestnou rotu, podle těch záseků mezi domy. Nebo tam za dráty drželi nějaké své vědce, aby jim neupláchli. Čert ví. Rozhodně ta asfaltka, kterou dovedli ke kamennému kruhu, je po nich... Třeba tam pořádali párty ruské generality? Taková megalitická památka se dá využít nejrůznějšími způsoby..."

Oba se usmáli.

"Kopu tady sondu," uzavřel archeolog. "Chci nahlídnout do země. Přijďte někdy, rád si popovídám s někým inteligentním..."

###

Automobil uháněl úzkou silnicí. Reflektory osvětlovaly děravý asfalt a stromy za krajnicemi.

"Kam jedeme?" zajímal se Jakub.

"Bez komentáře," odpověděl řidič. "Za chvíli budeme na místě, tam vám všechno vysvětlí."

Opravdu, auto záhy vjelo mezi baráky nevelké postátněstatkové vesnice. Vystoupili a se zájmem se rozhlédli. Ve tmě toho moc neviděli. Kdesi v dáli bučely krávy.

"Vítejte v Chlévisku," pronesl hlas ze tmy. "Pane Jakube, jsme hrdi na to, že se nám podařilo vás unést... Zveme na malou oslavu k příležitosti vašeho příjezdu... Samozřejmě i váš společník," postava se uklonila Semenovi, "je srdečně vítán."

Po skřipajících dřevěných schodech vešli do jednoho baráku. Velký sál byl zastavěn stoly. Místnost osvětlovalo několik petrolejek. Na stolech se tyčily hromady rostbífů a mezi nimi stály láhve s bílým denaturákem. Exorcista tohle pití moc nemiloval, ale bylo mu hloupé odmítat... Usedli na čestná místa v čele stolu a oslava začala.

###

Marek odložil krumpáč a chvíli vybíral z otvoru rozbité cihly. Odkládal je stranou.

"Jak to vypadá?" Knězka stála na hromadě hlíny.

"Asi to bude opravdu správné místo," řekl zamýšleně. "Kopeček je velký, právě jsem narazil na zbytky sklepení..."

"Určitě je to tady," vytáhla z kapsy několikrát přeložený plánec nemovitosti. "Domek je náhrobní kaplí von Hosenduftů."

Otřel si pot z čela a pokračoval v kopání. Cihly zmizely a ukázal se nevelký, temný otvor.

Knězka mu podala baterku. Posvítíl dovnitř.

"Krypta je částečně zasypaná sutí," ohlásil.

"Výborně. Rozšiř díru, pak seskočíš dovnitř a budeš mi podávat cihly," velela.

"Zničíte si ruce," protestoval.

"Vezmu si rukavice," zamířila k zámku.

Po nebi plula těžká podzimní mračka. Nečetné stromy, pozůstatky dávno vykáčeného zámeckého parku, shazovaly listí. Báječný den na nelegální archeologické výzkumy... Marek uchopil lopatu a odházal hromadu sutě. Odkryl rovnou plochu zdi. Stěnu zavalil výbuch, nejspíš se zřítíl strop. Krumpáčem vylamoval další cihly. Z otvoru zaválo vlhko. Dívka se vrátila.

"Je tam mokro," hlásil. "Nevím, jestli se mumie zachovala..."

"Neboj. To není obyčejná mumie," usmála se vlastním myšlenkám.

###

Jakub Vandrovec se probudil s gigantickou kocovinou... Hlava ho bolela, jako by mu do ní někdo zarazil hřebík. Na vedlejší pryčně spal Semen. Po noční oslavě také vypadal dost zničeně.

"Kde to k sakru jsme?" zamyslel se exorcista.

Přistoupil k oknu. Několik baráků, ohrady, kolem pole s vojteskou a stěna lesa. Probudil se i starý kozák. Snášel chlast líp než exorcista.

"Sakra," usoudil. "Neměli jsme tolik pít."

V tom okamžiku se otevřely dveře a v nich stanul vousatý muž, vysoký nejméně dva metry. Mohlo mu být šedesát let. Obličej vypadal povědomě - snad z televize nebo z novin...

"Usáma bin Ládín," představil se.

Jakub zavřel oči a pomalu počítal do deseti. Když je otevřel, Arab stál pořád na stejném místě, zřejmě tedy nešlo o derilium.

"Ten bin Ládín?" zajímal se.

Ne každý pes bývá Punťa.

"Samozřejmě." Návštěvník mluvil obstojně polsky. "Jsem rád, že vás mohu uvítat v Chlévisku."

Jakub si zase sedl na postel. Kocovina pomalu ustupovala.
"To vy jste nás dostal z basy?" zajímal se.
"To netajím," usmál se hostitel. "Potřebuji vás, pane Jakube."
"K čemu konkrétně?"
"Alkohol je sice šajtanův vynález, ale potřebujeme ho pro naši práci a k odměňování pracovníků. Chci, abyste tady zřídil palírnu. Prozatím potřebujeme asi sto litrů denně. K odmořování," dodal na vysvětlenou. "Hned přinesou snídani."
Odešel.
"Kurva," vrčel starý kozák. "To jsme do něčeho spadli."
"V životě bych si nemyslel, že se schovává u nás," zavrtěl hlavou Jakub.
"Nu," vzdychl Semen, "když ho nechtyli v Afghánistánu, někde být musí. Proč ne u nás?"
Za oknem viděli Araby v burnusech a galábijích. Procházeli se, někteří měli kalašnikovy. Mezi baráky se potloukali i bývalí zemědělci v montérkách a kulichách. Na střeše jednoho skladu se skvěl púlměsíc.
"Tam bude mešita," vydedukoval Jakub.
"Sakra, Lepper říkal, že v Polsku vyrábějí v nějaké visce antrax... Mluvil o nějakém Klevisku..."
"A my jsme v Chlévisku," připomenul Jakub. "Takže mluvil pravdu, jenom si popletl jméno, nebo se někdo spletl předtím a proto je nenašli... Horší je, že se blíží úplněk a my jsme definitivně uvázli... Nemyslím, že nás budou chtít pustit..."

##

Krypta byla poměrně nízká, zato hodně dlouhá. Sutiny ji zaplňovaly do poloviny výšky. Knězka dolezla po čtyřech až ke stěně. Baterka v její ruce ozařovala celý prostor.
"Někde tady," usoudila.
"Práce na roky," zavrtěl Marek hlavou. "Tady je třicet krychlových metrů sutě. Předpokládám, že sarkofágy stojí v řadě podél této stěny," ukázal. "Ale najít ten správný..."
Pohrdavě si odfrkla. "Nezapomínej, kdo jsem."
V dlani se jí objevilo mosazné kyvadélko. Plížila se po kolenou s kyvadélkem v ruce. Sluha svítil baterkou.
"Tady," ukázala.
Zlatý kužel vířil na šňůrce jako očarováný.
"Tak do práce," vzdychl a uchopil lopatu.
Do hodiny očistil důkladné, žulové víko kamenného sarkofágu.
"Váží několik set kilo," odhadl odborně. "Jak ho zvedneme?"
"Heverem, kreténe," odsekla knězka.

##

Sál byl přeplněný. Několik bývalých zemědělců se ženami a dětmi. Několik tálibů v galábijích... Jakub stanul za stolem. Někdo mu přinesl karafu a sklenici. Odkášlal si.
"Tímto zahajují první kurz pálení lihu v Chlévisku. Účastníci obdrží certifikáty uznávané mezinárodním cechem páleníků v zemích Evropské unie a NAFTA."
Přítomní nesměle zatleskali.
"Pro začátek trochu historie. Alkohol, pro jedny 'živá voda', pro jiné 'hromadná sebevražda lidu', provází lidstvo už miliony let. Patrně už australopitékové pozorovali slony, kteří požírali zkvašené dýně a potom v podnapilosti ničili džungli. Po zkvašeném ovoci sahají i opice..."
Lidé se po sobě udiveně dívali. Tolik let pili alkohol a nevěděli, že jde o tradici starou miliony let...
"Alkohol v nevelkých dávkách uvolňuje, zlepšuje krevní oběh, uklidňuje a rozveseluje. Ve velkých dávkách vyvolává nechuť k práci, pokles fyzických sil, zhoršuje činnost mozku a nakonec vede k degeneraci osobnosti a smrti. Jeho používání, jako každá zábava, vyžaduje špetku zdravého rozumu," pronášel Jakub tvrdě.
"A kdy to začalo ne ovocem, ale tekutinou?" zajímal se někdo.
"Ve starověkém Egyptě a Sumeru vyráběli ječmenné pivo. Pravděpodobně je vařili už asi tři tisíce let před naším letopočtem..."
"No kurník," zaklel někdo uznale.
Utišili ho syčením.
"Z kvašených hroznů lisovali první vína. Potom se naučili do moštu přidávat kvasinky. V 9. století Arabové ovládli techniku destilace, čili získávání vysokoprocenního alkoholu."
Když tálibové zaslechli, že se mluví o nich, široce se usmáli. V opálených obličejích se zaleskly bílé zuby.
"Za objevitele destilace a současně lihu se pokládá alchymista Gerber, který žil na území Arabského poloostrova. Chtěl získat zlato a přitom objevil něco mnohem cennějšího," usmál se Jakub.
"A u nás? Kdy začali pálit Poláci?" zajímalo jednoho muže.
Jeho nos měl nádhernou fialovou barvu...
"Kdy se dostal alkohol do Polska, se přesně neví. Podle hypotéz už znali alkohol ve vysokých koncentracích naši předkové v dobách, řekněme, Měška I. Alkohol odolává zmraznutí. Stačí dát zákvas na několik hodin na mráz, vzniklou ledovou kaši pečlivě odstranit a operaci opakovat. Voda mrzne při 0°C, alkohol zůstává kapalný mnohem déle..."

Ztrátám se nedá vyhnout, ale po třech až čtyřech operacích lze získat dost silnou kořalku. Je samozřejmě značně nečistá a chutná odporně. Také může mít odpudivou barvu a vůni. Pokud se však nechá zkvasit med, získá se medovina, dříve tak populární v našich krčmách."

Na chvíli přednášku přerušil. Všichni si pilně zaznamenávali jeho slova. Lidé se tvářili povzneseně. Nikdy netušili, že popíjení sahá až k počátkům státnosti...

"Destilace k nám pronikla spolu s mnichy, kteří přinesli do naší země ušlechtilé umění výroby léčivých bylinných likérů. Záhy se ukázalo, že byliny jsou nadbytečné..."

Sál vybuchl smíchem. Tálibové nerozuměli, ale pro jistotu vycenili zuby.

"Právo na produkci alkoholu získala jako jedno z privilegií polská šlechta. Vlastnila je nejméně půl tisíciletí... Bohužel v roce 1863, po nezdařeném povstání, se vítězové rozhodli k bezprecedentnímu útoku na hospodářskou svobodu našich předků. Zavedli státní lihový monopol. Při dalším vyhlašování nezávislosti v letech 1918, 1944 a 1989 se žádná vláda neodhodlala navrátit lidu jeho práva... Je třeba dodat, že zisk státu (daň + DPH) dosahuje na každé láhvi 70% její maloobchodní ceny."

Přítomní zaúpěli hrůzou.

"Proto je vodka tak drahá!" zařval kdosi.

"To je lumpárna!" hulákal další. "Náš kámoš Usáma v tom udělá pořádek..."

"Nechci vás zarmoutit, ale on je zřejmě odpůrcem pití alkoholu," zabručel Semen. "Víra mu to zakazuje."

Lidé na sebe zaskočeně pohlédli. Najednou se někdo uhodil do hlavy.

"No a co? Když nechce, ať nepije. Nebudeme ho nutit. Zbude víc pro nás..."

Sál se pomalu uklidňoval. Exorcista páleník mohl pokračovat v přednášce.

"Jak každý ví, technika výroby pálenky je banálně jednoduchá. Je třeba vzít obilí, slad, melasu, řepné řízky, brambory, stará povídla, spadané ovoce, bonbony a podobné sladkosti. V krajním případě se dá použít i cukr. Všechno rozmícháme ve vodě na jakýsi kompot. K tomu přidáme kvasinky... Po několika dnech spotřebují cukr, vyloučí alkohol a uhnou, když koncentrace roztoku přesáhne 10%... V případě kontroly lze tvrdit, že vyrábíte víno. A že z cukru? Proč ne? 10% v podstatě stačí k tomu, aby se člověk zdravě nadral. Příprava vyšších koncentrací je složitější..."

"Moment," vzpamatoval se někdo. "Řekl jsi, že šlechta mohla vyrábět vodku... To sedláci nesměli?"

"Nesměli," potvrdil Jakub. "Naštěstí parlament v roce 1918 zrušil šlechtické tituly, a já z toho usuzuji že nebýt lačnosti státu, směl by teď každý... Právo pálit je základním lidským právem."

Rozlehl se bouřlivý potlesk.

Na Jakubův pokyn dva asistenti přikutáleli do sálu kotel, přinesli elektrický vařič a chladič. Exorcista všechno pospojoval gumovými hadičkami a přikročil k prezentaci. Usáma osobně ve dvou vědrech přinesl datlový zákvas...

###

"Milé děti, Adam Mickiewicz byl velkým polským básníkem."

Děti pohlédly na učitele se zájmem.

"Co je to básník?" zeptal se hoch asi desetiletý.

"Člověk, který píše verše," vysvětloval trpělivě učitel. "Jeho největším dílem je epos s názvem Pan Tadeáš."

Třicet párů očí hledělo s lhostejností porcelánových kuliček. "Pan Tadeáš je nejdůležitější dílo polské literatury."

Teď uspěl. Na několika tvářích se objevil mírný zájem.

"Přečtu začátek... Litvo, má domovino..."

"Moment, moment," nadskočil třináctiletý čahoun. "Před chvílí jste říkal, že je to Polák a teď píše ,Litvo, má domovino'?"

"Co je to domovina?" zeptal se sedmiletý hošík.

"To je naše vlast, země, ze které musíme vyhnat Židy," vysvětlil starší kolega. "Tedy prostor, kde žijeme. Vlast je takové místo, kam nesmí cizinci, hlavně barevní," blýskl se erudicí. "Povídal mi to bráchanec. Je skinhed. To je taková parta lidí, kteří bojují za svou zem. A nejhorší jsou zase ti, co předstírají, že jsou Poláci a potom napíšíou, že jejich vlastí je Litva. Napišu bráchanecovi, ať přetáhne toho Mickiewicze bejsbólovkou."

Kowalského zaplavily pochyby. Dostal příkaz připravit tyto děti k závěrečným zkouškám základní školy. Právě pochopil, že se pustil do sysifovské práce.

"Pro dnešek dost," zaklapl znechuceně knihu. "Sypte domũ."

Zavřel školu a zamířil na obětiště. Byla teprve desátá ráno, ale neměl už sílu pracovat.

"Praštím s takovou prací, ať se trápí někdo jiný," hudral.

Olszakowski se už činil v kruhu. Zatloulk čtyři kůly, natáhl provázek a právě odstraňoval lopatkou drny.

"Vítejte, pane učiteli."

"Dobrý den. Jak pokračuje výzkum?"

"Na tomhle místě to piští," ukázal na detektor kovů položený opodál. "Myslím, že tady něco najdu. A může se vyskytnout dřevěné uhlí - to dám k analýze..."

Měl připraveno několik speciálních čistých prachovnic. Pavel poklekl nad odkrytý kousek půdy.

"Můžu pomoci?"

Archeolog mu podal motýčku.

"Jenně odkrývat," předvedl. "Pozor na každé smítko..."

Začali odstraňovat hlínu. Po chvíli se objevily první skvrny rzi. Knoflíky uniformy, ozdobené hitlerovským orlem.

"A sakra," zavrčel archeolog.

Po chvíli narazili na promáčklou přezku z opasku s nápisem "Gott mit uns". Vedle větších knoflíků s orlem se stále častěji objevovaly menší, plechové, se třemi dírkami.

"Od čeho jsou tyhle?" podivil se učitel.

"Od kalhot. Sakra, co se tady dělo?"

"Třeba naházeli uniformy na hromadu, látka shnila a knoflíky zůstaly v zemi," navrhl.

Doktor zkoumal přezku. "Je promáčklá," ukázal. "Spíš si myslím, že prostě strhávali z těl uniformy, až knoflíky litaly na všechny strany. Jinými slovy, hitlerovci tady něco slavili... Nepochybně pořádali orgie, když se svlíkali. Musíme prohrabat druhý kruh, jestli tam najdeme podobně zajímavosti..."

"Ahenerbe," hučel učitel. "Nenapodobovali nějaké rituály těch megalit'ánů?"

"To je velice pravděpodobné..."

Pod hlinou se objevily střípky skla. Bylo jich pořád víc. Na kousku láhve zůstal ještě zbytek etikety.

"Namazali se gdaňskou vodkou a potom se svlíkali... To nebyl právě bezpečný sex," poznamenal filozoficky archeolog a zvedl vystřelenou nábojnici z pistole.

##

Jakub stál na okraji velké vybagrované jámy. Dole ležely zdechlé krávy.

"Zajímavé," broukl si.

Po pěšině přišel Usáma.

"Vítej," pozdravil. "Jak proběhla přednáška?"

"Díky, dobře," odvětil exorcista. "A tak vůbec, co tady chystáte?"

"Pokoušíme se křížít nemoc šílených krav s antraxem. Chceme získat bojový biologický prostředek s novými, fantastickými vlastnostmi. Potom ho naložíme do letadla a někde rozprášíme."

"To je hrozně zajímavé," uznal Vandrovec. "Ale my už musíme jít. I tak jsme tady promárnili spoustu času."

Tálib zavrtěl hlavou.

"Nepustíme vás."

"Když ne, tak ne." Jakub neviděl smysl v hádce s fanatikem.

Otočil se a pohlédl na mršiny krav. Bin Ládin zamířil k ohradám. Najednou se v chladném večerním vzduchu ozval ponurý řehot. Nepochybně nepocházel z lidského hrdla. Potom houkl výstřel a zvuk ustal.

"I v Polsku už máme nemoc šílených krav," vzdychl exorcista smutně.

Vyкроčil mezi baráky. Semen seděl na lavičce a zachmuřeně pohlížel na les za lukami.

"Nechce nás pustit," informoval ho kumpán. "Musíme pláchnout."

"Jenže jak?" zamyslel se starý kozák. "Potloukají se jich tady mraky. A mají pušky. Než přeběhneme louky, zastřelí nás... Jednou jsem v Mandžusku běžel pod palbou a teď mám komplex..."

"Musíme odpoutat jejich pozornost," usoudil exorcista.

"Ale jak?"

"Něco vymyslíme..." Kdyby Usáma spatřil jeho výraz, nepochybně by je okamžitě propustil.

V Jakubových očích blysklo tak strašlivě, že se Semenovi sevřel žaludek. Stmívalo se. Jakub stanul na okraji jámy. Dole leželo přinejmenším několik desítek krav.

"Mergele, nefey, koxa, alut," šeptal zaklínadla.

Jedna kráva se zachvěla a zvolna otevřela neživé oči. Vyplašené masařky uletěly. Kráva se pomalu postavila na zadní nohy. Usmála se mrtvou tlamou a zachichotala se. Jakub se na ni usmál také. Z hrobu pomalu vstávaly další. Zamířil ke kůlně, kde pracovala první, prozatím provizorní pálenice. Pracovníci se zřejmě připojili ke konci technologické linky, protože podlaha byla poseta chrápajícími těly. Exorcista se vrátil do baráku. Semen seděl a studoval korán.

"Pomalu půjdeme," vyzval ho Vandrovec.

"A tálibové?"

"Budou mít jiné starosti," usmál se potměšile.

Nastávajícím soumrakem se rozlehl příšerný smích zdechlé krávy, potom další a další. Mrtvá zvířata vylézala z jámy, maširovala po zadních nohách a odporně se smála.

"Co jsi to udělal?" žasl Semen.

"Krávodlaky. Dobyťčí zombie," vysvětlil exorcista.

Jedna kráva vykopla dveře baráku, ve kterém seděli tálibové. Hlídači opustili svá stanoviště a přibíhali se zbraněmi připravenými ke střelbě. Večerní ticho roztrhly první výstřely. Fanatici se rychle vzpamatovali z překvapení.

Také Usáma vyšel z kůlny. Třímal velkou motorovou pilu. Krávy pochodovaly v řadě a ničily všechno, co jim stálo v cestě. Jejich chechtot přehlušoval i výstřely.

"To je paráda," vzdychl Jakub a vytrhl společníka z tranzu. "Ale musíme jít."

"Moment, jen si vezmu pár šikovných drobností..."

Semen vyrazil loktem okno velkého fiata. Nasedli. Spustil motor, vyhnul se jedné krávě a vyjel na silnici. Korán strčil do schránky.

"Nač ty papíry?" pokrčil rameny Jakub.

"Mám tam věnování od bin Láдина. Může mít jednou velkou cenu..."

Po úvaze to přítel uznal. Auto uhánělo spící zemí a pomalu se blížilo k cíli cesty.

"A vůbec, zajímalo by mě, jestli jsou tady tálibové náhodou," přemítal exorcista.

"Myslíš, že ano?"

"No právě. Siegfried von Hosenduft vstává z mrtvých a současně se jako na zavanou objevuje muž, kvůli kterému může vypuknout třetí světová válka. Překvapivá shoda."
"Možná by nebylo marné vyvolat nějakou malinkou válčičku," nadhodil Semen. "Třeba by konečně vzal čert ty debily, kteří nám vládnou."
Jakub vzdychl.
"Pokud vím, tak k největším katastrofám došlo tehdy, když někdo chtěl vyvolat malinkou válčičku."

###

"Víš, co je pro archeologa nejdůležitější?" zeptal se Olszakowski Kowalského.
"Netuším," zavrtěl učitel hlavou. "Ale nepochybně se hodí umění házet lopatou a špetka zdravého rozumu..."
"Ne, pro archeologa jsou nejdůležitější zdravá játra a tvrdá hlava," vysvětlil Olszakowski a vytáhl z tašky flašku zubrovky 1,75 l.
"Když se pořádně zajídá, nemusí být hlava tak tvrdá," vytáhl Pavel litr českého rumu a kolo točeného salámu.
"Zjistíme, jestli se hodím na archeologa..."
"To bude zajímavé," vyňal archeolog dva otlučené hrnky. "Pro piknik tady není nejhorší místo. Pořád studentům opakuji, že je hrozně důležité, aby památky fungovaly ve společnosti jako něco domácího. Na praxi jsme si vždycky vybírali pro namazání fajnová místa. Kurhany, středověké krypty s kostrami, hradiště... Proč ne kamenné kruhy?"
"Taky rozděláme oheň jako ti esesáci," navrhl Kowalski. "A opečeme si salám. Ke svlíkání nemáme důvod, protože tady nejsou žádné ženské. A byla by nám zima."
"To je správný přístup k záhadám... Jestli chceš naučím tě jednu archeologickou písničku..."

###

Bylo už hodně po půlnoci, když Marek konečně otevřel sarkofág. Hrabě, či spíše to, co z něho zbylo, ležel na jeho dně. Sluha si ve světle baterky prohlédl mumii.
"Nevypadá moc dobře," usoudil.
Tělo vyschlo na troud, svaly seschly na provázky, kůže těsně obepínala kostru. Uprostřed čela měl mrtvý velkou díru a v obličeji pořád ještě zaskočený výraz.
Kněžka plácla na nosítka.
"Není důvod ke zdržování," zavelela. "Dej ho sem a jdeme do zámku."
Vytáhl mumii ze sarkofágu a položil ji na nosítka.
"Tohle chceš oživit?" zapochyboval.
Kněžka vyplivla žvýkačku a nacpala ji prstem do díry v lebce mrtvého hraběte.
"Mágové z Thule už dokázali jinačí věci," odpověděla.

###

Usáma bin Ládín odložil kalašnikov. Mezi domy Chlévicka planula hranice krávodlaků politých benzinem.
"Co to bylo?" zeptal se polsky.
"Za to určitě může ten Vandrovec," prozradil domorodec stojící vedle něho. "Je totiž exorcista."
"On dokáže takové věci a vy mi to říkáte až teď?" sykl Arab. "A takového odborníka jste trápili, aby vám pověděl, jak se pálí špiritus, místo abyste ho přetáhli na naši stranu? Do každé z těch krav jsme napakovali čtyři stovky střel, než se nám je podařilo zničit... Taková armáda zombií... Oživit všechny mrtvé z amerických hřbitovů... USA by přestaly existovat."
"A kdo by nám pak dával dolary?" namítl domorodec.
"Mlč. Musíme okamžitě zahájit honičku a toho Vandrovce chytit! Celého! Potřebujeme ho."
"Nemáme čím. Sebrali jediné auto, nákladák pro převážení krav je moc pomalý," vysvětlil jeden ozbrojenec.
"Motocykl," přikázal šéf. "Dohoním je sám."
Chvilíčku potom už uháněl po silnici na těžké závodní hondě. Nedojel daleko. Hned u křižovatky s hlavní silnicí stála policejní hlídka s radarem. Při pohledu na poldu s plácačkou konsternovaný terorista zastavil. Policista k němu přistoupil a zasalutoval.
"Dobrý den, doklady a řidičský průkaz," požádal.
"Copak nečumíš na televizi, pitomo?" houkl na něho jezdec. "Jsem Usáma bin Ládín."
"No jistě, doktůrku, a nemáš náhodou v kapse flaštičku s antraxem?" ušklíbl se polda.
"Mám." Terorista vytáhl zkumavku. Druhý policista k němu přistoupil zezadu a praštil ho elektrickým obuškem.
"Díky," poděkoval první. "Do háje, těch bláznů je pořád víc..."
"Hezky napodobil originál." Policista telefonoval do psychiatrického ústavu. "Podívej se, jaké si vypěstoval vousy... A vzpomínáš si na toho Napoleona, co ho nedávno chytili? Ten dokonce mluvil francouzsky..."

###

Ten celý Vandrovec a jeho společník byli už padesát kilometrů od proslulého teroristy.
"Jen tak mimochodem, co nás čeká u cíle?" zeptal se Semen. "Zmínil ses o nějaké instalaci."

Jakub si otřel dlaní ústa.

"Ano. Víš, když se potopila Atlantida, utekla z ní spousta různých existencí. Rozběhli se po světě a samozřejmě přemítali, jak ten svůj ostrov dostat zase nad hladinu. Na různých místech proto postavili silové stanice, které se měly nabít a potom vytáhnout pevninu nahoru... A právě něco takového je tady v Pomořansku. Tři kamenné kruhy postavené do trojúhelníku a uprostřed toho trojúhelníku oltář. To celé se nabíjí už celá staletí. A až se to nabije, je možné náraz vybit všechnu nashromážděnou energii."

"Co se pak stane?" zajímalo Semena.

"Čert ví," pokrčil exorcista rameny. "Co tě napadne. Je možné sfouknout město nebo udělat sopku... Když se vybil poslední, byla z toho druhá světová válka."

"Myslíš, že je nabitý?"

"Jistě," přikývl. "Ale ne úplně. Jeden kruh jsme totiž s mládenci roztahali tankem, oltář jsme odvezli do lesa a zakopali."

"Takže se jim to nepodaří?"

"Zítra uvidíme."

Exorcista ztichl. Čím víc se blížili, tím větší příliv síly vnímal. Už brzy.

#

Kněžka položila mumii hraběte na oltář. "A teď se dívej, nedůvěřivče," hodila po Markovi. Nařízla si zápěstí a ukápla krev na čelo mumie. "Z krve zrozený, krví se živiš, krví se vrať do světa živých," zašeptala.

Mumie se zachvěla. Během několika minut se naplnila životem. Siegfried von Hosenduft se vrátil. Protáhl se, až mu zapraskaly klouby.

"Fiu," hvízdal Marek.

Víc nestačil, protože navrátilce na něho skočil, zlomil mu vaz a zahryzl se mu zuby do krku. Po několika minutách odhodil bezkrevnou, vysátou mrtvolu.

"Jsem kněžka," řekla dívka. "Reprezentuji řád Thule."

"Těší mě," stiskl jí ruku. "Hrabě Siegfried von Hosenduft. Chcete mě provázet?"

"Samozřejmě," usmála se. "A až bude po všem, co si dát trochu sexu?"

"Rád," usmál se.

Šedesát let se jako mumie v tomto směru postil.

"Jak to vypadá s instalací Atlantidy?" zeptal se.

Sklopila hlavu.

"Uplynulo hodně času," řekla ponuře. "Je konec 20. století. Kruh u zámku zničili. Zůstalo jen několik kamenů."

"Kruh akumuluje sílu, pokud je jich dvacet čtyři."

"Prověřila jsem to, jsou naprosto mrtvé. Ten u městečka se ale nabil docela slušně."

"A ten nejdůležitější, v lese u obětiště?" zajímal se.

"Funguje. A je pořádně nabitý," usmála se.

"Dobře. Tak uspořádáme maličký Armageddon," ušklíbl se. "Ale napřed se musím nabít silou kruhu, abych chvíli vydržel..."

#

"Kurva," zaklel Jakub.

"Sakryš," přidal se Semen. "Že nám zrovna teď musel dojít benzin..."

Zlostně nakopl velkého fiata, který ukradli tálibům.

"Jsme ještě daleko?" zeptal se starý kozák.

Exorcista zavřel oči. "Vnímám fluktuace síly. Siegfried se vrátil. Nemůže být daleko. Nanejvýš dva nebo tři kilometry. Vezmeme to zkratkou přes les."

Oba vstoupili do hustého mlází. Po chvíli zjistili, že mezi stromy je naprostá tma. Uchopili se za ruce a pokračovali v chůzi. Po dalších několika desítkách kroků Semen vyjel.

"Jakube, vraťme se... Na silnici alespoň nezabloudíme!"

Otočili se, ale okraj lesa už zmizel.

"Počkej," zarazil přítele exorcista. "Zavřu oči a nechám se vést svým viděním."

To také učinil. Asi po dvaceti minutách vyšli přímo u kamenného kruhu. Učitel s archeologem byli právě v nejlepším.

"To tvé vidění tě navedlo na flašku a ne na místo ožívování hraběte," sykl Semen.

Jakub se rozhlédl.

"Fakticky," uznal. "Ale nezapomeň, že hrabě si musí přijít nabít sílu do kruhu. Tak si tady na něho počkáme... A aspoň nebudeme sami."

Olszakowski už delší dobu užasle zíral na nečekané hosty.

"Toto je soukromá akce," řekl. "Jenom pro známé..."

"Ale sami stejně všechno nevypijeme," mírnil ho učitel.

"My se přece známe," usmál se Jakub, "to ty jsi vyhrabal v Chelmu toho golema."

"No tohle! A ty seš ten hajzl, co mi památku rozmlátil na kousky," zaradoval se archeolog. "Fakticky, v tom případě se posadte..."

"Nepřišli jsme s prázdnýma rukama," uklidnil ho kozák.

Vytáhl z tašky dvě láhve tálíbské datlové pálenky a flák šíleného hovězího. Piknik mohl pokračovat.
"Víte, co je pro exorcistu nejdůležitější?" nadhodil Jakub po jedné z mnoha rund.
"Mít páru pro zatloukání osikových kůlů," soudil učitel.
"To taky, ale nejdůležitější je tvrdá hlava a zdravá játra," vypil Vandrovec kalíšek na ex.
Minula půlnoc. Celá čtveřice už byla hezky nadraná.
"Tak jsem přišel k Jakubovi na dvorek," vyprávěl Semen, "a on tam něco opékal. Na rožni, pochopitelně... Ptám se: 'Jakube, kde jsi ulovil tu žlutou veverku?' a on na to: 'Říkala, že se jmenuje Pikaču'..."
Vybuchli zdravým, veselým smíchem.
"Místní lidé tvrdí, že je tady zlé místo, ale já na to kašlu," řehtal se učitel. "Jak tu může být špatné místo, když je tady vodka, pálenka a dokonce grilované maso na zakousnutí..."
Semen uřízl další plát šílené krávy, napíchl ho na klacík a přistrčil k ohni.
"S námi se neztratíš, pusinko," zachechtal se. "Sice mám o čtyři roky víc než ty, škyt... vlastně čtyřikrát víc let... ale, k sakru, mám životní zkušenosti a ty mi říkáš, že dobré zakousnutí je základ..."
"Je to zlé místo," vysvětlil Jakub už trochu nejistým hlasem. "Ale aby bylo doopravdy zlé, musela by se uvolnit síla energie Atlantidaňů..."
Kameny, nabitě silou, mírně světélkovaly. Nikomu to nevadilo.
"Atlantida je báhorka," prohlásil archeolog přesvědčeně. "Bláboly pro zblbnutí frajerů. Tohle vybudovali lidé z kultury zvoncovitých pohárů."
"Kdo potřebuje zvoncovité poháry?" podivil se Jakub a zvedl plechový kalíšek s pálenkou. "Dejte mi pít, pít, pít, jinak nechci žít..." zazpíval.
Zatleskali a protože chtěli taky žít, nalili si.
"Jakube, co uděláš, až přijde ten Hosenduft?" zajímalo Semena.
Exorcista škytl.
"Prdlajs, vůbec se ho nebojím..."

##

"Co se stalo s Adolfem?" zeptal se hrabě.
Oblékl si Markovu bundu a džiny, protože hadry, ve kterých strávil šedesát let v sarkofágu, nevypadaly právě nejlíp.
"Spáchal sebevraždu. Rusové se zmocnili jeho mrtvoly a spálili ji. Zachovaly se jen zbytky čelisti. Myslím, že by se dal kousek získat."
Poškrábal se na hlavě.
"Obnovení těla z tak malého kousku v situaci, kdy nedisponujeme veškerou silou kruhů, bude velice obtížné."
"Nepotřebujeme sílu," usmála se. "Postačí ho naklonovat. Věda mezitím trochu pokročila. Ostatně kašlem na Hitlera. Pro naše plány se nehodí. Dlouhodobě byl nevypočitatelný. A řádu Thule jenom uškodil."
"A kdo se hodí?" zajímalo ho.
Vytáhla silnou složku výstřižků z tisku.
"Tady najdeme vhodného kandidáta," řekla. "Ale je čas do toho trochu šlápnout... Jdeme ke kruhu?"
"Souhlasím," zamířil ke dveřím.

##

"Povídám těm debilním studentům," vyprávěl Olszakowski, "že u nás platí zásada 'jeden objekt - jeden litr'. Kdo to nepochopí, nikdy nebude opravdovým archeologem."
"Hahaha," zasmál se Kowalski.
"Tak jsem přišel do toho MacDonalda," Jakub mezitím začal z jiného soudku, "a povídám maníkovi za pultem: 'Dva dogburgery'. Podivil se, ale když zjistil, že jsem zasvěcený, podal mi stejné jako ostatním. Prý hovězí, ale kdepak. Rotvajlera já poznám se zavázanýma očima... Nalej mi."
Když Kowalski vyslechl závěr vyprávění, odešel stranou. Mezi kameny vytryskly zvratky z pálenky a hovězího.
"Sakra," zavrčel zklamaný archeolog při pohledu na prázdnou láhev. "Došla vodka..."
"Žádný problém," usmál se exorcista. "Nevěříš v Atlantidu? Haha. Tak hned něco uvidíš, nevěřící Tomáši. Vodka je H₂OH?"
"Ne, ne," protestoval Olszakowski. "C₂H₅OH. To je vzorec etanolu."
"Jsou ve vzduchu všechny složky?" ujišťoval se exorcista.
"Ovšem. Proč?"
"V těch kamenech je dost síly pro výrobu tisíce litrů vodky. Stačí vybit a usměrnit sílu..."
"Nekecej," urazil se Tomáš. "Budiž, třeba magie existuje. Proč ne. Třeba tady leží duchové megalitických šamanů, ale nekecej, že je možné ji využít pro tak konkrétní, aktuální cíle."
"Je to možné," sykl Jakub.
Postavil se doprostřed kruhu, zkřížil ruce na prsou a pronesl několik záhadných slov. Nad hlavou se mu objevila bář.
"Hotovo," prohlásil spokojeně, "pět set litrů etanolu."
Semen vytasil revolver a zamířil na balon. "K napití potřebujeme díрку," vystřelil, než ho kámoš stačil zadržet.
Koule se rozprskla a na hlavy se jim řítila vlna studeného lihu.
"Pryč," zaječel archeolog a vyskočil od ohně.

Utekli v poslední chvíli. Na zem dopadl alkoholopád, přímo do ohniště... Skryti za kameny obdivovali dvoustmetrový sloup modrého ohně.

"Omlouvám se," ustoupil Olszakowski. "Magie fakticky funguje... Ale propříště objednávej v lahvích..."

Jakub pohlédl na hodinky.

"Tři ráno," konstatoval. "Hele, Pavle, prý jsi tady učitelem."

"Jo."

"A je možné ve škole přespat?"

"Jasan, zvu vás..."

"Asi toho využiju taky," přidal se Olszakowski. "Do města bych v tomhle stavu jel dost nerad."

Čtyři kumpáni se do sebe zavěsili a vyrazili lánem plevle k vesnici.

###

Siegfried von Hosenduft s kněžkou vstoupili mezi kameny kruhu.

"Co se tady stalo?" překvapená dívka osvětila půdu pokrytou vrstvou spálené trávy.

"Nepochybně výboj síly spálil rostlinstvo," usoudil. "To je bezvýznamné. Vlastně přirozený úkaz..."

Postavil se doprostřed a zvedl dlaně.

"Zvláštní," prohlásil. "Vůbec necítím sílu, a přece ještě před hodinou..."

Kněžka obešla kruh a našla přitom rozbitou láhev od alkoholu a po chvíli ještě jednu.

"Zneuctili posvátný kruh!" zlobila se.

"Použijeme druhý," přikázal.

Výdali se lesem, vesnici obešli obloukem. Zakrátko jim cestu přehradil plot z ostnatého drátu. Dívka vytáhla z kapsy nůžky na plech a uvolnila cestu. Nečekaně se zastavila.

"Co se stalo?" otázal se hrabě.

"Zdejší lidé tvrdí, že je tady minové pole."

"Kecy. Po tolika letech od války už miny nefungují," odvětil a pokračoval v cestě.

###

Marie Píščitá právě počítala v kvelbu večerní tržbu, když zaslechla hluk výbuchu a po chvíli další.

"Och!" řekla. "Srna šlápla na minu. Zejtra se tam mrknu..."

###

Jakub se probudil pod školní lavicí. Chvilí polekaně přemítal, jestli se nevrátily doby, kdy musel navštěvovat podobné vědecké ústavy, ale hned se uklidnil.

"Co to bylo včera?" poškrábal se na hlavě.

Hrozně ho bolela hlava. Břicho taky. Neměl míchat datlovou kořalku se zubrovkou...

"Vstávej," vyzval ho Semen, který seděl na stole. "Včera jsme se zmrskali jako dogy, a to jsi měl zlikvidovat toho von Smrada-z-gatí."

"Cože?" Jakub si při kocovině vybavoval události obtížně.

"Přece Hosendufta," připomenul kozák. "Žvanil jsi o síle a potom spadl z nebe alkohol."

"Á, fakticky," vrátila se Jakubovi paměť.

Zavřel oči. Nevěděl, jestli zelený oceán před jeho očima je projev kocoviny nebo zda vstoupil do tranzu. Ale bylo to vlastně jedno.

"Hrabě tady není," zahuhlal. "A síla taky ne..."

"Jak to?" podivil se Semen. "Včera jsi říkal, že bude třetí světová válka a teď se vymlouváš?"

"Včera bylo včera a dnes je dnes." Jakub nehodlal vysvětlovat. "Asi jsem se spletl."

Přiložil si dlaně ke spánkům.

"Nikdy bych neřekl, že ta síla Atlantid'ánů je tak slabá. Spotřebovala se rychle... Zato jsme zvládli zkoušku a můžeme se stát archeology. Pojedeme domů," navrhl.

"To je rozumná řeč," zaradoval se přítel.

###

Lékař zvědavě nahlédl okénkem ve dveřích separace. Na pryčně seděl zvadlý, shrbený muž.

"Tak to je ten váš ptáček?"

"Jistě," usmál se primář. "Naprostý blázen. Představte si, že tvrdil, že je Usáma bin Ládin... Velice těžký případ. Nejenže se naučil arabsky, ale navíc si vypěstoval vousy a dokonce se nechal obřezat."

"No tohle," žasl inspektor. "Co jste udělali?"

"Teroristovi se podobal hlavně kvůli vousům. Oholili jsme ho. A pověsili mu do cely zrcadlo, aby si zvykl na svou skutečnou podobu. Nasadili jsme silné psychotropní prostředky a elektrické šoky. Došlo ke značnému zlepšení. Přestal tvrdit, že je tálib, ale zatím si nevzpomněl na svou skutečnou totožnost."

"Zajímavé..."

"Žvanil naprosté pitomosti. Tvrdil, že polská pobočka al-Kajdy vyrábí v Chlévisku antrax..."

"Kvůli té zatracené televizi se lidi jednou dočista zblázní," ulevil si inspektor. "V Koberzyně, ve Tworkách, všude mají šílence, kteří tvrdí, že dělali antrax... Co dál?"

"Budeme pokračovat v léčení. Hodláme na něm vyzkoušet nové, silnější psychotropní léky nejnovější generace... Jsou sice neuvěřitelně drahé a zdravotní pojišťovna bude prskat, ale my o pacienty doopravdy pečujeme a snažíme se jim pomoci."

Životní pojistka

1

Uprostřed Vojslavic se k obloze zvedala malebně sešlá patrová barabizna.

Do ulice měla stěnu ze zčernalých prken, zbývající zdi byly cihlové. Prkna se zbortila a omítka opadala. Střecha se poněkud propadla, ale vypadala dosud docela solidně. Dveře i okna byly zatlučené. Ruinu obklopovala houština lebedy, bodláčí a lopuchu. Dům zdobil městečko jako houba stěnu. A přece tomu mělo být docela jinak...

Kdysi dávno, když Vojslavice byly ještě městem, městští radní dostali ambiciózní nápad. Chtěli uprostřed obce postavit okázalou radnici s věží, kde by sídlily městské úřady a další potřebné instituce. Zemní práce i stavba trvaly dost dlouho a skončily právě v době lednového povstání, takže povstalci měli kde nocovat a ruská vojska co spálit v rámci represí. Hned po povstání radnici dostavěli, jenže vzápětí město přišlo o městská práva.

Radní prokázali výjimečnou genialitu a dobrých sto třicet let před epochou privatizace radnici zprivatizovali prodejem místnímu židovskému 'podnikateli', ostatně dost levně. Dům čekaly nejrůznější osudy, postupně byl činžákem, obchodem, řeznictvím a uzenářstvím, sídlem úřadů obnoveného kraje, až se posléze těsně před druhou světovou válkou stal putykou. Tuto ušlechtilou funkci nezastával dlouho, protože majitel se dal k Němcům a vyvěsil na průčelí velkou německou vlajku s hákovým křížem. K jeho smůle někdy ve třiačtyřicátém pronikl do městečka oddíl ukrajinských partyzánů, kteří při pohledu na tak vyparáděný dům usoudili, že se jedná o kasárna SS a v noci ho vyhodili do vzduchu. Po výbuchu zbylo z radnice jen jedno křídlo. Dům dál sloužil jako hospoda, až nakonec došlo k jeho totální devastaci a byl definitivně opuštěn.

Pavel Skorlinski zastavil, vypnul motor dodávky a vystoupil. V ostrých paprscích zářijového slunce přimhouřil oči.

"Hoho," řekl si.

Vytáhl z kapsy list vlastnictví a porovnal obsažené údaje s tabulkou na průčelí.

"Sakra," pronesl na adresu svého nepřítomného společníka.

Zabouchl dveře auta a šel k objektu. Zaklepal na jedovatě růžovou stěnu. Odpověděl mu dutý zvuk. Omítka se zřejmě odloupla od zdi i uvnitř.

"Sakra," opakoval podnikatel pomalu a uvážlivě.

Vylovil z kapsy svazek klíčů, jeden z nich vybral a strčil ho do dírký pod klikou. Zámek šel hladce, někdo ho musel nedávno namazat. Otočil klíčem a přitáhl dveře k sobě. Se zaskřipáním se otevřely. Člověk, který promazal zámek, zřejmě zapomněl naolejovat panty. Uvnitř vládlo šero. Nahmatal vypínač a rozsvítil.

Ocitl se ve velké hale. Tady se zřejmě soustřeďoval život městečka v době, kdy byla radnice krčmou.

U delší stěny vládl masivní zděný pult, za kterým byly dveře vedoucí dál do nitra budovy. Pavel došel k pultu a nahlédl za něj. Za pultem něco leželo. Podnikatele v první chvíli napadlo, že je to nebožtík, ale tělo hlasitě chrápal. Zvedl z podlahy pohrabáč, potlačil odpor a odhodil stranou jakýsi hadr, který v dávné minulosti zřejmě sloužil jako koňská houně. Na staré, špinavé, pruhované matraci pochrupoval nějaký otrhanec.

"Haló!" vyzval ho Pavel. "Vzbud'te se!"

Chlápek otevřel jedno oko a probádal okolí. Nečekaně vyskočil a vrazil hlavě otlučeného revolveru do břicha nového majitele. Chvilí tak proti sobě stáli. Pavlova ruka nenápadně klouzala ke kapse, kde měl vlastní revolver. Stařík najednou vydechl vůni česnekového salámu a stráveného vysokooktanového alkoholu.

"Ha," pronesl, "Pavel Skorlinski, podnikatel. Spousta let."

Pavel užasl, ale nečekaně si vzpomněl. "Jakub Vandrovec?" domyslel se. Exorcista přeskočil pult a usedl na něj. Z kapsy vytáhl pytlík tabáku, dva útržky novin a zkušeně ubalil dvě cigarety tlusté jako kubánské doutníky. Jednu podal Skorlinskému. Ten si ji vzal a vložil do úst. Jakub vytáhl z kapsy zapalovač a nabídl mu oheň. Sobě také. Zatáhli.

Podnikatel se zakuckal a chvíli zoufale lapal po dechu.

"Moc silné?" zneklidněl Vandrovec. "To je prvotřídní tabák. Ve výkupu ho nechtěli, řekli, že má moc nikotinu. Asi tak šestinásobek normy. Na," podal známému placatci, kterou si odepnul od opasku.

Pavel uhasil špačka o pult, láhev otevřel a lokl si.

Ať už to, čeho si lokl, bylo cokoli, povalilo ho to na podlahu a opět nemohl popadnout dech. Jakub vylovil za pultem láhev piva, podal mu ji a pomohl mu usednout.

"Vy měšťáci nic nevydržíte," vyfoukl obláčky smolně černého kouře. "Obyčejné pití a hned padáte."

Potěšen se zařehonil a cvakl si z placatice. Z kapsy vytáhl svitek novin. Vybalil jelito, ukousl si a zbytek nabídl podnikateli. Ten zavrtěl odmítavě hlavou. Nehodlal riskovat třetí podobný otřes.

"Also gut," pronesl Jakub nečekaně německy. "Co potřebuješ? Zase lezou duchové z koberce nebo mám zahnat exorcisty?"

Pavel zavrtěl hlavou.

"Ne, tentokrát ne. Bydlíš tady?" gestem naznačil, že mluví o domě.

"Ne, jenom jsem si tady zdříml při návratu z putyky, abych nelezl šmoulům na oči. Co je?"

"Je to teď moje."

Jakub se rozchechtal, až málem upadl na podlahu.

"Cože? Koupils to?"

"Něco takového. Koupil to můj společník."

"To ho pěkně vypekli," ocenil Jakub představitele obce. "Nic hloupějšího ho nenapadlo?"

"Zřejmě ne."

"A vůbec, k čemu vám byznysmanům bude taková kůlna?" zajímal se Jakub.

"Hodláme tady zařídit velkoobchod," vysvětloval Skorlinski. "V Horodle otevřeli hranici. Bude tudy projíždět každou hodinu auto plné Rusů."

Jakub okamžitě opustil pózu vesnického hlupáčka.

"To nezní hloupě," přikývl. "Co chcete prodávat?"

"Textil," vysvětlil podnikatel. "Trička, šaty a tak podobně. Možná i obleky."

"Když sem jezdili, kupovali hlavně zelí a pračky."

"Zelí?"

"Jo. Zřejmě je u nich dražší než u nás. Nebo tam není vůbec. Ale hadry vozí taky, jenže v kufrech a do těch není vidět." Vzal Skorlinskému z ruky láhev s pivem a zbytek dopil. Nedopalek rovněž uhasil o pult.

"Musím jít," řekl. "Přijď někdy..."

"Počkej," zadržel ho Pavel. "Budu potřebovat partu, aby to tady přinejmenším vymalovali. Neznáš nějaké odborníky?"

"Proč ne," kývl Jakub. "Vymaluju tu třeba sám. Jenže strop je špatný. Ty trámy," ukázal nahoru. "Pro jistotu bych tam nelezl."

"Dají se vyměnit?"

"Stropní? To bude drahé, ale možná to není špatný nápad. Dobře. Vyměníme."

"Postačí dvacet tisíc?"

"Za dvacet tisíc bych koupil takových chalup pět. Dej pět, zbytek případně vrátím."

Pavel odpočítal padesát bankovek a nasedl do auta.

"Příští týden to bude," ujistil ho Jakub.

"Stihneš to?"

"Určitě. Naženu do práce pár flákačů."

Podnikateli se jeho úsměv nelíbil, ale nepřemýšlel o tom. Šlápl na plyn. Kola auta rozrazila lány lebedy a bodláčí. Odjel.

"A teď do díla," zachechtal se potměšile Jakub. Vytáhl z kapsy láhev z černého skla. V láhvi bylo několik gramů zvláštního zeleného svinčíku v podobě jakýchsi pokroucených oplátek. Jakub přimhouřil oči a četl nápis na štítku: Oblbovač. Made in KGB.

Bude legrace.

2

Poslední dobou se skoro nic nedělo. Policisté chodili na okrsek, odseděli si tam svých osm hodin a šli domů. Obec ovládla podzimní melancholie. Proslulí výtržníci jako Vandrovec, Pačenko, Korčaško nebo Bardak seděli podezřele tiše. Nudná byla i udání. Okrskář Birski přemítal ve své pracovně s nohama na stole.

"Zřejmě začala mrtvá sezóna," pronesl zamyšleně.

Opatrně se napil čerstvě připravené kávy. Jeho policejní patro citlivé na nebezpečí vycítilo stopu cizí příchuti.

"Rowicki!" zařval.

Rowicki vstoupil a zasalutoval.

"Volal jste mě, kapitáne?"

"Ano. Co je to za kávu?"

"Chodila tady jedna dívenka a rozdávala ji z košíčku. Říkala, že je to reklama."

"Reklama," procedil kapitán. "A nechtěla nás náhodou otrávit?"

"Kdepak. Pil jsem ji už ráno a nic mi není."

"Něčím smrdí. Nějakými bylinami."

"To se dá zjistit..."

Rowicki přinesl krabičku a vysypal její obsah na stůl před kapitána. V hnědém prášku opravdu byly kousky nějakých bylin.

"Vidíš?"

"Omlouvám se, kapitáne."

"Z krabičky sejmout otisky prstů toho děvčete. Vytvořit její paměťový portrét. Byliny do laboratoře."

"Provedu!" zařval Rowicki potěšen takovým obratem případu. Konečně nějaká práce.

V tom okamžiku práskly vstupní dveře a na prahu stanul Jakub Vandrovec. Podivně se usmíval. Birski na něho pozorně pohlédl a najednou si uvědomil, že kávu bezpochyby otrávil on.

"Co si...?" zeptal se a snažil se mluvit zvlášť ostře.

Jakub mu pohlédl přímo do očí. Okrskář pocítil něco, co připomínalo ránu elektrickým proudem.

"Vy," napověděl Jakub.

Birskému se zatočila hlava. To bude určitě tou kávou, napadlo ho. A potom poslušně opakoval.

"Co si přejete?"

Okamžitě zjistil, že jeho otázka je dál neuctivá a neodpovídá důstojnosti návštěvníka. Nuceně se usmál.

"Čím posloužíme?"

Jakub všechno vysvětlil.

"Svléknete si uniformy, aby se neušpinily," hodil jim pod nohy dvoje montérky. "A padejte k radnici."

Poldové se převlékali jako roboti. Jakub se usmál. Při odchodu z pracovny potkal sekretářku.

"Zvedej telefony a zapisuj, co kdo chce," nařídil. "Až přijde další směna, pošli je k radnici. Hlavně jim nezapomeň uvařit do termosky kávu. Venku je chladno..."

Přikývla. V poledne dorazily na stavbu posily v podobě tří policistů. Dva byli omámení upravenou kávou, třetí bohužel ne. To Jakub nepředvídal.

"Vyměnit uniformy za montérky a do práce," přikázal. "Vždyť vidíte, že kámoši sotva lezou."

Dva si to nenechali opakovat a poslušně se začali převlékat. Třetí na to užasle zíral.

"Co je s vámi?" zeptal se.

Jakub k němu přišel zezadu a praštil ho cihlou do hlavy. Potom mu nalil do úst trošku elixíru a přivedl ho k vědomí kýblem vody. Když se polda probral, zjistil, že má na sobě montérky.

"Co se děje?" zeptal se.

"Vstávej, ulejšváku," pobídl ho Jakub vesele. "Kámoši makají a ty se vyvaluješ. Padej míchat maltu."

Policajta napadlo, že by opravdu měl pomoci a poslušně se dal do práce. Jakub ještě chvíli přihlížel, jak jim to jde, potom nasedl do jejich auta a odjel na okresek. Prošel kolem sekretářky do velitelovy pracovny. Převlékl se do uniformy a vrátil se do hlavního sálu.

"Byly nějaké telefonáty?" zeptal se.

"Ano. Volali ze sídliště, nějaký malér."

"Dávno?"

"Před chvílí."

"Uvařte konvici kávy. Kde jsou pouta?"

"V trezoru."

Jakub se postavil před ocelovou bednu a chvíli uvažoval. Přiložil ke dveřím ucho a chvíli otáčel knoflíky. Už dlouho nevy lupoval banky, ale pořád to ještě uměl. Otevřel dveře, vyzvedl šest párů, nasedl do auta a odjel. Malér byl pořádný. Šest nadraných mladíků se rvalo za doprovodu výjimečně nevysílatelných nadávek. Jakub se s nimi nemazlil. Hodil mezi ně granát s omamným plynem, spoutal je a odvezl na okresek. V hlavním sále je naházal na hromadu. Káva byla právě hotová.

"Máte trychtýř?" zeptal se děvčete.

"Ano. V kuchyni," přitakala ochotně.

Každému nalil do krku půl sklenice.

"Tak co, hadrníci?" nadhodil. "Týden si zamakáte, to vám vyžene z hlavy pitomé nápady."

Zatímco poldové spali, hoši pracovali až mílo pohledět. Do středy byl dům kompletně opravený. Nová omítka přímo zářila. Trámy i podlahová prkna byly vyměněné. Kama přestavěná. Jakub postavil své pracovníky do řady.

"Nic se tady nestalo," řekl důrazně. "A teď zmizte."

3

Pavel Skorlinski pohodlně seděl na pultu. U zdi se tyčila hromada džínových kalhot, svázaných drátem do balíků po sto kusech. Vedle ležely vzorky zboží. Skorlinski popíjel kolu z keramického kelímku a uvažoval.

"Hraniční přechody jsou sloupy kapitalismu," prohlásil vážně.

Vstoupil Jakub Vandrovec.

"Jak to jde?" optal se.

"Slušně, docela slušně," řekl podnikatel. "A co ty?"

"Přišel jsem na takový malý nápad. Neměl by ses pojistit?"

"Stal ses pojišťovákem?" zajímal se Skorlinski.

Zažil v životě už tolik podivných věcí, že byl schopen uvěřit i tomuhle.

"Něco takového," usmál se Jakub a přisedl si.

"Jenže jsi na špatné adrese. Už jsem pojištěný u Státní pojišťovny."

Jakub pohrdavě ohrnul rty.

"Co dokážou?"

"A koho reprezentuješ ty?"

Jakub k němu přisedl a vytáhl z kapsy pečlivě složený papír.

"Tady!" podal mu jej.

"Životní pojistka," četl Skorlinski. "Co je to?"

"To jsem napsal já," pochlubil se Jakub. "Hezké, vid'?"

"Krásné. Dobrá, co za tu pojistku chceš?"

"Dvoje kalhoty," usmál se zářivě Jakub.

Skorlinski se usmál také a podal mu modré džíny. Jakub si je přiložil k tělu a ověřil, jestli mají správnou délku. "Prima," řekl. "Poslyš, už musím jít. Pojistku schovej. A dávej na sebe pozor. Když někdo kšeftuje s Rusy, může uklouznout."

"Klídek," usmál se podnikatel.

Sáhl za pult a vytáhl z terária, které tam stálo, metrovou kraju.

"To je Louda," představil ji.

"Fešák," zaradoval se Jakub. "Je k jídlu?"

"Ne, i když prý je chutný. Mám ho místo psa."

"Rozumím."

Seskočil z pultu. Kalhoty sroloval a strčil si je pod paži. Po chvíli zmizel.

4

"Asi už odešli," hádal Skorlinski.

Ležel za pultem a čekal s revolverem v ruce. Zeď nad jeho hlavou zdobila řada děr po kulkách. Tři ukrajinští mafiáni s kalašnikovy se zřejmě vytratil. Když se střílí uprostřed města, je třeba rychle zmizet. Sevřel pažbu pevněji. Překvapilo ho, že se tolik potí. Býval přece už v horších malérech.

"Odešli," usoudil.

Opatrně vystrčil hlavu nad pult. Zahlédl chlapa s kalašnikovem. Pocítil náraz do čela. Uši ještě předaly odporný zvuk, kterým mu kulka prorážela lebku.

"Tak takhle to vypadá," stačil si uvědomit.

Potom všechno zalila tma.

5

Provizorní márnici zřídili ve sklepe vojslavické polikliniky. Zbyšek Podpalko se zvedl od stolu celý bledý. "Ano, je to můj společník," hlesl těžce. "Kdo ho...?"

"Ještě nevíme, ale pracujeme na tom," řekl Birski. "Tělo si můžete vzít. Jestli někoho najdeme, uvědomíme vás."

"Dobře, postarám se o pohřeb," kývl podnikatel. "Nejspíš ve Varšavě."

"To ho chcete vézt takovou dálku autem?"

"Byl to můj přítel. Jsem mu to dlužný."

"Máme na okrsku rakev," vzpomněl si Rowicki. "Kdysi jsme ji zabavili v jedné vozovně. Mám pro ni skočit?"

Birski mávl na souhlas rukou. Za půl hodiny už Podpalko jel autem do Varšavy. U Starého Majdanu mu skočil do cesty ukázkový otrhanec v nových kalhotách. Mával rukama jako větrný mlýn. Podnikatel zastavil. Potřeboval společnost. Zatraceně ji potřeboval.

"Kam chceš hodit, dědo?" zeptal se při otevírání dveří.

"Do Starého Majdanu," vysvětlil domnělý autostopař.

"Kde je to?"

"Tam," mávla ruka naprosto nečekaným směrem.

"Není to cestou, ale hodím tě tam," souhlasil Podpalko.

Měl měkké srdce.

"Nerozumíš mi," zavrtěl hlavou Jakub. "Vím, kdo jsi. Poznal jsem auto. Vím, co máš vzadu."

Sáhl do podpaždí a vytáhl Loudu.

"Byl to kámoš a navíc má životní pojistku."

Podnikatel sice nechápal, ale pomohl stopaři nasednout. Odjeli do Starého Majdanu. Rozpadající se hospodářské budovy působily tísnivě. Po obloze plynula tmavá bouřková mračna. Jakub vystoupil a zatáhl za boční dveře, které odjely stranou. Uchopil rakev a vyvlekl ji z vozu. Odkopl víko. Zbyšek chtěl nejdříve protestovat, ale jediný pohled do obličejů šíleného exorcisty ho odradil od všech komentářů.

Plastikový pytel povolil ihned. Zbyšek zavřel oči. Jeho společník vypadal tragicky. Díra v čele po střele nebyla velká. Zato výstupní v zátylku...

"Pomoz mi," zavrčel Vandrovec.

Společným úsilím přenesli mrtvolu do rozpadlé kůlny. Zablesklo se a po chvíli uslyšeli hřmění.

6

Pavel Skrolinski otevřel oči. V první chvíli nevěděl, kde je, a ani v dalších chvílích se to nedozvěděl. Ležel na stole pod mírně zkroucenými prkny cizího stropu. Otočil hlavu doprava a spatřil skříň zaplněnou desítkami lahví, ve kterých kvasily nějaké podivné látky. Vedly z nich skleněné trubičky. Vypadalo to, jako by si tady někdo zařídil laboratoř z krámů vyhrabaných na smetišti. Také tomu tak bylo. Otočil hlavu na druhou stranu a uviděl Jakuba Vandrovce, jak sedí na rozklížené židli.

"Tak jak je?" oslovil ho exorcista.

"V pořádku," zachroptěl podnikatel.

Najednou si připomenul přestřelku. Bezděčně si sáhl na čelo. Díra v něm nebyla, ale docela v pořádku také nebylo. Pod prsty ucítil něco zvláštního. Usedl a rozhlédl se. V tmavém koutě stála rakev. Vypadala jako právě vykopaná, na víku měla ještě přilepené hroudy hlíny. Vedle ležela vrtačka s připojenou kotoučovou pilou. Pila byla umazaná něčím červeným, možná krví. Jakub mu podal velké zrcadlo.

Zrcadlo bylo zakalené, ale podnikatel postřehl, že má uprostřed čela přišitou záplatu z poněkud odlišné kůže. Švy vypadaly příšerně, docela jako ty, kterými Vandrovec látal svou košili. Jakub totiž neuměl šít.

"Podmínky jsem ze své strany splnil," zakdálal Jakub. "Pokud chceš pojistku prodloužit, musíš mi dát koženou bundu."

Podívil se. U dveří seděl jeho společník z velkoobchodu. Zbyšek Podpalko byl bledý jako stěna a v rozkroku měl promočené kalhoty.

"Co se stalo?" zeptal se ho Skrolinski.

Zbyšek zakvílel a vycouval ven.

"Co je mu?" zeptal se Pavel Jakuba.

"Nejspíš si budeš muset hledat nového společníka," usmál se bezstarostně Jakub. "Vypadá docela obstojně, ale má slabé nervy."

"Nového společníka?"

Jakub se uhodil palcem do pyšně nadmuté hrudi.

"Aha, tak..."

Skrolinski seskočil ze stolu. Bosou nohou na něco šlápl.

"Nešlap mi na příručku," zaječel na něho Vandrovec.

Skorlinski bezděčně pohlédl na zem. Stál na otevřené knize, hřbetem otočené nahoru. Pod bosým chodidlem spatřil kousek názvu:

"...enstein."

"To bude určitě něco o fyzice," pomyslel si.

Jurajský park

Slavný režisér rozpřáhl bezradně ruce.

"Pane Skorlinski, vžijte se do mé situace. Chápu, že chcete film s dinosaur. Akceptuji scénář, ale pochopíte, že dostat dinosaur do filmu je možné jen dvěma způsoby. Buď najmout na speciální efekty americké experty, kteří je vytvoří počítačem, nebo postavit atrapy v přirozené velikosti, poháněné motory a hydraulikou. Na oboje je potřeba spousta peněz."

Stáli na pahorku. Dole husaři pronásledovali prchající hordy Mongolů, nebo možná kozáků. Jakub Vandrovec seděl na skládací židličce s nápisem "Režisér" a hltal scénérii. Natáčení filmu se mu líbilo. V kině už párkrát byl, ale na filmování ještě nikdy.

"Mám sice peněz dost, ale ne neomezeně," přemýšlel podnikatel. "Zhotovení atrapy dinosaurů určitě pohltí milion dolarů..."

"Spiš kolem pěti. Už jsou pryč doby, kdy Godzilla hrál chlap v gumové kombinéze, a převracel lepenkové činžáky. Dneska je film velká podívaná... Nákladná podívaná."

Jakub se opájel vonným čvaňhákem z vlastního tabáku. Starý balicí papír hořel pomalu a vylepšoval vůni. Dole něco zakřičeli. Husaři se vrátili na původní místo. Záběr se bude opakovat. Toho dne už pošesté. Exorcista zívá a bezděky začal poslouchat.

"Zatraceně," zaklel Skorlinski. "Dal bych hodně za menší rezervaci, kde by bylo možné chytat dinosaur pro filmy."

Jakub povytáhl obočí a na obličej se mu usadil zvláštní, potůuchlý, pytlácký úsměv. Rezervace... To slovo znal.

"Spielberg by určitě taky dal hodně," zasmál se režisér. "Ale teď promiňte, musím chvíli pracovat."

Podnikatel kývl na Jakuba. Stařík vstal a následoval ho.

"Nějaké problémy?" zeptal se, když usedal na zadní sedadlo opě.

"Jo. Chci natočit film s dinosaur, ale ti experti na speciální efekty ze mě chtějí sedřít kůži."

"Co jsou to dinosaur?" zajímal se Jakub.

"Velcí ještěři z dávnověku," vysvětloval trpělivě Skorlinski. "Vymřeli už před strašně dlouhou dobou."

"Jak byli velcí?" zajímal se exorcista.

"Malí jako kočka. Ale ti největší byli větší než slon."

Pasažér pokýval zamyšleně hlavou.

"Viděl jsem je," zamručel.

"Kde?"

"U syna na videu. 'Jurajský park'. Jeden z nich přiletěl a sežral chlápka na hajzlu... A kolik chtějí ti přes počítačovou grafiku?"

"Několik milionů dolarů."

Exorcista vytáhl z kapsy odřenou kalkulačku s naprasklým displejem a chvíli něco počítal.

"Zařídím," vzhledl. "Za deset tisíc."

"Kde vezmeš tak laciné počítačové grafiky?" žasl podnikatel.

Jakub se usmál.

"Nač by mi byli kreslení dinosaur? Nebo loutky?"

"Máš lepší nápad?"

"Nejlepší jsou živí."

"Živí vymřeli před sto padesáti miliony let. Nebo se pletu?"

"Chceš takového s dlouhými zuby, velkého jako nákladák?" rozčilil se.

"Jo."

"Tak jich dostaneš přehršlí. Deset tisíc za kus."

"Nevěřím ti," prohlížel si Jakuba pátravě podnikatel. "Napřed chci vidět zboží."

"Mně nevěříš?"

"Zaplatím, až uvidím."

"Tak stovku předem. Za týden se sejdeme v pivnici u pavilonu."

Podnikatel se usmál a podal Jakubovi zelenou bankovku se dvěma nulami. "Beru tě za slovo."

###

Kdysi dávno ve Vojslavicích něco stavěli. Po stavbařích zbyla devastovaná maringotka. Delší dobu stála na náměstí vedle radnice, kde byl nyní velkoobchod. Potom ji odtáhl na svůj dvůr místní šmelinář. Zevnitř ji obložil sádkartonem, zabudoval barový pult z nehoblovaných desek a lavičku ukradenou v parku. Žárovku u stropu zkrášlil girlandami z krepového papíru, postavil se za pult a začal obsluhovat milovníky nepříliš drahých, zato vysokooktanových nápojů. Podnikatel Pavel Skorlinski vystoupal po třech nahnilých schůdcích, sklonil hlavu, protože dveře byly nízké, a vstoupil do špeluňky. Na prahu zakopl o muže který ležel na podlaze. Ten otevřel oko a nepřátelsky na něj pohlédl kalným zrakem.

"Ještě jednou totéž," zachrčel a usnul.

Jakub seděl u stolku a přetlačoval páku s hostinským. Na stolku vedle jejich loktů ležela ostrá dna lahví. Krčmářova ruka se pomalu, ale neúprosně blížila ke špičatým skleněným střepům.

"Milost," vyjekl.

"Čtyři piva," určil Jakub nelitostně cenu.

Hostinský přikývnutím souhlasil. Exorcista ho pustil a pokynul podnikateli na volnou lavičku. Přisedl k němu a po chvíli si přitukli vyhraným pivem.

"Tak kde máš toho dinosaura?" zeptal se Pavel.

"Tady v křoví ne. Za chvíli přijde lovec," vysvětlil Jakub.

"Lovec dinosaurů?!"

Vypili další. Smrákalo se, když před putyku konečně přijel otlučený třicetiletý mercedes s ukrajinskou poznávací značkou. Dveře praskly a upadly, z auta vylezl malý mužik se slunečními brýlemi, v kožených kalhotách a bundě, natažené na holém těle. Jak se patří na ukrajinského podnikatele, byl ověšený zlatem. Zuby měl samozřejmě také zlaté. Nakvartýroval se dovnitř. Jakub uctivě vstal.

"Josi Kleščak," představil se přichozí Skorlinskému a potom se otočil k Jakubovi. "Proč jsi mě sem pozval, kámo?"

"Víš, co jsou to dinosauři?" zeptal se exorcista.

Návštěvník přikývl. Podnikatel zjistil, že přichozímu chybí jedno ucho.

"Takový velký ještěrky," řekl. "Asi jako autobus. Co má být? Nějaký kšeft?"

"Tenhle můj kamarád, podnikatel, jich pár chce koupit."

Ukrajinec se nepodívil.

"Kolik kousků?"

"Asi dvacet," pospíšil si s odpovědí Jakub. "Potřebujeme je do filmu... Ale musí být stejné jako v encyklopedii."

Kleščak smutně zavrtil hlavou.

"To bude těžké."

Vytáhl z kapsy balíček barevných fotek.

"Hodí se?" přistrčil jej Skorlinskému.

Na prvním snímku se drbal o břízu odporný netvor pokrytý nějakými výstupky. Byl mnohem větší než autobus. Na kůži měl barevné skvrny.

"Co je to?" užasl podnikatel.

"Dinosaurus. Nu, skoro jako dinosaurus," vysvětlil ochotně návštěvník. "Nevidíte? Mám tohoto druhu ještě dva.

Nebo takové," přisunul další fotografii.

Byla na ní obrovská pětinohá želva. Krunýř jí porůstalo jakési perí.

"Co je k ďásu zase tohle?" divil se podnikatel.

"Černobylští mutanti," vysvětlil Jakub. "Copak, nehodí se?"

"Vypadají příšerně," vzdychl Skorlinski.

"Příšerně?" rozcítil se muž a vytáhl z kapsy granát.

"Klídek, Kleščaku!" zavrčel na něho Jakub. "Nemají formu. Nestandardní."

"Litám s bráchou půl roku v zóně, abych je vyfotografoval, a vy je nechcete?"

"Tady máš," strčil mu Jakub bankovku. "Na film do fotoaparátu. Pochop, potřebujeme potvory stejné jako jsou ty, které žily kdysi. A taky takové, jejichž hovna nebude potřeba strkat do olověných nádrží a zakopávat kilometr hluboko."

"Na filmu by nebylo znát, že jsou ozáření," vrčel Kleščak. "Nu což. Když nechcete, půjdu."

Jakub mu strčil flašku jahodové kořalky "na cestu" a pašerák vypadl.

"Dobrá," ucedil exorcista. "Zařídíme to jinak."

Skorlinski ulehčeně vydechl. Ukrajinský "kolega" se mu zřejmě nezalíbil.

"Jak to chceš zařídit?" zeptal se. "Budou se pohybovat hydraulicky nebo mechanicky?"

"Spolehni se na mě." Jakubův obličej zalil široký, upřímný slovanský úsměv.

Jakubův úsměv nebudil v podnikateli přílišnou důvěru.

##

"Kde to jsme?" zeptal se Skorlinski.

Dosud netušil, že pod jeho velkoobchodem jsou takové kasematy.

"Jen klid, už je to jen kousek," zamručel Jakub.

Ve světle baterek bylo vidět, že některé cihly v klenbě nízkého a vlhkého sklepení stěží drží pohromadě.

"To je průchod z radnice do kostela," prozradil dost nerad. "Už jsem tady dlouho nebyl," osvítil postranní chodbu, ve které leželo několik koster.

"Co jsou zač?" drkotaly Skorlinskému zuby.

"Neboj se, nežijí."

"Právě proto se bojím. Nevstanou?"

"Jsou přibíty," osvítil exorcista kostry.

Kostnatá ruka jedné z nich svírala důkladný osikový kůl vražený mezi žebra.

"Určitě se chtěl uvolnit," kvílel podnikatel.

"Klídek. Dospělý muž a bojí se jako nějaká bába," utrl se na něho Jakub.

Pokračovali v chůzi. Za chvíli jim cestu zahradila cihlová zeď.

"Náradí," přikázal exorcista.

Podnikatel mu podal páčidlo. Jakub zručně oškrábal kus omítky a po chvíli začal podávat cihly.

Pavel je skládal na zem. Z otvoru vál suchý, teplý vzduch. Po chvíli vstoupili dovnitř. Ve svitu baterek se objevila ponurá, do půlkruhu zaklenutá krypta, zaplněná důkladnými kamennými sarkofágy. Jakub setřel prach z prvního.

Zaleskl se erb rodu Trívdarů, vytesaný do kamene a pozlacený.

"Jan, Mikuláš, František, Alois, Aurel, Leopold, Titus," odpočítával sarkofágy. "Bude to tenhle."

"Připadá mi, že naše jednání bude asi v rozporu se zákony," poznamenal Skorlinski.

"A kupování černobylských mutantů od ukrajinského pašeráka odpovídá zákonu?" čílal se exorcista.

"Vždyť jsem nic nekoupil."

"No právě."

Jakub si rozepnul vestu a sundal z hlavy papachu.

"Proč je tady tak teplo?"

"Za zdí je kotelna, co vytápí kostel."

Čepicí smetl ze sarkofágu prach. Na víku se objevila vyrytá postava rytíře.

"Z jaké je to doby?" podivil se Pavel.

"Naštěstí umřel na začátku minulého století, ale na tom nesejde. Byl praštěný, pokud se týkalo starobylosti jeho rodu.

Podíváme se..."

Vrazil pod víko sarkofágu hever a pomalu, s citem otáčel rukojetí. Se strašným skřípotem se víko začalo zvedat. Po chvíli je exorcista s námahou odsunul stranou. V sarkofágu ležela rakev z černého dubového dřeva. Mosazné kování trošku zezelenalo, dřevo pokrýl šedivý prach. Jakub vytáhl z holínky bajonet z kalašnikova a ostrou špičkou začal vytáčet mírně zarezlé vruty.

"Upřímně řečeno, neshledávám žádnou souvislost mého filmu s dinosaury a naším počínáním," podotkl Skorlinski.

"Hotovo." Vandrovec vytočil poslední vrut. "Pomoz mi."

Ve dvou zvedli víko rakve a vytáhli je ze sarkofágu. Exorcista posvítíl dovnitř. Hrabě Titus ležel na vybledlém atlasu v nádherné rytířské zbroji a kdysi červeném plášti. Pod zrezlou přilbou svítily žluté zuby.

"Co dál?" zeptal se Skorlinski.

"Drž," rozepnul Vandrovec mírně zpuchřelé kožené pásky a podal podnikateli přední část krunýře. Po chvíli vytáhl zpod nebožtíka druhou část.

"To není příliš etické," poznamenal Pavel při pohledu na to, jak společník vytřepává z přilby lebku hraběte. "Hanobení hrobů..."

"Pak ji vrátíme." Jeho společník vydlobával z rukavic prstní kůstky.

Kriticky pohlédl na plechové boty s ostruhami a mávl rukou.

"Strč to do pytle a mizíme."

Podnikatel poslušně nastrkal brnění do plátěného pytle, exorcista opět zakryl rakev a přisunul víko sarkofágu.

"K čemu to všechno?" Pavel se přímo prohýbal pod tíhou pytle.

"Budeme to potřebovat," odsekl Jakub.

Prošli chodbou.

##

Kousek od Starého Města v Lublinu zářil ve slunci neveliký, hezký palác. No dobře, nezářil, protože ve čtyři ráno byla ještě naprostá tma. Křovím nehlučně proklouzly dva stíny.

"Kde to jsme?" zeptal se Skorlinski.

"To je palác vojvody Adama Tarly," vysvětlil exorcista šeptem.

"To na venkově vojvodové tak vydělávají?" podivil se Skorlinski. "Ten musel stát..."

"Co blbneš? Tarlu zabil bratr krále Stanislava Augusta Poniatowského před více než dvěma stoletími. Teď je z paláce kulturní dům."

Z podrážky vytáhl židovský vlas.

"Vysaď mě."

"Proč se chceme vloupat do kulturního domu?" zneklidněl podnikatel. "To je docela..."

"Chceš dinosaury, tak nemudruj a drž mě..."

"Jsou uvnitř?"

Po chvíli Jakub načal mříž. Za čtvrthodinku vyřízl díru dost velkou, aby jí prolezl. Okno bylo naštěstí pootevřené. Oba lupiči přistáli na dlážděné podlaze.

"Není tady alarm?" zeptal se Pavel.

"Proč? Tady není nic cenného. Možná nahoře, je tam knihovna a video. A asi i promítačka. Tam alarm bude. Ale tady není nic zajímavého."

"Tak proč jsme se sem vloupali?" nechápal Skorlinski.

"Hned uvidíš."

Jakub otevřel jiným šperhákem dveře a vstoupili do šálku s namalovanými rytíři na stěnách.

"Tady trénuje Bratrstvo meče a kuše," prohlásil Jakub hrdě.

Hrdost pocházela z toho, že se potvrdily jeho informace.

"Aha. Hrají si na rytíře. Ale pořád nechápu, proč jsme se sem vloupali."

Exorcista otevřel šperhákem velkou bednu a vytáhl dlouhý předmět zabalený do voskovaného plátna. Opatrně je rozvinul. Ve světle baterky se zaleskla čepel z pera listového tlumiče nákladáku. Meč měřil nejméně půldruhého metru. Jakub jím obratně zavířil ve vzduchu.

"Jo," řekl. "Slušný. Ale musím ho nabrousit."

"Nač to železo potřebuješ?"

"Já ne, ale ty. Bude se hodit do... toho filmu."

"Do filmu ho dostaneme z dílny. Vyrobí ho na objednávku. Nemusíme rekvizity krást..."

"Proč jsi to neřekl dřív? Ale co, stejně nemáme čas čekat, až všechno vyrobí."

"Necháme jim nějaké peníze." Podnikatel vytáhl peněženku.

"Není třeba. Za pár dní to vrátíme."

##

V Jakubově domě to smrdělo. Podnikatel čistil zbroj hadříky namočenými do petroleje. U okna seděl Semen a ze starého koženého kufru vyfázával nové pásky ke spojení všech dílů brnění.

"Myslíš, že to zvládne?" zeptal se.

"Zvládne, zvládne." Jakub spustil brusku a ostřil velký meč. "Bude jako břitva."

"Ale proč to všechno?" znervózněl Skorlinski.

"Pro úspěch věci budeš muset nějakou dobu zařezávat jako rytíř," vysvětlil Jakub.

"Nebudu nikoho zařezávat!"

"Zařezávat čili dělat ho," vysvětlil mu Semen a provlékl řemínek dírkou v krunýři. "Měl by ses naučit mluvit po našem."

"Mám si oblíct brnění sebrané nebožtíkovi?! Nikdy!"

"Hele, pán je najednou fajnovka," rozčilil se exorcista. "Jaký je v tom rozdíl, odkud pochází? Proč myslíš, že jsem obětoval pět litrů pálenky? Abych je odmořil! Buď rád, že ti pasuje."

"Ale k čemu to všechno?" kvílel podnikatel.

"Abys měl své dinosaury do filmu!" zařval Jakub, který se už doopravdy zlobil.

##

Zase noc... Tentokrát oba lupiče obklopovala půvabná zástavba Chelmu.

"Co tady děláme?" zoufal si Skorlinski.

"Nemudruj, ale pomoz," zavrčel Jakub, cloumaje zarezlým víkem kanálu.

Pavel chvíli váhal, ale pak šlápl na páčidlo. Víko cvaklo a zvedlo se. Z otvoru zavál podivný smrad.

"Dolů," přikázal exorcista.

Slezli po zrezivělých skobách. Jakub rozvinul plán kanalizační sítě a vytáhl kompas.

"Kupředu," zavelel. "Třetí odbočka vlevo."

"Už nechci dinosaury," úpěl Skorlinski. "Natočím film o něčem jiném."

"Ještě mi budeš děkovat," postrčil ho Vandrovec.

Vykořčili betonovou rourou. V jedné chvíli jim vyskočil pod nohama potkan. Jakub ho nehonil. Posléze se zastavili v místě, které bylo na plánu označené křížkem.

"Kde jsme?" zajímal se podnikatel.

"Pod muzeem," osvětlil šachtu vedoucí nahoru. "Vede na dvůr."

"To už je moc! Olupujeme mrtvoly, krademe dětem hračky a teď se nepochybně vloupáme do muzea?"

"Jak jsi to uhodl? Tak lez."

Po chvíli se ocitli na dvoře.

"Jestli si dobře vzpomínám, mají tady jednoho hlídače," zamručel exorcista. "Bude ho potřeba eliminovat."

Vytáhl z nohavice baseballovou pátku.

"Chceš ho zabít?"

"Kdepak. Proč? Dám mu čínskou narkózu a basta."

"Kde jsi vzal takový parádní klacek?"

"Ležel na mém dvoře, nechtěl jsem ho nechat bez užitku."

"Ležel jen tak?"

"Ne. Vedle ležel sportovní dres."

"Dres?"

"Adidas. A v dresu člověk."

"Co dělal na tvém dvoře?"

"Nevím. Před výstřelem jsem se ho zapomněl zeptat," mávl rukou. "V každém případě se teď bude hodit."

Domovníka našli ve vrátnici. Chrápal a vedle něho ležely dvě prázdné láhve od kořalky.

"Eliminoval se sám." Jakub mu sebral svazek klíčů. "Rozumný pacient. A teď do díla."

"Velice neetické," zavrčel podnikatel a vykročil za ním.

Po chvíli otevřeli dveře skladu. Na důkladných dřevěných policích stály desítky kartónových krabic. Jakub je hostejně mýjel. Zastavil se až na konci místnosti, kde byly uloženy obrazy a mezi nimi neveliká bronzová deska. Uprostřed byla postříbřená a vyleštěná.

"Máme to." Na exorcistových tvářích se rozhostil úsměv.

"Secesní zrcadlo, kopie magického zrcadla mistra Twardowského," přečetl Pavel cedulku s katalogovým záznamem.
"Vem to." Jakub mu podal zrcadlo a věnoval se zamykání.
Po chvíli vrátil domovníkovi klíče a kanálem opustili pohostinné muzeum.
"Ale proč to všechno?" skuhral podnikatel prohýbaje se pod tíhou desky.
"Chceš dinosaur?"

##

Zemljanka, ve které si Jakub zřídil pálenici, vypadala poněkud podivně. Tato podivnost spočívala v tom, že na jednu stěnu zavěsil těžkou bronzovou desku. Část pokrytou stříbrem pečlivě vyleštili ruským diamantovým smirkem, aby se leskla jako zrcadlo. Exorcista zapálil dvanáct svící.

Skorlinski v brnění vypadal krapet bláznivě. Pod přílbu si zastrčil starou dvoustovku, protože mu pořád padala na oči. Kolem se vznášel zápach petroleje a čerstvě napuštěné kůže. Hromský těžký meč si pověsil na záda. Také Jakub Vandrovec v šatu z nějaké umělé látky z padesátých let vypadal značně neobvykle.

"Uhr hakau sešech," šeptal. "Ommne idi soten..."

Rozmazané siluety na desce... Odrazy plamenů svící byly stále bledší, až nastala tma. Podnikatel najednou pocítil, že je lehčí. Jakub škrtl zápalkou.

"Fajn," pochválil si. "Podařilo se. Někde tady by měly být dveře."

"Dveře?" Skorlinski nevycházel z údivu. "Vždyť jsme sem vlezli stropem."

Jakub rozsvítil další zápalku a v jejím slabém světle se objevily kamenné stěny.

"Kde to u d'asa jsme?" podivil se podnikatel.

"V paralelním světě. Tvrdí to Semen, a to je učený muž, studoval ještě za cara na univerzitě. Někde musí být dveře. Opravdu!"

Otevřel těžké, dřevěné veřeje. Vyšli na nevelkou terasu hradu vybudovaného z kamene. Kolem se rozkládaly fantasticky tvarované skalní útvary. Vzduch byl čistý a studený.

"Ale..." jektl zuby podnikatel zakovaný v brnění. "To -"

"Jdeme." Jakub ho uchopil pod paži.

Prošli dlouhou chodbou a ocitli se před dalšími mohutnými vraty. Jakub na ně zabušil bronzovým klepadlem.

Otevřeli jim dva strážci v kroužkové zbroji. Při pohledu na cizího rytíře se uklonili. Skorlinski, kterého Jakub nenápadně kopl, se uklonil také.

"Zaveďte nás ke králi," požádal exorcista.

"Máte pozvánku k audienci?" zeptal se jeden hlídač.

"Nač ty formality? Povězte králi, že Jakub Vandrovec ze Starého Majdanu přivezl vodku."

Jeden hlídač zmizel v zatáčce chodby, po chvíli se vrátil a souhlasně pokynul.

"Král čeká, šlechtní pánové," uklonil se až k pasu.

Jakub se usmál.

"Starý notorik. Buď tiše, dokud se nezeptají," přikázal podnikateli. "Abys něco neplácl."

"Toto je alternativní svět, do kterého nespadl meteorit?" zeptal se Pavel.

"Jaký zase meteorit?" Když Jakub něco nechápal, snadno se rozčilil.

"Ten, kvůli kterému vyhnuli dinosauři. Tady ještě nevyhnuli?"

"Promluvíme si potom."

Vedeni druhým strážcem vstoupili do trůnního sálu. Král seděl na trůnu ze zlata a slonoviny. Na hlavě měl zlatou korunu, v ruce držel kovové žezlo a ve druhé zlaté jablko. Na sobě měl barevný šat z lesklého hedvábí a na nohách gumáky.

Zřejmě sem Jakub občas zaběhne, prolétlo Skorlinskému hlavou.

Sluhové ihned přinesli dvě židle pro vážené hosty.

"Vítej, kámo," odložil král žezlo. "Co jsi přinesl?"

Jakub vytáhl z tašky litrovou flašku ukrajinské pálenky.

"Přece nepůjdu na návštěvu ke králi s prázdnými rukama."

Král pokynul dvořanům a za chvíličku stál před trůnem stolek se skleničkami a miskou kyselých okurek.

"Na zdraví Vaší Výsosti," pronesl Jakub první přípitek.

"Na zdraví velkého černokněžníka Jakuba," připojil král druhý přípitek.

"Ať žije fyzika čtyřrozměrných záhybů a zakřiveného neeukleidovského prostoru," připil Skorlinski.

"Co to povídáš, ctihodný rytíři?" podivil se vládce.

"Připíj na kouzla, která nás sem přivedla," vysvětlil Jakub. "Máme takový problém. V našem světě byli draci už skoro docela vyhubeni, přitom tradice přikazuje, aby každý nově pasovaný rytíř svedl s takovou bestií boj. Můj ctihodný společník, sir Pavel, už deset let pročesává lesy, hory i močály našeho světa a hledá draka. Celou dobu neúspěšně."
"Draků je u nás dost," usmál se král a dolil. "Rádi ti přenecháme jednoho z nich, drahý hoste, abys mohl naplnit vaši tradici..."

"Děkuji," řekl rozjařený Skorlinski, kterému po čtvrté sklence začalo připadat, že je opravdu rytířem.

"Problém je složitější," vmísil se Jakub. "Můj přítel není jediný, koho tento problém trápí."

"Potřebujete víc draků. To by mohlo ohrozit jejich populaci v našem ekosystému..."

"Zamýšlíme chytit několik malých a přenést je k nám," upřesnil své přání Jakub. "Tam se rozmnoží a za několik let, až obnovíme naše stáda nestvůr, tradice opět rozkvetle!"

"Vaše záměry jsou velice ušlechtilé," přitakal král. "Ale jistě chápete, že draci jsou neobyčejnou zvěří a každý bojovník s nimi musí přinést do královské pokladny náležitou částku..."

Jakub dal s úsměvem na srozuměnou, že chápe péči o vládcovy finance.

"Zdejší měnou nedisponujeme," řekl, "ale myslím, že se dohodneme."

Vytáhl z tašky mírně obnošený dres a adidasky. Král zamyšleně zkoumal strukturu látky. Skutečnost, že se roztahuje a smršťuje, ho zaujala.

"Je trochu děravý," poznamenal.

"Patřil velice udatnému bojovníkovi," vysvětlil exorcista. "Svedl jsem s ním dlouhý a vyčerpávající boj."

Král zamyšleně strčil prst do jedné z četných děr po kulkách na zádech dresu.

"Napadl jsi ho zezadu?" podivil se.

"Ne, když byl smrtelně raněn, vyrostly mu na zádech trny," fabuloval bleskově exorcista. "Přidáme ještě magický oheň," cvakl zapalovačem.

Král se usmál a dolil vodku.

"Myslím, že se dohodneme. Kolik malých draků potřebujete?"

"Dvanáct. Většinou jich bývá ve vrhu deset?"

Král příkývnutím potvrdil Jakubovy znalosti.

"Tedy dohodnuto," napřáhl exorcista ruku.

Král ji stiskl.

#

Druhého dne za úsvitu se na cestě k horám objevili dva jezdci. První byl v blýskavém brnění a na zádech měl dlouhý a pekelně ostrý meč, zhotovený z listového pera nákladáku. Vedle jel na koni stařík v pouhých slípech (tesilový šat prohrál včerejšího večera s králem v kartách). Naštěstí bylo teplo. U sedla se mu houpala taška "s výstrojí". Za jezdci se křišťálově čistým vzduchem táhl pach petroleje a výpary alkoholu.

"Pořád nevím, jestli to byl nejlepší nápad," pronesl Skorlinski zamyšleně při pohledu na horské štíty.

"Dostaneš dvanáct dinosaurů prakticky zadarmo," hartusil Jakub. "Jestli chceš vyhodit miliony dolarů, prosím, můžeme se vrátit."

"To ne, ale nenapadlo tě, že malí dinosauříci mívají mámu?"

"To nejsou stádní zvířata. Ostatně starat se budeme, až dojedeme. Pokud dojedeme..." zabručel při pohledu na tři gaunery s kyji, kteří jim zatarasili cestu.

"Co dál?" vyjekl podnikatel.

"Jak to, co? Setni jim hlavy mečem."

"Jsem pacifista!"

"Takže nás hned zpacifikují," vzdychl Jakub. "Helejte, vy, zmizte nám z cesty, jsme mocní čarodějové," zvolal.

Lotři se rozesmáli.

"Podej mi pistoli," přikázal Skorlinskému.

"Nechal jsem ji v kabátě," poklepal na krunýř.

Zadunělo to trochu pochmurně a dokonce trochu pohřebně. Exorcista vzdychl a vytáhl z tašky signální pistoli.

"Jděte nám z cesty nebo po vás hodím ohnivou koulí," pohrozil.

"Kouzla jsou jenom pověry. Čaroději jsou hochštapleři, kteří v nás udržují strach před levou stranou síly, abysme se jich báli a platili daně," pronesl důstojně nejvyšší z banditů, nepochybně vůdce.

"Ateisti," ucedil Jakub.

"Co je to levá strana síly?" podivil se Pavel.

"Taková místní pověra."

Jakub vystřelil raketu a potom spolu se Skorlinským sledovali, jak se tři útočníci šplhají bez jakéhokoli zajištění na skoro svislou skálu. Zdálo se, že mají tuze naspěch.

"Zdejší čarodějové by nám měli přinejmenším poděkovat," usoudil exorcista. "Tři agnostici právě uvěřili v kouzla."

"Agnostici neexistují..."

"Jedeme," popohnal Jakub svého oře.

Před soumrakem dorazili do nevelké krčmy v průsmyku. Jakub si za propisku koupil kožený kabátec a ručně tkané kalhoty. Za další propisku se navečeřeli.

#

"Svět není zase tak špatný," usoudil Skorlinski při svlékání brnění.

Pokoj nebyl velký, zato zařízený s vkusem. Dvě lůžka sbitá z prken, kulhavý stolek, zasklené okno, ve svícnu svíce...

Jakub popadl džbán s medovinou.

"Tady ještě neobjevili destilaci," vysvětlil. "A král tak rád pije."

"Nauč je to," navrhl Skorlinski. "Nadělaš pěkné prachy."

"Nebudu si špinit ruce. Ještě by z nich byli alkoholici jako ve Vojslavicích."

"Poslyš, ale něčemu nerozumím," zamyslel se Pavel. "Když jsme nesli to brnění chodbou, bylo zatraceně těžké, a teď je mnohem lehčí. Já se taky cítím lehčí. Proč?"

"Semen tvrdí, že tato planeta je menší a je tu slabší gravitace. A vzduch je pro změnu hustší..."

"Byl jsi tu se Semenem?"

"Jo. Párkrát jsme se tady prošli. Udělali jsme si dovolenou, je tady lacino. Jenom je třeba vzít s sebou propisky, přívěsky s hologramem, reflexní papírky, a oni rádi zaplatí zlatem. A pornočasopisy... to jim oči málem vypadnou. Jenže potom mi ti lumpové z muzea znárodnili zrcadlo a šmytec. Je čas jít spát..."

"Poslyš. Ještě jeden dotaz. Proč tu všichni mluví polsky?"

"Protože jinak bysme se s nimi nedomluvili!" utrl se na něho Jakub.

###

Od hor se neslo táhlé vytí. Dveře pokoje se najednou rozletěly. Jakub a Skorlinski se rázem probudili. Krčmář proběhl kolem nich a zavřel okna.

"Co se stalo?" zneklidněl podnikatel.

"Jdou," vyděšený krčmář odběhl zavírat další okenice.

"Kdo jde?" zeptal se bezradně Jakuba.

"Elatí," vysvětlil Vandrovec.

Skorlinski se poškrábal na hlavě a potom si pro všechny případy oblékl brnění.

"Kdo jsou elatí?"

"To je těžké jednoznačně určit," zabručel exorcista. "Zřejmě spojovací článek mezi ghúly a zombii."

"Zombie!"

Šel do výčepu a Skorlinski ho následoval. Vyděšení hosté se choulili pohromadě. Zvenčí doléhal pochmurný zvuk připomínající chechtání hyen.

"Je jich hodně?" zeptal se Jakub.

"Asi dvacet," řekl zamračeně krčmář. "Ale možná víc."

Při pohledu na Skorlinského v brnění rozjasnil obličej.

"Rytíř. Chvála bohyni Nefet!"

"Co na tom, že jsem rytíř?" podivil se podnikatel.

Lidé na něho pohlédli s nadějí a očekáváním.

"Jdi a pobij tu verbež," nařídil mu Vandrovec. "Odvážně, brnění neprokousnou."

Skorlinski pohlížel na lidi a z jejich očí vyčetl rozsudek.

"Půjdu se podívat, co se dá dělat."

Někdo úslužně odstrčil trámek zajišťující dveře. Pavel vyšel opatrně před krčmu. Ve tmě toho moc neviděl. Potom mezi stromy vzplanul pár červených očí, po chvíli další a ještě jeden. Než napočítal dvacet, bylo jich rozhodně mnohem víc. Vykročil podél stěny a podle čichu našel záchod. Neklidně pohlédl na chatrné dveře. Jestli se zabarikáduje uvnitř, třeba se dožije rána...

Tmu opět proťal příšerný chechtot. Nečekaně se vedle něho objevil Jakub Vandrovec.

"Jak ti to jde?" zeptal se. "Už jsi nějakého zamordoval?"

"Ještě ne," zacvakaly rytířovi zuby. "Neodejdou sami?"

"Jsi pitomec a ne podnikatel," frkl Jakub. "Zacpi si uši!"

Vytáhl z tašky granát F1, vytrhl pojistku a hodil jej do největšího soustředění červených světél. Granát vybuchl a na všechny strany zahvízdaly střepiny.

"Tady je hustší vzduch, takže výbuch je účinnější," vysvětlil. "Pojď, dorazíme zraněné."

Exorcista svítil baterkou na svíjející se bytosti a rytíř je udatně dobýjel mečem. Z krčmy vyšli lidé vyzbrojení pochodněmi a dýkami.

"Vítězství!" zvolal krčmář. "Třikrát hurá na počest hrdinů!"

Skorlinski si zvědavě prohlédl jednu z bytostí, které zamordoval.

Potom omdlel.

###

Úzká stezka je vedla vzhůru. Skorlinski tiše úpěl. Po oslavě vítězství ho hrozně bolela hlava. Jakub jel za ním a zapíjel kocovinu. Nad horami kroužily nějaké stíny. Nepochybně ptáci, možná pterodaktylové. Nečekaně přešli průsmyk a před očima se jim objevil kamenný most přes potok.

"Sakra," pronesl Jakub a odložil láhev.

Na mostě stál cizí rytíř v černém brnění.

"Kdo je to?" vyjekl podnikatel.

"Psychopat s mečem," vysvětlil exorcista. "Občas se tady vyskytují. Myslím, že ho budeme muset porazit, jinak nemůžeme dál," vzdychl.

"Mám s ním bojovat?"

"Ovšem. Máš přece brnění."

"Můžeme se vyměnit!"

"Dinosaurů se zachtělo tobě. Vylez z těch plechů, ale živý."

Při čekání, až se Skorlinski svlékne, začal něco kutit u meče. Jilec obalil izolačkou a pyšně pohlédl na své dílo. Potom si s úsměvem navlékl brnění a nasedl na koně. Do ruky uchopil meč. Tajemný rytíř na mostě vytasil svůj. Jakub vydal temný bojový pokřik složený z různých vojslavických průpovědek a tryskem se rozjel proti nepříteli. Pavel jej neklidně

sledoval. K jeho údivu se exorcista soupeře mečem jen dotkl, ten se svalil z koně jako podřatý a znehybněl. Opatrně dojel k místu srážky. Jakub právě prohledával protivníkovi kapsy. "Jak jsi to udělal?" podivil se podnikatel. "Takhle," exorcista mu ukázal elektrický paralyzátor připevněný k ostří meče. "Když jsem do něho napral tři tisíce voltů, hned se uklidnil." "Ty máš ale hlavu," obdivoval ho podnikatel. "Nebude nás pronásledovat?" "Nebude," uklidnil ho Jakub. Z tašky vytáhl dvě tuby lepidla a nastříkal je do všech pantů brnění černého rytíře. "Chvilí potrvá, než se z toho dostane," ušklíbl se zlomyslně. "A když se nedostane?" "Supi budou mít konzervu." Pokračovali v cestě k horám. Přespali v korytě vyschlého potoka. "Rozhlížíš se, jako bys něco hledal." Jakub vážně přikývl. "Budeme potřebovat návnadu. Nejlepší by byla panna, ale myslím, že by to nebylo etické, ostatně ženy také chtějí žít... Doufám, že brzy narazíme na pastýře. Koupíme od nich ovci." "Pastýři jsou negramotní. Dají ovci za propisku?" "Mám zdejší peníze," ukázal exorcista měšec. "Sebral jsem ho tomu černému darebovi." "Až se budeme vracet, třeba ho bude chtít nazpět." "Určitě, takže je to jedno." Skorlinski při usínání viděl, jak Jakub přepočítává zvláštní trojúhelníkové mince popsané hieroglyfy. "Dinosaurů se mi zachtělo," zamručel. Z petrolejového smradu ho bolela hlava.

##

Pastýře potkali příštího rána. "Potřebuji jednu ovci," vysvětlil Jakub. "Dobře zaplatím." Bača se široce usmál. "Ovce podražily. Letos máme velké ztráty," kroutil se. "Bude to drahé." Jakub mu hodil měšec. Pastýř ho rozvázal a přepočítal obsah. "Kolik ovcí potřebujete?" zeptal se věcně. "Devět vypasených nebo deset hubenějších." "Jednu," vysvětlil exorcista. "A za zbytek informaci." "Jakou informaci?" "Letošní ztráty způsobily velké, zelené, létající potvory?" "Jo." "Kde nejradši žerou?" "Viděli jsme jednu samici. Asi má mladé, protože útočí skoro denně." Jakub vážně přikývl a vytáhl z tašky pergamenovou mapu. Pastýř mu bez váhání označil příslušné místo.

##

Ovce zoufale bečela, když jí Jakub cpal něco do krku. Potom ji uvázal uprostřed paloučku a sám ustoupil ke Skorlinskému, který se skrýval pod stromy. "Musíme si něco vysvětlit," mračil se podnikatel. "Dosud jsi mluvil o dinosaurech. Teď přicházíš s draky. Co vlastně lovíme?" "Při troše snahy jsou to dinosauři. Jenže létající... Amputuješ jim křídla a budou jako u Spielberga." "Jdi k čertu. To už by byli lepší ti černobylští mutanti, přinejmenším bysme se nemuseli tlouct až sem." "Tak ses měl dohodnout s Kleščákem," rozzuřil se Jakub. "Ten by ti je propašoval i přes hranice. Takhle vystavuješ nebezpečí mě..." "No tak dobře, dobře..." couval Pavel smířlivě. "Neměla by se ta ovce naladovat smůlou a sírou?" "Koukám, že jsi četl moc pohádek." "Nebo do ní strčit granát. K čemu ti ta ovce je?" Než stačil Jakub odpovědět, z oblohy spadl velký, ohavně zelený drak, popadl nešťastné zvíře a vzlétl k nebi. "Paráda," vzdychl Skorlinski. "Dal by se tady natáčet nejen Jurský park 3, ale i princ Bajaja." "To už je tvůj problém, co natočíš. Jdeme." Vytáhl z kapsy neveliký přístroj. "Kudy?" podivil se podnikatel. "Jak víš, kam letěl?" "Letěla. To byla samice. Zřejmě březí. A kam letěla?" usmál se a ukázal přístroj. "Strčil jsem do ovce stejnou štenici, jakou dávají poldové do podezřelých aut. Teď nás povede přímo k hnízdu."

##

Vedení slábnoucími signály štěnice se tři dny plahočili přes rokle a propasti. Nakonec stanuli na okraji příkrého srázu. Jakub pohlédl dolů. "Hnízdo," zaradoval se. "Tak si teď zalovíme." Skorlinski nahlédl do díry. "Jsou tam, deset malých. Zřejmě slabý vrh." "Klídek. Oskara už máš v kapse. Jenom je bude potřeba nakrmit steroidy a ušmíknout jim nepotřebná křídla." Rozvinul lano a spustil se dovnitř. "Zvláštní," vzdychl podnikatel. "Jako bych na něco zapomněl." "Nikdy jsi nevybíral dráčata z hnízda, máš proto trému," vysvětlil mu exorcista. "Nech tady to brnění, bude jenom překážet." Spustili se dolů. Mladí draci byli velcí asi jako jezevčici. Bez protestů se nechali chytit a nacpat do pytle. "Tak to bysme měli," řekl Jakub. "Mizíme." Nečekaně něco zakrylo slunce. "Už vím, na co jsem zapomněl," podotkl podnikatel. "Ti draci mají mámu." Z pochvy na zádech vytasil meč a zaujal bojové postavení. Jakub na něho uznale pohlédl, potom uchopil pytel a začal šplhat nahoru. Dračice zaútočila střemhlav. Podnikatel uskočil a mečem ji škrábl pod krkem. Nestvůra těžce zamávala křídly, zatočila a znovu se po něm vrhla. Najednou jí vzplanula hlava. "Nahoru," zvolal Jakub na vrcholu srázu. Pavel ho spěšně následoval. Dračice spadla do údolí. Hořela jako pochodně. "Do háje, jak jsem to udělal?" podivil se. "Náhodou jsi jí prosekl měchýř s gelem," vysvětlil ochotně exorcista. "S čím?" "Gelem. Takový přírodní napalm. Dost hustý, obsahuje hodně koloidů, při kontaktu se vzduchem vzplane. Měla plné vole a při pohledu na tebe ho začala přečerpávat do jedových kanálků. Když jsi ji zasáhl, začal vytékat ven a chytil." "Bezva," vzdychl podnikatel. "Tak jdeme konečně domů?" Exorcista energicky přikývl a zvedl pytel.

Epilog

Bušení na dveře vytrhlo Jakuba Vandrovce ze spánku. Pootevřel jedno oko, ale hned je zavřel. Jakýsi hajzlík v uniformě právě rozsvítil. "Tady je příkaz k prohlídce podepsaný prokurátorem!" zvolal Birski. "Hned si posvítíme na všechny tvé hříšky!" "V noci snad nesmíte," vyjekl exorcista. "Z čeho jsem obviněn?" "Šéfe, našel jsem něco divného!" křičel někdo ze zahrady. Birski tam Jakuba odvedl. V hluboké jámě leželo deset malých chciplých draků. Gravitate našeho světa pro ně byla příliš velká. "Pyt-lá-ctví!" houkl Birski. "Zatracený recidivisto! Pět let jako když vyšije." "Co je to?" zeptal se Jakub a ukázal na mršiny. "Draci..." znejistěl okrskář. "Výborně. Napište to do protokolu. Velitel prohlídky je pod vlivem drog." "Já to vidím taky," poznamenal policista. Jakub na něho studeně pohlédl. "Taková zvířata neexistují. A když zvířata neexistují, nemůžou se upytlačit. Radši uvažujte, jak to bude vypadat v hlášení. Našli jste chciplé draky," vyprskl. "Kdo tomu uvěří?" Birskému klesla ruka. V tom okamžiku vyšel z domu aspirant Rowicki. "Šéfe, našli jsme zrcadlo ukradené z muzea a brnění hraběte Tita." Birského obličej zalil široký, upřímný, slovanský úsměv. Ještě širší a slovanštější než Jakubův. "Rowicki, budeš povýšen." "Sloužím vlasti. Za co?" "Právě jsi nepochybně dokázal, že Vandrovec je obyčejná hřbitovní hyena." Jakub zaúpěl. "Co na to povíš?" zeptal se Birski. "Kde jsi to brnění vzal?" "Podstrčili mi je nepřátelé," zavrčel.

#

Podnikatel Pavel Skorlinski popíjel v maringotce jahodovou kořalku s ukrajinským podnikatelem Josifem Kleščakem. "Černobylští mutanti půjdou přímo do filmu. Celníci jsou podplacení. Našli jsme přesně takové, jaké chceš." Podnikatel pohlédl na fotografii mladého stegosaura drbajícího se o vrak tatrovky. "Báječné," konstatoval. Jahodová kořalka mu začala chutnat.

Reprivatizace

V roce 2001 schválená reprivatizace umožnila napravit určité křivdy dějin. Bohužel byly při té příležitosti napraveny i křivdy, které v žádném případě napravovány být neměly.

I

Začínal časný zimní soumrak, když před obecním úřadem v Lešniovu zastavil mercedes s kouřovými skly. Starosta vyhlédl neklidně oknem. Ze zadního sedadla vystoupil vysoký muž s kloboukem a v dlouhém černém plášti. Práskly dveře. O chvíli později někdo zaklepal.

"Dále," vyzval starosta.

Dveře se otevřely a stanul v nich tajemný návštěvník.

"Čím posloužíme?" zeptal se starosta a pohlížel na nečekaného žadatele. Černý plášť, na prsou rozepnutý, odhaloval sněhově bílou košili s absurdními, zženštilými krajkami kolem knoflíků.

Nějaký teplouš nebo transvestit, napadlo starostu.

Oči neznámého muže zářily nepatrným červeným svitem, kůži měl nepřírozeně bledou.

Albín transvestit, doplnil své pozorování starosta.

"Jsem hrabě Michal Kokušev," představil se návštěvník. "Podle reprivatizačního zákona mám obdržet rodinný zámek, který se nachází v katastru této obce."

Při jeho proslovu starosta zpozoroval, že host má zřejmě problémy se zuby.

"Zde jsou potřebné úřední doklady." Hrabě položil na stůl několik papírů. Dlaně měl podivně štíhlé.

Starosta zběžně prolístoval svazeček rozhodnutí soudu a reprivatizační komise.

"Budiž," kývl. "Máte nějaké osobní doklady?"

Hrabě vyňal z kapsy americký pas a polskou občanku.

"Všechno souhlasí," potvrdil úředník a vrátil dokumenty. "Těší mě, že vás mohu uvítat v naší obci."

Vstal od stolu a srdečně stiskl hraběti ruku. Ten stisk opětoval. Starostovi se přímo zatmělo před očima. Síla štíhlé dlaně byla neuvěřitelná.

"Je hezké vrátit se domů," usmál se hrabě. "V jakém stavu je zámek?"

"Hm... Z toho, co vím... byl tam mlýn, potom opravna, po ní kasárna, a když začaly padat stropy, převedli ho obci. Byl tam vepřinec, ale začaly prskat zdi, okny fičel vítr a prasata nasydla... Vepřinec zrušili. Tak tam stojí už dvacet let," vysvětlil starosta. "K bydlení se moc nehodí, ale myslím, že za dva nebo tři miliony dolarů může být zase skvělý."

Návštěvník se nepříjemně usklíbl.

"Bude třeba zjistit viníky devastace cenného památkového objektu," prohodil.

Starostu zamrazilo.

"Přijedu příští týden," dodal návštěvník a odešel.

Starosta pohlédl na hodinky. Pracovní den končil. Poskládal papíry a odešel. Pečlivě za sebou zamkl. Skoro přesně naproti obecnímu úřadu stála venkovská hospoda, a tam také úředník zamířil. Po návštěvě tajemného hosta se potřeboval vzpamatovat. Nejlépe nad půllitrem piva.

Vstoupil do sálu, kde sedělo nejméně půl vesnice a kouřem z laciných cigaret se prodral k výčepu.

"Pivo," položil na pult drobné.

"Co tě trápí?" hostinský napěnil litrový korbel.

"Poslyšte, chlapi," uhořel starosta pěstí do pultu. "V rámci reprivatizace vrátili naší vesnici hraběte. Příští týden se usídlí v zámku."

Chlapi na něho pohlédli bez většího zájmu a pokračovali v konzumaci kořalky.

"To je dobře nebo špatně?" chtěl vědět hostinský.

"Čert ví. Zámek mu vrátili, ale půdu ne... robota nebude. Zámek je v troskách, takže se při obnově najde práce i pro našince. Přiveďte kamarády a budou hýřit; bude kupovat maso, vajíčka, pálenku, ukrajinský líh, třeba si i nějaká holka přivydělá... A když si pořídí sviště, budou alimenty... A taky musí postavit novou silnici, jinak si na našich výmolech zničí tlumiče... Zdá se, že samé zisky. Ovšem na druhé straně vypadá dost divně. Chodí v blůzičce s volánky, má dlouhé prsty..."

"Nejspíš muzikant a teplouš," usoudil hostinský. "Prý se teď na Západě nosí spojovat tahle dvě zaměstnání..."

"Je moc bledý, jako by vylezl z basy, a taky zuby má špatné, nejspíš paradontóza..."

"Tu přece na Západě vyléčí vnřiku... leda... počkej, muzikant, teplouš a nehojí se mu dásně? To znamená, že má AIDS... To je teď u teploušů časté..."

"Vodku," objednal starosta.

Když dostal skleničku, rychle si dezinfikoval ruku. "Máš štěstí, že se nepřenáší kůží," řekl hostinský. Jenom očima, hubou a tímhle," ukázal palcem na dolní část těla. "Ledaže je virus vysušený. Pak je nakažlivější... Ale jestli je teplouš, bude to blbě. Holky si nevydělají, protože určitě bude mít vlastní kamarády... A vodu znečistí... To by už byla lepší robota."

"Robota?" probral se starý Mikuláš podřimující v koutě. "Co tady kdákáte o robotě?"

"Je reprivatizace. Vrátil se hrabě," vysvětlil mu starosta. "Ale robota nebude, protože mu vrátili jenom zámek."

"Kurník, na robotu si vzpomínám," zamručel stařec.

"Kdepak, dědo," pousmál se starosta. "Ta byla zrušená už v 19. století."

"To zrovna. Tady se robotovalo do roku 1947... Do zemědělské reformy."

Stařík padl na stůl a zase usnul. "Přeskakuje mu," vzdychl hostinský. "Ale co když ne? Bůhví, my jsme přišli z druhé strany Bugu... Táta mi vyprávěl, že tady bydlelo jen šest rodin a v zámku hrabě, ale toho vyhnali už předtím..."

"Z původních obyvatel žije už asi jenom on." Starosta pohlédl na starého Mikuláše a zamyslel se. "Třeba má fakticky

pravdu. Vesnice je daleko od okresu, v lesích, a hrabě se tady zakonzervoval..."

"Jak se hrabě jmenuje?" probral se Mikuláš.

"Michal Kokušev," odvětil starosta.

Stařec zbledl a pokřivoval se. "Vrátil se," pronesl nesmírně pochmurně. "Teď nám to vykreslí. Nebylo dobře zámek ničit..."

"To nebude on," uklidňoval ho starosta. "Nejvyšší třicátník... určitě syn, vlastně ne, vnuk..."

Stařec zavřel oči.

"Bledý v obličejí, chodí v košili s krajkami a v černém plášti s červenou podšívkou?"

"Právě tak oblečený přišel dneska na úřad. Zřejmě rodinná tradice."

Mikuláš ponuře zíral na sklenku se zbytkem kořalky.

"Je po nás," mručel. "Neodpustí."

"Už musím jít," vstal starosta. "Manželka čeká s večeří..."

"A polib děti, dokud je ještě máš," dodal stařec.

"Neser, Mikuláši! Že naši tátové zámek trochu zdevastovali, ještě neznamená, že nás teď zamorduje!" houkl na něho krčmář. "Vypils moc kořalky. Vrací se hrabě, bude investovat! A robota se nevrátí. Už nejsou ty doby. Běž domů, pro dnešek máš dost!"

Mikuláš poslušně vstal a vyšel do tmy. Nezamířil však do chalupy, ale nahoru, kde v přítmí svítily popraskané zdi zámku. Minul je. Nedůvěřivě pohlížel do prázdných, temných okenních otvorů. Za zámek býval park, ale staré duby pokácely na řezivo. Mezi pařezy stála jen rozlehlá zděná kaple. Stařec vstoupil dovnitř a zapálil lampu věčného světla, která stála na podlaze. Vyhledal těžký příklep a s námahou jej odstrčil. Se světlem vlezl do krypty. Zvedl víko první rakve. Stará kostra ležela na zetlelé vystýlce s prsty kolem důkladného osikového kůlu, který trčel ze žeber. Podobně na tom byli jeho tři sousedé. Poslední rakev byla nejnovější. Na rozdíl od ostatních byla kovová. Podél okraje jí probíhal výrazný svár. Vypadala nenarušeně, ale stařík se nenechal oklamat. Opatrně do ní strčil. Rakev mu připadala podezřele lehká. Použil hůl jako páčidlo a převrátil ji na bok. Ve dně měla díru. Drápy prořízly plech jako otvírák konzervy. Okraje už stačily zrezivět, uplynulo tedy hodně času.

"Sakra," zlobil se sám na sebe. "Neuhlídal jsem."

"Nebyls sám," ozval se hlas.

Zvedl hlavu a ztuhl údešem. Na schodech stál hrabě Michal. Rozepnutý černý plášť odhaloval bílou náprsenku a jezdecké kalhoty, vrchol módy roku 1882.

"Nečekal jsi mě?" pronesl návštěvník. "Vidíš, jak se osudy mění?"

"Jak se ti to podařilo?" vykoktal.

"Vy, chámě, vy!" zaryčel hrabě. "Vy fušeři víte o upírech jenom to, co jste vyčetli z pitomých předválečných románů. Osikový kůl, k smíchu. Měl jsem protikůlovou vestu. A teď pozorně poslouchej. Z původních obyvatel jsi zůstal sám. Pořádně jsi mi zavařil s tím zaletováním rakve, ale jsem ochoten ti odpustit. Nebo spíš dovolit, abys napravil hříchy. Půjdeš ke mně do služby, až ovládnou tuhle díru. A když se budeš snažit, kdo ví, třeba za deset nebo patnáct let sám postoupíš na upíra."

Mikuláš si vzpomněl, jak mu jednou brali krev. Při pohledu na červenou tekutinu, která plnila stříkačku, tehdy ztratil vědomí... Co nadělá, je holt háklivý. Při pomýšlení, že by měl krev pít, málem omdlel. Spěšně si cvakl kořalky, aby zahnal nepřijemný pocit. Rázem pocítil v žaludku teplo a přiliv odvahy.

"Di do prdele," odsekl hraběti.

"Za prvé, ať pan hrabě ráčí milostivě odejít," zavrčel návštěvník. "A za druhé, co si vlastně myslíš? Prokazují ti milost, kterou si nezasloužil nikdo z tvé sprosté rodiny, a ty odmítáš? Odmítáš pomoc svému hraběti?"

"Víš co?" Mikuláš zjistil, že po padesáti letech od zemědělské reformy úplně ztratil strach před aristokracií. "Šlechtické tituly zrušili už za Pilsudského. Teď jsme si všichni rovni. A to, že ti vrátili zámek, je jenom škytnutí dějin."

"Bože, ještě jeden socialista," vzdychl hrabě. "Rozmožili se jako vši. Ale když nechceš, co nadělám."

"Nechci. Vaše vláda skončila. Teď patří půda nám. Obnovíš zámek a co? Po volbách se vrátí rudí a zase tě odupíří!"

"Moc piješ," usoudil upír. "Oprávněně tě pokládají za praštěného..."

Mikuláš mezitím dopil flašku. Nyní s ní uhodil o roh rakve a změnil ji tak ve smrtonosnou zbraň.

"Budeš tady sám, budeš muset od nás kupovat jídlo, a my ti zvedneme ceny!" chrlił Mikuláš. Zbytek strachu se rozpustil společně s mozkem. "Teď jsme tady pány my. Vypadneš odtud nebo chcípneš hladu!"

"Jídlo," vzdychl hrabě. "Vidím, že jste nedokázali přečíst ani ty hororové sešity. A to jsem postavil ve vsi trojtřídku..."

"Jen se do mě navážeji!" vřískal Mikuláš. "Už nic nemůžeš! Jsi hovno!"

Upír došel až k němu a očichal ho.

"Fuj," frkl. "Síra, etanol, nikotin... A navíc skupina AB... takové svinstvo..."

Otočil se a vyšel z krypty. Dlouhým pláštěm přitom ometl staletý prach podlahy.

Opilý Mikuláš mu ukázal prsty velice urážlivé mezinárodní gesto.

II

Jakub Vandrovec kráčet Vojslavicemi. Trápila ho hrozná žízeň. Nečekaně zahlédl shluk lidí. Stáli u zastávky a slabikovali nějaké oznámení. Přišel blíž a po chvíli, aniž musel vysilovat mozek, se dověděl, co je tam napsáno:

Práce!

50 zedníků okamžitě zaměstnáme při obnově záměčku v Lešniovu...

"Lešniovo," zamručel Jakub.

To odporné jméno mu něco připomínalo. Rok 1947, zámek... A toho idiota Mikuláše, co se chtěl stát vymítačem a nedokázal ani na ex vypít flašku kořalky. Vandrovec zamířil do hospody, aby vyslechl drby. Seděl v koutě, popíjel a

naslouchal hovorům.

"...hrabě se vrátil, to znamená... budou opravovat zámek, proto inzeráty... je celý bledý, říkají, že má AIDS..."

Chuť na pití ho přešla. Nahmatal v kapse zlatý dvacetidolar a rozhodným krokem zamířil mezi ploty, kde v jedné chalupě celou noc okna zářila modrým svitem počítačového monitoru. Stiskl kliku a bez klepání vstoupil. Informatik seděl a zíral na monitor. Jako vždycky...

"Máš práci," spustil exorcista.

Informatik se ani nehnul.

"Když jsem slyšel, že internet požírá lidi, nevěřil jsem tomu," vzdychl Vandrovec a vytrhl telefonní kabel.

Informatik se probral.

"Co se stalo?"

"Havárie v síti. V obci vypadl server," oznámil exorcista. "Máš práci," hodil na stůl zlatý dvacetidolar.

"Co potřebuješ?" Při pohledu na zlato se informatik vrátil do skutečnosti.

"Potřebuji papíry zednického mistra, svářeče, instalatéra, tesaře, pokrývače, obkladače," vypočítal. "A potvrzení, že jsem pracoval na renovacích památek."

"Inženýrský diplom nepotřebuješ?"

Jakub se zamyslel.

"Asi ne, určitě tam mají vlastního."

"Dobrá," bušil informatik do klávesnice. "Ještě něco?"

"Takové to turlutu..."

"Curriculum vitae," domyslel se.

"Vždyť to povídám."

Informatikovy prsty bušily do klávesnice rychlostí kulometu. Po chvíli zavrkala laserová tiskárna a vyplivla hromádku papírů opatřených příslušnými razítky.

"Tak: padesát let jsi byl stavařem, pracoval jsi při opravách Wawelu, obnově Královského zámku ve Varšavě a externě v Drážďanech. Tady jsou posudky z předchozích pracovišť, vysvědčení a tak dále. A napsal jsem, že jsi o čtyřicet let mladší, protože devadesátiletého dědka by nepřijali..."

Exorcista si prohlédl papíry a usmál se. Byly tak dokonalé, že přidal ještě jednu dvacku. Potom vyrazil do chalupy. Před hledáním práce se musí zcivilizovat.

III

Jen velice neradi se občané sešli v sále hospody. Za oknem se smrákalo, ale kolem stavby zářily reflektory. Stavbaři obnovovali zámček na tři směny. Další stavěli silnici. Starosta přišel přesně. Doprovázel ho hrabě.

"Vítejte, občané," zahájil starosta. "Zde přítomný náš drahý hrabě..."

"Pryč s robotou!" zaječel nějaký muž, skrýváje se za zády sousedů.

"Žádná hrabata nepotřebujeme!" zvolal další.

Na aristokratově obličeji se objevil zvláštní, dravý úsměšek.

"Má ajdu!" plivla jedna stařena k pódiu. "Otráví vzduch..."

"Teplouš!" zařval další stařec. "Půjde nám po dětech."

"Lidi, uklidněte se!" křikl starosta.

Hrabě uchopil mikrofon.

"Vítejte, poddaní," řekl klidně. "Přejdu hned k věci. Vrátil jsem se definitivně a váš křik mě nevyžene. Zákon mi zaručuje..."

"Ten zákon vymysleli Židi v Izraeli!" zakvílela nějaká babka.

"A Kwaśniewski ho podepsal! Je to židák!" vřeštěl další muž.

"Pryč s komunisty!" projevil se další, ale hned ho utišili.

"Vrátí se rudi a vyneseme ho na vidlích," vyhrožoval stařík. "A ve volbách..."

Hrabě nenápadně zesílil hlasitost mikrofonu.

"Na mém návratu jste už vydělali. Postavil jsem do vesnice silnici, za dva dny pošlu dělníky kopat kanalizaci, na vršku bude větrná elektrárna, což znamená lacinější proud..." přehlušil jeho klidný hlas vřavu.

"Kabel si strč do prdele, teplouši!"

Starosta pohlédl na hraběte a bezradně pokrčil rameny.

"A pro vaše děti zřídím ve vesnici gymnázium," dokončil hrabě.

"Ty teplouši, ty židáku!" vypískla hezká slečna. "Děti si chytej v Americe, od nás vypadni!"

"Vidím, že se nedomluvíme," vzdychl aristokrat. "Škoda."

Malá holčička vřadu zatahala otce za ruku.

"Tati, smím už hodit tu chcíplou kočku?"

Dav se zavlnil, vzduchem svištěly kočky a vajíčka.

Hrabě pomalu ustoupil a odešel zadním východem.

IV

Jakub Vandrovec zvolna kráčel po lešení. Prohlédl se v kousku skla z vytlučeného okna. Vlasy obarvené na černo a přistřížené obočí ho omladily o dobrých čtyřicet let. Vrásky odstranil pomocí spousty podkožních injekcí včelího vosku. Panovačný pohled pronikal dělníky skrz nastrž. Vytáhl z kapsy šupleru a zkoumal tloušťku malty mezi cihlami.

"Malinowski!" zařval.

Pštrosí vejce, které vypil před odjezdem z Vojslavic, mu posílilo hlas.

"Tady jsem, brigadyre," stanul před ním Malinowski v čepici v ruce.

Brigádýr Jakub si za tři dny stačil vybudovat pověst tvrdého a neústupného muže.

"Co je to, k sakru?" ukázal prstem.

"Přece malta," vypískl dělník.

"Tloušťka, kreténe. Měla být 0,9 centimetru a ty máš 1,03! Za takovou fušeřinu bys zasloužil přes držku!"

"Omlouvám se!" vtáhl muž hlavu mezi ramena.

"Svým děckám se můžeš omlouvat! Ať je to naposledy!"

Na stavbu přijel nákladník s cihlami. Exorcista seskočil z lešení. Dělníci už spěchali složit dodávku. Zastavil je velitelským gestem.

Z palety vzal jednu cihlu. Dodavatel právě vystoupil z kabiny s papíry v ruce.

"Co je to?" strčil mu Jakub cihlu pod nos.

"Přece cihla," vysvětlil řidič.

"To je hovno, žádná cihla!" sykl. "To má být barva? Nedopekli jste, měla být v peci o dva dny dýl. A první dny při vyšší teplotě."

"To mě nezajímá. Přivezl jsem, vy podepište."

Exorcista bez námahy zlomil cihlu rukama. Dělníci s respektem ustoupili.

"Seber se a pověz tomu čurákovi řediteli, že až příště pošle takový povel, najdeme si jiného dodavatele."

Řidič pohlédl na přelomenou cihlu a beze slova nasedl. Otočil se a odjel, jako by ho hnali čerti. Jakub spokojeně procházel stavbou. Pracovníci se mu vyhýbali. Zastavil se a začal je přepočítávat. Spočítal je dvakrát, výsledek pro všechny případy ověřil na prstech. Pokaždé mu dva chyběli. Zamířil tedy mezi sáhy složených prken. Skutečně, předtucha ho neklamala. Dva dělníci seděli a právě se chystali vypít litrovou flašku ruského špiritusu.

"Ha, ulejšáci!" zařval na ně. "Navalte tu flašku!"

Ustrašeně mu ji podali a přikrčili se v očekávání důtky.

"Kupujete od Rusáků místo od vlastního šéfa!" houkl. "Hanba! Na téhle stavbě mám monopol na chlást já. Ostatně vás Rusové šidí. Určitě jste koupili flašku obyčejné vody a ne špiritus..."

"Mě Rusové ještě nikdy neošidili," podotkl jeden dělník nesměle.

"Mlč!" obořil se na něho Jakub. Odšrouboval plastické víčko, přiložil láhev k ústům a vypil naráz asi polovinu.

Sliznice hrdla, vytvrzená různými vynálezy, pocítila jen příjemné polechtání.

"Tak vidíte, obyčejná voda. A teď sypte makat!"

V

Schůze pokračovala. Starosta si otřel z obličeje rozprsknuté vajíčko. Naštěstí ho zasáhli obyčejným. Báł se pomyslet, co by se stalo, kdyby ho trefili pukavcem.

"Lidi, uklidněte se," pronesl do mikrofonu, který hrabě odložil. "Podívejte se. Neměli jsme silnici a máme. Nebylo gymnázium a bude, zámek byl v troskách a za pár týdnů bude jako nový."

"Staví ho pro sebe!" zaječel kdosi.

"Chcípni, zaprodanče!" přiletěl zezadu dort.

Starosta uhnul.

"Pryč s teplouš!"

"Pryč se Židy!"

Starosta zesílil hlasitost na maximum a odkašlal si.

"Lidi," pronesl klidně. "Myslete logicky. Hrabě je teplouš. Nebude mít děti. Chlapovi majetek neodkáže, u nás se oženit nesmí..."

"Chápeme, k věci!" zvolal někdo vzadu.

Najednou přilétla chciplá kočka a zachytila se na lampě u stropu.

"Hrabě je nemocný. Za pět let ho HIV pošle pod kytičky. A co se stane, když nebude mít dědice? Majetek převezme obec. Trpělivě počkáme a všechno bude naše!"

V rukou vrhačů ztuhly kočky i vajíčka. Lidé se rozzářili.

"To jste měli říct hned! Ať ten hajzl postaví ještě mlíkámu."

"A dům kultury!"

"Lidi, a co kdyby nám postavil paneláčky? Hrabě přece musí pečovat o své sedláky," nadhodil starosta.

"Ty svině, roboty se ti zachtělo?" zavířily znovu kočky vzduchem.

"Kdepak, je z Ameriky, postaví americké domky, žádné paneláčky. A roboty se nebojte, je zrušená..."

"Budem si žít jako v Americe!" křikla žena ve vytahaném, flekatém triku.

"Proboha, lidi, určitě se urazil. Ještě odkáže majetek církvi! Musíme ho najít a odprosit."

Hraběte našli rychle. Stál před hospodou.

"Na počest našeho milovaného hraběte HIV HIV Hurá!" vykřikl hostinský.

Po chvíli jásali všichni. Hrabě vytáhl z kapsy portmonku a z ní svazek bankovek.

"Tak co, chlapi, dáte si jedno?" usmál se přívětivě. "Křemáři, platím za všechny."

VI

V hospodě bylo veselo, ruch a nával. Všichni pili. Hrabě platil. Ze začátku se trochu bránil, ale nakonec pil s nimi. Lokal vodku jako našinec...

"Musím se vám k něčemu přiznat." Hrabě přebíral a začal opilecky škytat.

"Nic si z toho nedělej, že seš teplej, lidi jsou u nás tolerantní." Po desáté sklínce se krčmář stěží držel na nohou.

"Nejsem teplej," přiznal se hrabě, "a ani nemám AIDS..."

Přítomní strnuli. Vize přechodu majetku se rozplývala.

"Tak proč seš tak bledej a chodíš v košili s krajkami?" zeptal se starosta.
"Protože jsem upír," vykoktal hrabě.
"Neříkal jsem to!?" zařval Mikuláš. "Sem s osikovým kůlem! Hned ho přišpendlíme!"
"Drž hubu," odstrčil ho starosta. "Budeš kousat u nás nebo v sousedních vesnicích?"
"Co si to myslíte?" urazil se upír. "Zařídíme to civilizovaně, vybudujeme malou trasfúzní stanici, jen pro mé potřeby..."
"Já mám průkaz čestného dárce krve," pochlubil se hostinský.
"Jsem bohatý," vysvětlil feudál. "Budu vám platit za krev dvakrát víc než státní stanice."
"Takže nebudeš kousat děti?" ujistňovala se žena v tričku.
"Dávám přednost krvi dospělých," vysvětlil hrabě důstojně. "Robotu nepotřebuji, prachů mám jako smetí. Postačí pro mě i pro vás na nejbližších 300 let..."
Jásot rozkmital okna hospody. Nečekaně se otevřely dveře a dovnitř zavál zlověstný závan ledového větru. Všichni se ohlédlí. Středem sálu kráčela vysoká postava v černé esesácké bundě. Pevně svírala kuši střelející kolíky.
Hrabě se přitiskl ke stěně. Z rukou mu vyrostla netopýří křídla, ale byl příliš opilý, než aby se dokázal proměnit.
"Kdo jsi?" otázal se starosta záhadného vetřelce.
"To je Jakub Vandrovec, exorcista!" zvolal Mikuláš. "Jsme zachráněni!"
Jakub cestou kolem výčepu uchopil půllitr piva a několika loky ho vyžahl.
"Končíme," oslovil hraběte, který zkameněl hrůzou. "Čerstvé polské krve se ti zachtělo, frajere?"
Upír zakvílel a v dásních mu vyrostly špičáky. Jakub mu zamířil kuši přímo do srdce.
"Ho ho," zaradoval se Mikuláš. "Chcípni, frajere."
V tom okamžiku starosta jako kočka přiskočil zezadu k Jakubovi a s rozmachem ho praštil židlí. Tětiva zazpívala, ale osikový kolík narazil do zdi. Jakub se zhroutil mezi stoly. Ztratil vědomí.
"Feudalismus je zřízení, které funguje oběma směry," vysvětlil starosta hraběti. "Odneste tu svini. Dohlédneme, aby se tady nemotal..."
"Díky," usmál se hrabě. "Snad tento nepatrný šek na tisíc dolarů vyjádří část mé doživotní vděčnosti... A toho zrádce..." pohlédl zlostně na Mikuláše.
"- vyvezeme z vesnice na trakaři," slíbil hostinský.

VII

Jakub se probral v příkopu s děsným bolením hlavy.
"Copak jsem se opil?" podivil se. "Ale proč mám tak děsnou kocovinu?"
Zábava v nedaleké hospodě pokračovala. Vrátila se mu paměť.
"Měli jste říct hned, že nechcete pomoci," vrčel. "Ale praštit židli do hlavy..."
Objevil se vedle něho nejasný stín. Hrabě.
"Vídíš, mám navrch. Uplynul týden a už mi zobou z ruky..." usmál se. "Lidskou chtivost nepřemůžeš, exorcisto..."
"Nepřemůžeš," vzdychl Jakub.
Hrabě mu pomohl vstát.
"Navrhují smlouvu o neútočení."
Jakub si ohmatal bouli na hlavě.
"Vysaješ celou vesnici jako předtím? Nebo se časy opravdu změnily?"
"Změnily," potvrdil důstojně upír. "Proč honit holky po lese, když je možné kulturně sedět u krbu a pít filtrovanou, chlazenou krev z křišťálové číše? A samozřejmě je nižší riziko AIDS..."
V tom okamžiku Jakub uslyšel známé zasvištění. Hraběti se v obličeji objevil výraz bolesti a překvapení. Padl k zemi. Ze zad mu trčela osiková střela z Jakubovy kuše. Pozůstatky se rozkládaly před očima. Někdo přicházel. Exorcista očekával Mikuláše, ale ukázalo se, že je to starosta. Kuši měl furiantsky přehozenou přes rameno.
"Žasnu," vyjekl exorcista. "Konečně jste došli k rozumu?"
"Samozřejmě," usmál se představitel obce. "Tohle je zřejmě tvoje," podal kuši Jakubovi. "Viš, exorcisto, chlastali jsme a najednou nás osvítilo."
"Mě taky alkohol občas osvítil," přikývl Jakub. "A k jakému jste došli závěru?"
"Uvědomili jsme si, že upíři žijí hodně dlouho, možná stovky let... Na hraběcí peníze by obec musela čekat až do jeho zasrané smrti. Rozhodli jsme se poněkud urychlit převod majetku..."
Z těla hraběte zůstalo jen několik kostí a malá hromádka popele...

Zpověď

Jednoho podzimního dne se Jakub Vandrovec probudil ve svém polorozpadlém domě ve Starém Majdanu. Bylo kolem poledne. Když šel po celonoční pijatice spát, už svítalo, venkovský exorcista amatér tedy dospěl k závěru, že je všechno v pořádku. Vyhrabal se z brlohu, odkopl prázdnou flašku do kouta, prohrábl si rozcuchané vlasy a vyšel před chalupu. Při otevírání dveří mu padl k nohám dopis zastrčený mezi dveře a futro. Byl adresován jemu. Podrbal se na hlavě.
Jako každý člověk i Jakub občas dostával dopisy. Někdy přicházely dotazy od různých posedlých lidí z psychotronické společnosti. Jindy pozvánky k soudu. Jednu dobu mu z Varšavy syn posílal nějaké peníze a fotografie. Jakub obrátil obálku ve snaze zjistit odesílatele. Na druhé straně byla pečeť, a to ne lečjaká. Pečeť kurie.
"Vot te na!" vyjádřil svůj nebetyčný údiv. S použitím nečetných zubů odtrhl okraj obálky a vytáhl z ní složený papír. Rozložil ho.

Vážený pane,

s radostí vám sdělujeme, že jako důkaz vděčnosti za cennou pomoc poskytnutou Církvi desátého února loňského roku bylo rozhodnuto o odvolání klatby a exkomunikace vyhlášené 3. prosince 1973, stejně jako předchozí klatby z roku 1957. Dále pak exkomunikací vyhlášených různými biskupy naší a okolních diecézí v letech 1961, 1969, 1978, 1981 a 1984.

Následovaly podpisy a razítka. "Aha," řekl si a potom se zamyslel. Jakub Vandrovec velice zřídka pociťoval potřebu smířit se Bohem. Když na něj něco takového přišlo, zpravidla usedl a čekal, až ho to přejde. Co se týče zpovědníků, míval většinou hroznou smůlu. Jeden z nich ve zpovědnici omdlel po nepatrně dávce Jakubových hříchů. Venkovský exorcista spotřeboval celou flašku kořalky, než přivedl duchovního k vědomí. A jiný mu uložil pokání ve formě pouti k Ostré Bráně.

S pasem samozřejmě počítat nemohl, v té době dostával tento dokument málokdo, takže měl se splněním pokání určité potíže.

Při pouti málem šlápl u Bugu na minu, na zátarasech dostal ránu elektrickým proudem a navíc za sebou zanechal ruského pohraničnicka s nožem úhledně trčícím z krku. Vandrovcové jako rodina zabíjeli velice zřídka, ale v zájmu víry... Aní v samotném Vilnu se mu nedařilo, naštěstí však měl kalašnikov, který vzal pohraničnickovi, tak to nějak zvládl. Svátý obraz vůbec nepoškodil, přestože mezi nevěřícími bylo několik raněných. Vykonal však své pokání a vstoupila do něho boží síla, jak usoudil z faktu, že navzdory skoku z okna kaple, které bylo dost vysoko, a navíc v krupobití kulek, se mu nic vážnějšího nestalo. Po návratu domů šel rozhodně znovu ke zpovědi.

Tentokrát měl trochu smůlu, protože bezpečáci zamontovali do zpovědnice odposlech a když vyšel z kostela, už na něho čekali ve dvou autech, ale i z toho se nějak vykroutil simulováním stařecké demence. Nic mu nedokázali, protože samopal už stačil zakopat a málokdo podezíral sedmdesátiletého dědka ze zdolávání ruské hranice s nožem v zubech. Po této události se Jakub dobrých deset let nevypravil ke zpovědi.

Začal probírkou svědomí. Zapisoval si hříchy na lístky a řadil je podle abecedy. Tato milá práce mu zabrala asi měsíc. Další čtyři věnoval uspořádání hříchů podle pořadí porušených božích a církevních příkázání. Ostatní seřadil podle trestního zákoníku carského Ruska, protože neměl žádný novější. Když se s tím vypořádal, našel ještě několik lístků, které nedokázal nikam zařadit.

Například chytání potulných psů bylo nepochybně hříchem proti příkazu "nezabiješ", ale jejich pojídání jako další přestupek neodpovídalo žádnému právnímu kánonu. Nakonec znechuceně vytvořil kategorii nazvanou "ostatní" a vložil do ní všechny ty podivné lístky v abecedním uspořádání. Bylo jich přes tisíc. Po skončení díla se rozhodl odpočívat. To mu zabralo další týden. Nakonec byl hotov i s tím. Nyní mu zbývalo jen zvolit místo zpovědi.

Z půdy přinesl předválečnou mapu Polska, pověsil ji na stěnu a hodil tužkou.

První tužka se zlomila, druhá jako naschvál zasáhla Vilno. Potřetí uspěl. Zasáhl obec Žale na Mazowsku. Sbalil se za minutu. Do vnitřní kapsy zastrčil placatci a na druhou stranu pro lepší rovnováhu pověsil mírně rezavý revolver. Ulízl si vlasy, vyšel z chalupy. Klíč položil na futro a energickými kroky zamířil do údolí.

##

O dva dny později stanul Jakub ve dveřích kostela. První věc, která mu padla do očí, byla velká zpovědnice. Jakub viděl v životě ledacos, ale něco takového ještě ne. Zpovědnici tvořily tři buňky; při vstupu do jedné z nich se za kajícím poutníkem zavřela těžká dubová dvířka.

Využil skutečnosti, že kněz byl přítomen v prostřední buňce, a vstoupil do levé. Zavřel za sebou dvířka a udiveně zjistil, že zevnitř nemají kliku, zato je celá buňka vyložená ocelovým plechem. Pouze docela dole byl ventilační otvor ucpaný hadrem. Nepochybně by přišel na řadu dalších zajímavých objevů, nebýt toho, že kněz odstrčil desku oddělující ho od věřícího a jako ochranu ponechal jen ocelovou síťku. Potom se zeptal dunivým hlasem, který v kovové kleci zazněl velice pochmurně:

"Čím ses opovážil urazit Boha?"

V šeru Jakub četl text úvodu ke zpovědi z náboženské knížky, kterou našel ještě za války při prohledávání kapes padlých partyzánů.

"Rychleji," houkl kněz.

Nebyl důvod pokračovat v četbě. Jakub vytáhl krabici s lístky a začal recitovat. Když došel přibližně do poloviny, otřesený kněz ho přerušil.

"Stačí. Tvé hříchy, synu, nesmyje žádné pokání. Ale to zvládneme. Hřešil jsi příliš mnoho na to, abys směl dál poskvrňovat zemi svými kroky."

Jeho slova Jakuba mírně udivila a začal slibovat nápravu, kněz ho však neposlouchal, na své straně zabouchl dveře a Jakub zůstal potmě docela sám. Nečekaně se ozvalo syčení, které vycházelo z trubiček ve stropě buňky. Současně se po stěnách rozběhly modravé výboje elektrického proudu a z podlahy začaly vystupovat tenké, ale velice ostré trny. Jakub klečel, buňka byla dost úzká.

Tuto tajnou past na likvidaci hříšníků přežil málokdo a ani Jakub by zřejmě nevyvázl živý, měl však nad jinými obětmi intelektuální převahu, která mu nedovolovala opouštět dům bez drobných zabezpečení. Jakub ignoroval elektrické výboje i stále intenzivnější zápach kouře vhnáného dovnitř nápaditým pastýřem duší, energicky vytrhl hadr, dvěma výstřely vyřídil ventilační mřížku a potom vyhodil ze zpovědnice odjištěný granát.

Nebyl si jistý, jestli bude fungovat, nosil ho totiž v kapse posledních třicet nebo čtyřicet let, ale "citronek" nezklamal. Granát vybuchl, rozsekal zpovědnici, oltář, vitráže a další součásti vybavení svatyně. Kněze zasáhla střepina tak, že definitivně přerušila jeho další činnost. Jakub se vyplazil z hromady trosek, pohlédl na tělo s utrženou hlavou a

pokřičoval se.

"Zřejmě boží trest," usoudil.

Dlouho bojoval s touhou přivlastnit si několik liturgických předmětů z drahých kovů, a potom vyšel z kostela. Znovu šel ke zpovědi až za několik let, ale to už je docela jiný příběh.

Titanic

Tmu, která panovala půldruhého kilometru pod hladinou Atlantiku, rozčísly reflektory velkého batyskafu.

"Hned ho uvidíme," prohlásil vedoucí výpravy a nenápadně zívł. A opravdu, za chvíličku ze tmy vyrostla ocelová stěna, hustě posetá zrezivělými nýty. Kolem povlávaly chaluhy jako třásně na vánočním stromku.

"Vysílám robota," hlásil zástupce. Malý, dálkově ovládaný aparát s připojeným kabelem vklouzl do lodě. Jeho dráhu sledovali na monitoru. Robotovy reflektory vyloupily ze tmy obrysy rozpadajícího se nábytku.

"Stop," přikázal velitel. "Co to k čertu je?"

"Netuším, je to zanesené bahnem."

"Vezměme to s sebou," poručil. Klepeta automatu sevřela neforemný předmět. Robot se vracel do batyskafu.

"Vynořít." Velitel hleděl do vody.

#

Jakub seděl v hospodě a zadumaně zíral do püllitru s pivem.

"Všichni jsme slyšeli příběh o potopení Titaniku," promluvil nečekaně televizor.

Jakub natáhl krk.

"Pusť to hlasitěji," vyzval krčmáře.

Na obrazovce se přesouvaly obrazy zaznamenané pod vodou kamerami batyskafu.

"Hm," zamručel Jakub.

"Neřikal jsi kdysi, žeš na Titaniku byl?" šťouchl ho Seměn do boku.

Exorcista neochotně přikývl.

"Byl," ucedil. "Před potopením ta kocábka vypadala o moc líp..."

"Povídej," vyzval ho Josef.

Vandrovec vzdychl.

"Je to tak dávno," řekl. "Uplynulo tolik let a já pořád cítím vůni čerstvého laku..."

Liverpool 1911

Na nádraží přijela parní lokomotiva s řetízem vagónů. Zapískaly brzdy, od kol vzlétly ohňostroje jisker. Vlak se skřípotem zastavil. Lokomotiva ještě vyplivla poslední klubko páry a znehybněla. Současně třesly všechny dveře a z teplého nitra vlaku se vyhnula řeka cestujících. Na peronu se srazila s davem čekajících lidí a po rozdělení na pramínky zmizela ve chřtánu nádraží. Náhle na toaletě vagónu první třídy něco zaskřípalo. Kus podlahy vedle mísy se nadvzděl a pod příklopem zasvítily světlemodré oči. Všude vládl klid. Příklop se zvedl ještě víc a z otvoru se vyškřábala dvě individua. Prostor mezi podvozkem vagónu a kolejemi nebyl upraven pro převážení cestujících, takže obě postavy, velká i malá, byly nepředstavitelně ušmourané.

Na tvářích jim zatuhla kolomaz na mazání os vagónů a kilogramy prachu zvířeného z kolejíště uhánějícím vlakem. Pavlo Vandrovec se naklonil k otvoru a vytáhl ještě zavazadla, starý pytel od brambor plný sucharů a odřený kufr s různými potřebnými drobnostmi.

"Zřejmě jsme dojeli, táto," řekl sedmiletý Kubík a stíral si z obličeje tlustou vrstvu uhelného mouru.

"Musíme se umýt," usoudil jeho táta. "Čistota je první známkou intelektu."

Hoch se rozhlédl po toaletě. Bystrá zlodějská očka spatřila mosaznou kličku a tabulku s jakýmsi anglickými nápisy.

Tabulku držely čtyři šroubky, její uvolnění tedy nebude činit potíže. Odhadl ji na dvacet deka, což odpovídalo jednomu pivu. Ohrnutý, čilý nosík vylovil ve vzduchu stopu zvláštního pachu. Zvedl z poličky kostku vonícího mýdla.

Nedůvěřivě ji očíchal.

"Táto?"

"Hau?"

"Co je to?"

Otec nedůvěřivě přičichl k voňavé kostce.

"Zřejmě buržoazní mýdlo, ale určitě to nevím."

Hoch vložil roh mýdla do úst, energicky stiskl čelisti a začal ukousnutý kus žvýkat.

"Tak co?" zeptal se Pavlo.

"Chutná jako mýdlo. A dokonce mydlí," kluk se zakuckal pěnou a vyplivl ji na zrcadlo.

"Tak mi kousek dej."

Kubík vytáhl z holeně boty bajonet a rozřzl mýdlo na dvě poloviny. Chvíli oba žvýkali, potom si kaší důkladně natřeli obličeje a spláchli vodou. Dalších deset minut se oba cestující snažili vrátit si původní vzhled. Když skončili, obličeje se jim blýskaly čistotou, zato celá toaleta byla pokrytá kusy bláta, fleky mouru a sazemí.

"K čertu s tou zahraniční technikou," prskl Pavlo a narovnal se. "Nemyslí na pohodlí cestujících. Není snadné se tady umýt. Člověk se musí nejen ohýbat, ale každou chvíli ještě tahat za provázek, aby tekla voda..."

Utřeli si obličeje hadrem a kriticky se prohlíželi v zrcadle.

"Ujde to," usoudil Kuba.
"Ještě si umyj uši," houkl na něho rodič.
Chlapec si poslušně strčil do ucha větvičku s rozžvýkaným koncem a energicky zatočil, takže vyšťoural pořádnou porci mazu. Jeho otec si mezitím uhladil vlasy kůží od slaniny, aby se leskly a přiléhaly k hlavě.
"Tady končíme," přikázal. "Je čas hledat tu zatracenou loď do Ameriky."

###

Otec i syn po chvíli stanuli na nábřeží. Roztřepené nohavice zastrčili do nových gumáků řížské obuvnické firmy "Průvodce". Kuba nesl na zádech pytel se suchary na cestu, otec třímal kovovou rukojeť odřeného kufru. Plátěné bundy obrátili naruby, takže fleky od kolomazi nebyly tak zřetelné.
"Do háje," pronesl otec zamyšleně.
Kuba dlouze pozoroval velký, hustě onýťovaný bok lodě.
"Táto?"
"Hau?"
"Tak kdy do Ameriky?"
Pavlo vytáhl z holínky zmačkané noviny a chvíli hledal podržené místo. Potom deset minut slabikoval text a srovnával ho s nápisem na boku lodě.
"Tohle," ukázal rukou na loď, "tam odplouvá už pozítří."
Kuba přikývl.
"Tahle kocábka je moc velká," řekl. "Myslím, že se neudrží na vodě. Tolik železa... Pojedeme?"
"Dlouho určitě ne," usoudil otec. "Ale dvě tři cesty by měla vydržet. Jestli dali dolů hodně dřeva, udrží se na vodě, dokud nenasákne. Pak nabotná, roztrhne plech a všechno půjde ke dnu..."
Kuba se starostlivě podrbal na hlavě.
"A proč ty dřevěné boky pobili plechem?" zeptal se.
"Určitě proti pirátům," vyjádřil otec názor. "Do železa se koule hůř zarazí... Možná dokonce proti vikingům."
"Ty víš všechno, táto..."
"Někdo z rodiny musí mít hlavu na svém místě."
Otec zamyšleně pokýval geniální hlavou, z kapsy vytáhl hrst vojslavické machorky a kus balicího papíru, načež si neobyčejně zručně ubalil cigáro. Vdechl smrdutý, černý kouř.
"Ale jak tou loď popluje, když nemáme lístky?" zeptal se Kuba. "V novinách psali, že lístek stojí šest tisíc dolarů..."
"Odkdy znáš anglickou abecedu?" podivil se otec.
"Nemusím, byla tam napsaná cena."
Pavlo se podrbal na hlavě.
"Tradičně," řekl. "Lístky nejsou, tak pojedeme načerno... Zkušenost už máme..."
"Zase na podvozku?" pohlédl Kubík nedůvěřivě na vodu.
"Kdepak. Jak bysme dýchali, leda trubičkou... Ostatně moc vody organismu škodí. Tkáně bobtnají..."
Zamířili k lodi a hledali lodní můstek. Stála u něho tabulka, která informovala příchozí v tuctu jazyků, že loď si je možné za nevelký poplatek s průvodcem prohlédnout. Byla i polsky. Rozšifrování nápisu jim trvalo pouhých patnáct minut a do kapesního slovníčku museli nahlédnout jen jednou.
"Hm," komentoval otec. "Hned půjdeme na palubu."
"Tady píší, že to stojí šilink," přečetl Kuba na připojeném lístku.
"To je mrzuté," zabručel otec. "Máme jenom ruble a ty budeme v Americe nutně potřebovat."
Skupina návštěvníků právě vstupovala na loď. Hlídač u můstku zinkasoval peníze a spočítal je. Oba emigranti usedli na lavičku a začali přemýšlet. Za půl hodiny se skupina vrátila. Hlídač je opět přepočítal a výsledek spokojeně zaznamenal do sešitu. Na nábřeží se shromáždila další skupina, asi dvacetičlenná.
"Klíček," přikázal otec.
Z jediné celé kapsy vytáhl Kuba plochý mosazný šperhák. Otec ho zastrčil do zámku kufru a po chvíli přemohl jeho odpor. Vytáhl fľašku zabalenou do hadru a s povzdechem ji strčil do kapsy. Skupina právě vstupovala na palubu.
"Víte, pane kapitáne," vmlouval se Pavlo německy. "Jsme chudí, ale taky bysme ji chtěli vidět..."
Hlídač je přešel hodnotícím pohledem, potom mrkl a nastavil levou ruku. Pavlo mu strčil láhev. Hlídač udiveně pozvedl obočí. Odšpuntoval a trochu si lokl. Obličej mu rozjasnil úsměv, zamrkal a pustil je.
"Fajn," řekl otec. "Jen žádné násilí... Na lodi už jsme. Teď musíme najít dobrou skrýš."
"Jak jsi věděl, táto, že rád pije?"
"Podle barvy nosu."
"Měl ho přece obyčejný, bílý."
"No právě. Napudroval si ho škrobem... Tak bílá kůže neexistuje. Leda u aristokratů."
Dohnali výpravu. Průvodce něco povídal anglicky, ale netušili co. Ostatně nebyli sami. Skupina kandidátů na emigranty tento jazyk moc neovládala. Zato oči celé dvacítky stílely na všechny strany v hledání dobré skrýše. Přešli horní palubu a vnořili se do nitra lodě. Míjeli stovky kajut určených pro pasažéry třetí třídy, potom prošli obrovskou strojovnou.
"Neschováme se v uhlí?" navrhl otec.
Kuba pohlédl kriticky na mlčící stroje a hromady koksu.
"Moc špíny," protestoval.

"Jsi nějak fajnověj," zavrčel otec. "Sám něco najdi. Ale rychle."

Opět vyšli na palubu. Přes zábradlí viděli hlídače. Pořád stál na svém místě u můstku, ale jeho pozice naznačovala, že mu gravitace působí určité problémy. "Tady," ukázal hoch na šalupu přikrytou silnou plachtovinou. Mírně ji poodtáhli a skočili dovnitř. Vzdalující se skupinka nic nepostřehla. Sklouzli po boku dolů a dopadli na něco měkkého.

"Vnímajtě barin," ozval se ve tmě šepot. Pavlo rozškrtl sirku. V jejím světle zahlédli dva muže s výjimečně červenými nosy. Válenky na nohách jasně prozrazovaly národnost. Muži se posunuli a udělali jim místo. Současně vytáhli láhve. "Chočetě pofraternizovatsja?" zeptal se šilhavý.

"Podej okurky," nařídil otec.

Kuba vytáhl ze záhradří šest okurek, které ještě včera ráno rostly v zahrádce na předměstí Londýna, a hrudku dobytčí soli, kterou šlohl u Hamburku. Domáci hned nalili pálenku do čtyř otlučených plecháčů.

"Na zdraví," pronesl přípitek vousáč.

Přiťukli a vypili. Vodka byla ostrá, ale výtečná.

"Moskovskaja dvakrát destilovaná," hádal Kuba.

Oba Rusové se široce usmáli.

"Klíček," přikázal otec. Z kufru vytáhl litrovou flašku rybízové pálenky.

"Smorodina?" navrhl Rusům.

Zaradovali se. O dvě hodiny později pitka pomalu končila. V kýlu šalupy ležela čtyři těla zmožená alkoholem. Vzduch pod plachtovinou nasytil pach kořalky. Naštěstí nikdo neprošel kolem s cigaretou v ústech.

#

Hlídač přepočítal vracející návštěvníky. Počítalo se mu těžko. Jednak se celý svět podezřele houpal, jednak viděl procházející lidi dvakrát i třikrát.

"Přišlo dvaadvacet a odešlo šedesát tři," usoudil nakonec. "Protože odešlo víc než přišlo, znamená to, že tam nikdo nezůstal."

Spokojeně to zaznamenal do sešitu a potom si ještě jednou lokl vandrovcovské kořalky. Bílé myšky, dosud schované v kapsách, mu začaly na předloktí tancovat kankán. Zatřepal rukou, ale držely se fest.

Kubu vzbudil dusot bot a pleskání bosých chodidel na prknech paluby. Rusové někam zmizeli. Zůstal po nich jen lístek, ze kterého vyplývalo, že se rozhodli zaskočit ještě na pevninu a doplnit zásoby vodky.

"Spali jsme dlouho," ozval se otec. "Cestující už nastupují."

"Jak dlouho poplujeme?"

"Asi tři dny. Ale nejspíš musíme změnit lokál. Před vyplutím můžou čluny kontrolovat."

Vylezli zpod plachtoviny.

"Musíme najít sklad číslo osmdesát šest," prohlásil Pavlo.

Vytáhl z kapsy zmačkaný a potrhaný dopis bez obálky.

"Pavlo Vandrovec se má dostavit do skladu číslo osmdesát šest lodě Titanik v den vyplutí. Nedostavení povede k vyloučení z cechu," četl.

"Je těch skladů nějak moc," poznamenal Kuba. "Šikl by se plán lodě."

"To se dá zařídit," odloupl otec tabulku s plánkem ze stěny.

Snadno se ztratili v hustém davu turistů na palubách třetí třídy. Horší to bylo s hledáním. Neustále mýjeli tabulky s nějakými číslicemi, žádná však neodpovídala číslu, které měli zapsané.

"Sakra," zaklel Pavlo. "Postavili si teda plecháč..."

"Táto, sem by se vešly celé Vojslavice," řekl vzrušený syn. "I s kostelem..."

"Kdybys nekecal. Vojslavice jsou Vojslavice. Lod' je něco jinýho. Kde by se tady pásli koně a krávy... Ostatně Noemova archa byla určitě větší."

Oba černí pasažéři se nečekaně zastavili a delší dobu číkali. V chodbě se mísily nejrůznější pachy. Voněly uzeniny, dlouho neprané ponožky, rákosové košíky; slepice a husy propašované na palubu už stačily nadělat do koutů.

Emigranti z Ruska smrděli dehtem a juchtou. Za anarchistou bloumajícím po palubě se táhla vůně tritolu. Této kakofonii vůní však zřetelně dominoval typický zápach zákvasu z nahnilých brambor.

"Naši," zaradoval se Pavlo. Vyrázili kupředu jako na provázku. Přešli dvě paluby, několik chodeb, párkrát zatočili a konečně dorazili k nenápadným dveřím jedné z kajut třetí třídy. Kuba očichal futro.

"Jde to odtud," prohlásil.

Otec zaklepal speciální mezinárodní šifrou páleníků. Dveře se otevřely a stanul v nich urostlý, zrzavý Ir v kamizole. V roce držel papír.

"Jméno a příjmení?" zeptal se.

"Pavlo Vandrovec se synem."

Vyhledal je v seznamu, odfajfkoval a pustil do kajuty. Potom zabouchl a zarýgloval dveře.

"Dobře, že jste tady. Čeká se už jenom na vás."

V kajutě nebyl nikde vidět soudek se zákvasem ani destilační kolona, ale vůně vznášející se ve vzduchu dokazovala, že jsou na místě.

"Tudy," otevřel Ir kovové dveře skříně.

Zadní stěna, stejně jako kovová stěna kajuty, byla proříznutá, pravděpodobně otvínákem konzerv patřičných rozměrů.

V hloubi otvoru plápolalo něco červeného. Ohniště. Otec se synem vykročili do tmy. Za tenkou stěnou oddělující obytné kajuty se rozkládal ohromný nákladový prostor, skoro úplně prázdný. Jen uprostřed se povalovala hromada

ukradeného nábytku: postele, lavice, stolky, židle, věšáky. Rozštípané sekerami sloužily ke krmení plamenů. Kouř odcházel někam nahoru. Ohniště obklopoval kruh postav. Oba páleníci usedli na volná místa. Hned jim podali láhev. Pavlo se důkladně napil.

"Jeřabinová pálenka, sedmdesát procent," odhadl.

Kuba se zvědavě rozhlížel. U ohně se sešli zástupci všech evropských národů. Švédové a Norové v kabátcích podšitých sobí kůží, Tyrolák v kožených křaťasech, Holanďan ve dřevácích, jako opice vystrojený Francouz s tenkými napomádovanými kníry, usrkávající z elegantní lahvičky kolínskou vodu. Byli tu příchozí z Balkánu a dokonce i Turek s fezem na hlavě. Průšák upnutý v uniformě obracel do sebe sklenky se šnapsem jako automat. Hochovu pozornost však upoutal stařec, sedící na druhé straně ohně. Měl dlouhé rozčuchané vousy, pronikavý pohled a na šedivé hlavě korunu ze silného zlatého plechu. Místo drahokamů byly do ní zapuštěné maličké lahvičky se špetkami nejvybranějších alkoholů. Král sáhl za sebe, vytáhl svazek svíček a začal je podávat nejbližším sedícím lidem. Ti je zapalovali od ohně a podávali dál. Zakrátko se kruh rozjasnil. Někdo přihodil do ohně věšák.

"Zahajuji čtvrtou mezinárodní konferenci zástupců cechu evropských páleníků," pronesl král mezinárodním pálenickým esperantem.

Všichni zatleskali.

"Vážení," pronesl král dojatě. "Před rokem jsem navrhl cechům a bratrstvům ve všech zemích Evropy, aby vybrali ze svých členů ty nejváženější, nejlépe obeznámené s tajnostmi výroby levné, chutné a nelegální kořalky. Nyní jsme se setkali na palubě lodě plující do Ameriky. A vy, vážení, jste nejlepší odborníci na pálení kořalky v dějinách této planety."

Shromáždění strnuli. Malý Kuba zrudl pýchou. Vědomí, že se ocitl v tak vybrané společnosti, ho uvádělo do rozpaků, a myšlenka, že jeho otec byl zvolen delegátem tak ctihodného grémia, ho naplňovala hrdostí.

"Mezinárodní situaci, která mě donutila ke svolání této konference, objasní cechmistr Hans Zweischnaps."

Všechny pohledy se soustředily na vysokého blondáka, který dosud skromně a tiše seděl po králově pravici. Kdo o něm neslyšel... Švýcarský páleník, přistižený při pálení alkoholu z čokolády Milka, ukradené přímo v ženevské továrně... Navzdory mnohaměsíčnímu mučení, kdy mu nesčíslněkrát vyhrožovali smrtí nebo implantací antabusu, neprozradil pochopům švýcarského alkoholového monopolu tajemství výroby.

Uvítal ho bouřlivý potlesk. Hans si odkašlal a zahájil proslov:

"Vážení! Zaslíbená země, Amerika, stojí na prahu obrovského civilizačního krachu. Mocní této země brutálně pošlapali lidská práva a hodlají zavést prohibici, tedy úplný zákaz výroby, vlastnictví a spotřeby alkoholu všeho druhu."

Páleníky sedící kolem ohniště zachvátil děs. Při pomýšlení na takovou bestialitu se mnozí otráslí.

"Je to ověřená informace?" zeptal se Pavlo.

"Bohužel. Máme to přímo ze senátu. Bude vysláno referendum, zda lid souhlasí se zavedením zákazu."

"To je stejné jako referendum, jestli lid potřebuje vzduch k dýchání," zavrčel někdo.

"Referendum bude určitě zmanipulované," zdůraznil Zweischnaps. "Všechny přípravné komise obsadili agenti výboru střízlivosti."

"Jistě chápete, že nemůžeme ponechat bratrský americký lid na pospas degenerovaným abstinentům," navázal král. "V USA dosud prakticky nejsou místní páleníci. A to ani nemluví o organizovaných strukturách, ceších, bratrstvech, gildách a všech ostatních našich evropských institucích. V této zemi vládne naprostá anarchie. Můj nápad je následující. Na území Ameriky vytvoříme filiálky našeho evropského svazu. Stovky podzemních továren, desítky škol, kde mladí adepti našeho ušlechtilého umění poznají tajemství branže. Budoucnost bude patřit nám."

Ozval se potlesk.

"A jak se budeme dělit?" nadnesl kdosi, když potlesk utichl.

"Abychom se vzájemně nepletli do cesty, pochopitelně si území USA rozdělíme," řekl král. "Jak nepochybně víte, Unie se dělí na státy přibližně shodné velikosti. Ty u moře, na evropské straně, jsou sice menší, ale zato lidnatější. Navrhují, abychom prostě losovali. Mám tady v pytlíku losy, dřevěné kostky s číslicemi. A také seznam států podle abecedy."

"Já chci Aljašku," ozval se ze tmy dunivý hlas.

Páleníci se otočili jako na povel. Většina z nich vytáhla z kapsy revolvery a odjistila. Do osvětleného kruhu vstoupil vysoký, ramenatý Rus ve válenkách a perziánové papáše.

"Co jsi zač?" zeptal se král.

"Ivan Medvěd," ucedil příchozí.

Usedli.

"Z Ruska jsme nikoho nepozvali," sykl král. "Vaše cechy nepatří do našeho svazu..."

"Proto jsem se pozval sám," zavrčel nezvaný host. "A jak vidím, udělal jsem dobře. Chci Aljašku."

"A pročpak?" zeptal se Hans. "Všichni, co tu sedíme, jsme nejlepší z nejlepších, první mezi rovnými... Všichni máme na kontech významné úspěchy, vědecké objevy, publikace v odborném pálenickém tisku."

"Taky jsem udělal objev," prohlásil Ivan. "Vynález, před kterým se vaše experimenty můžou schovat."

"A copak jsi objevil?" zajímal se král.

"Vymyslel jsem nový, senzační alkoholický nápoj," pronesl Rus hrdě. "Nazývá se denaturák."

"O tom jsme nikdy neslyšeli," pokrčil rameny Pavlo.

"To se dá napravit," zahučel Medvěd a vytáhl z kapsy láhev s fialovým obsahem. Na láhvi byla nakřivo nalepená etiketa s lebkou.

"V Moskvě se už prodává," pochlubil se a podal láhev králi.

Stařec ji uchopil a prohlédl proti světlu.

"Čistá je," pokýval uznale, potom odšpuntoval a nedůvěřivě přičichl.

"Uf..." vydechl. "Děsně smrdí... Ještě zkusím, jak chutná..."
Přiložil hrdlo k ústům a opatrně se napil. Potom vyplivl přímo do ohně. Sliny okamžitě vzplanuly. Král si otřel ústa.
"Odměna za takové vynálezy může být jediná: okamžitá cesta přes palubu."
Podal láhev Hansovi. Ten opatrně přičichl a poslal ji dál. Láhev putovala z ruky do ruky, smrad odrazoval, nikdo se neodvážil ochutnat.
"Když nechcete, tak nechcete," zabručel Rus. "Nedáte Aljašku ani za flašku. Ale stejně se hodlám zúčastnit soutěže."
"A odkud víš o soutěži?" zajímal se král.
"Máme své výzvedné metody," pokrčil rameny Ivan a stáhl se víc do tmy, usedl na podlahu a začal se zabývat lahví.
"Vážení," navázal král po přerušení způsobeném nezvaným hostem, "po ovládnutí Ameriky bude pro účinnější kontrolu nového území zapotřebí krále."
"Král amerických páleníků," zašeptal Kuba.
"Správně. Někdo, kdo si vloží na skráň korunu. Myslím, že v budoucnosti obě monarchie, evropská pod mým vedením a americká, spojené společnými zájmy, přistoupí k dobytí světa, a v první řadě Ruska," pohlédl výmluvně na Medvěda.
Ten něco nejasně zavrčel.
"A jak krále najdeme?" zeptal se Pavlo. "Losování by asi nebylo nejšťastnější řešení."
"Ne. Králem bude ten, kdo vydestiluje nejlepší kořalku. Tady a teď. V koutě najdete všechny potřebné suroviny a aparaturu. Zítřka v tuto dobu zahájíme destilaci."
"Chci také soutěžit," vstal Ivan.
"Ty ne. Člověk, v jehož zločinné mysli se zrodila idea denaturáku, nesmí pálit spolu s váženými..."
"Stejně budu," ucedil Ivan a odešel do tmy.
V dálce bouchly dveře vedlejšího skladu.
Král tleskl, aby upoutal pozornost posluchačů.
"Vážení, povím ještě jednu věc, tu nejdůležitější. Vítěz soutěže kromě koruny obdrží ještě tajný posvátný recept."
"Recept alchymisty Sendzivoje?" užasl Pavlo.
"Tajemství umožňující destilovat alkohol z pilin?" zvolal Hans. "To není možné! Recept se ztratil už před staletími..."
Král se záhadně usmál.

###

Loď prořezávala vlny. Cestující první třídy se procházeli po palubě a netušili, že pod jejich nohama, ve skladu číslo osmdesát šest, se tři sta páleníků v potu tváře připravuje k velkému finále. U třiceti kádí s bramborovým zákvasem kmitali nejlepší evropští odborníci. Kuba s tátou nasypali do své dávky zesilovač z pytle a křídou nakreslili tajemná znamení. Nyní stačilo jen čekat. Kolem půlnoci zákvas konečně dozrál. Už předtím skupina vyslaná na průzkum přivlekla do skladu spoustu paliva: židle z jídelny první třídy, věšáky, skříně a dokonce několikero dveří od kajut. Celonoční destilace si vyžádá hodně dřeva. O půlnoci se zatopilo pod kotly. Zakrátko začaly z měděných trubíček do připravených kelímků vytékat první pramínky aromatického alkoholu. Král s korunou a v červeném plášti podšitým beránkem obcházel a obdivoval úsilí svých poddaných. Posléze na dlouhém stole stanuly v řadě kelímky označené kódy. Komise složená z krále a Hanse Zweischnapse usedla pohodlně do dvou zachovaných křesel. Páleníci je obklopili. Král přelil obsah každého kelímku do dvou sklenic. Spolu s pobočníkem hodnotili barvu, čirost, sraženiny a konzistenci. Potom přikládali sklenice k nosům a dlouze zkoumali buket. Nakonec přistupovali k hodnocení chuti. Výsledky analýz zapisovali v bodech na papíry. Hodiny ubíhaly. Konečně byl ochutnán poslední vzorek. Mezitím kbelíky postavené kolem kotlů naplnily aromatické nápoje. Kuba vyslaný na průzkum přinesl z palubní špižirny pytel uzenin a mísu kaviáru na zakousnutí.
"Vážení," pronesl posléze král. "Bratři. Dnešní noci jste všichni dosáhli vrcholů pálenického umění. Všechny prezentované vzorky mají správnou chuť a čirost. Jinými slovy, jedná se o vodku hodnou královského nosu. A nyní dovolu, abych přečetl výsledky konkurzu. Vítězem ve všech kategoriích se stal... Pavlo Vandrovec! Blahopřeji."
Z cestovní tašky vytáhl zlatou korunu a slavnostně ji vložil na hlavu vojslavického páleníka.
"A tady je recept," podal mu papír, na kterém byla tužkou napsaná řada záhadných znaků.
"Všichni složíme přísahu věrnosti našemu novému monarchovi," navrhl Hans.
Páleníci poklekli, zvedli ruce a přísahali.
"Děkuji vám, přátelé," Pavlo si otřel slzy dojetí. "Děkuji. Vynasnažím se nosit tuto korunu důstojně a nikdy neposkvrním svou pálenickou čest."
"A co já?" dolehl z vedlejšího skladu Ivanův hlas. "Počkejte s rozhodnutím na můj denaturák..."
Oba králové pokrčili rameny.
"Byl jsi diskvalifikován," řekl stařec.
"Stejně budu pálit dál," zavrčel Rus.
"Nehodláme ti překážet," zabručel Pavlo. Potom pečlivě vložil papír s receptem do holínky a zamířil na palubu.

###

Kapitán stál na můstku a zamyšleně pohlížel do tmy. Před chvílí přišlo rádiem varování před ledovci. Kapitánovu pozornost nečekaně upoutal podivný úkaz. Z nitra loď vyběhl malebně otrhaný chlap. Na hlavě měl kupodivu něco, co připomínalo korunu. Přiběhl na příď, sundal si holínky a vylezl na zábradlí. Rozpráhl ruce a něco zaskučel. Kapitán

neuměl polsky a proto nevěděl, že Pavlo vyjadřuje svou radost.

"Jsem králem Ameriky," volal pálenář.

Jeho jasot uslyšel Ivan uzavřený ve skladu.

"Kulový," zabručel a přihodil novou dávku dřevěných parket vytrhaných z podlahy chodby. Kotel zafuněl a bok se mu roztřhl jako mokrá lepenka. Páleník zahlédl, jak klubko páry stříklo přímo do plamene.

Z hloubi lodě dolehl dutý výbuch. Titanic se otřásl a naklonil.

"Co se tamk čertu stalo?" podivil se kapitán. "Výbuchl kotel nebo co?"

V tom okamžiku doběhl na můstek první důstojník.

"Potápíme se, kapitáne."

"Nesmysl, naše loď je nepotopitelná. Co se vlastně stalo?"

"Ve dvanáctém skladu vybuchl destilační přístroj! Utrhlo to celý bok a prorazilo čtyři vodovzdorné přepážky."

Kapitána zamrazilo.

"Kdy půjdeme ke dnu?" zeptal se neklidně.

"Nejpozději za dvě hodiny."

"Malér. Naše lodní společnost není pojištěná proti výbuchu destilačního přístroje. Podej mi lodní deník."

Důstojník mu ho podal. Kapitán vytáhl z kapsy plnicí pero a zamyšleně pohlížel na bílý papír. Najednou zahlédl varování před ledovci a pocítil inspiraci.

"Příčina potopení lodě: srážka s ledovcem," napsal.

Potom vyhlédl z okna. Otřes srazil záhadného otrhance z přídě. Pořád v podivné koruně pobíhal po palubě s jednou botou v ruce a usilovně hledal druhou.

"Lidi mají ale starosti," ucedil kapitán. Potom přikázal spouštět záchranné čluny.

##

O dvě hodiny později se na pusté hladině oceánu pohupoval vor sбитý z palubních prken. Na voru se ohřívali u malého ohničku tři trosečníci: Pavlo, Kuba a Hans. Budoucí exorcista otevřel zachráněný kufr a vytáhl z něho láhev. Hans vyňal ze záhradní flašky své proslulé čokoládovky.

"Je pryč," pronesl Pavlo pohřebním hlasem. "Král nežije, recept zmizel s botou... Dal bych život..."

"Netrap se," utěšoval ho Hans. "Plujeme do Ameriky. Čeká tam tvé království. Miliony žiznicích dostanou nejlepší kořalku. Několik dalších našinců nepochybně přežilo katastrofu. Nyní každý dostane dva, možná čtyři státy. Budeš losovat. Ze začátku to bude těžké, ale poradíme si. Nejsme přece břidilové."

Pavlo na něho zamračeně pohlédl.

"Příteli Hansi, nejsem hoden být králem. Vlastní neopatrností jsem zavinil ztrátu receptu. Zmizel nejcennější vynález lidstva."

"Třeba se ho podaří rekonstruovat... Známe několik schopných chemiků."

Vandrovec na něho pohlédl vyhaslým zrakem.

"Podej mi nějaký papír. Budu abdikovat ve tvůj prospěch... Zasloužíš si to víc než já..."

"Víš to určitě?" podivil se Hans. "Nesmíš klesat na duchu."

Pavlo s povzdechem sundal korunu z hlavy a ozdobil jí přítelovy skráně.

"Amerika je tam," ukázal. "Nejpozději zítra budeš na místě."

"A vy?"

"Vrátíme se domů. Kubo, sekeru! Rozsekni vor na dvě části..."

##

"A tak šlo všechno k d'asu," dokončil Jakub vztekle. "Král se utopil, bota zmizela, recept se ztratil."

Kámoši si otřeli slzy.

"Opravdu tragický příběh," pokýval hlavou Semen a dolil si jahodového trunku.

V televizi chvíli běžely reklamy a potom se objevila další část reportáže. Obraz trochu zrnitý, ale ledacos se dalo zahlédnout. Na palubě nějaké lodě stál vysoký blondák.

"Naše činnost vyvolává určité kontroverze," pravil. "Ale podívejte se na tohle." Ukázal na botu vloženou do nádoby s vodou. "Tato holinka ležela na dně moře sedmdesát let, a můj tým ji dokázal vytáhnout a konzervovat. Je to pravděpodobně poslední exemplář prototypové série holínek řížské firmy 'Průvodce', který se na světě zachoval. Model z roku 1907, dosud známý jen z fotografií v obchodních katalogích. Má snad tato cenná památka ruského obuvnického průmyslu ležet na dně moře?"

Jeden z památkářů vytáhl z boty spleené onuce a kus balicího papíru. V misce s vodou ho opatrně rozložil. Na povrchu byl ještě patrný řádek záhadných značek naškrábaných tužkou.

"No tohle!" zařval Jakub.

Překvapenému krčmáři vytrhl z kapsy propisku a rychle přepsal šifru na ubrus. Potom ho sroloval a nacpal do kapsy.

"Nech tady ten ubrus, pacholku!" rozzuřil se hostinský.

Jakub mu strčil pod nos pěst svírající granát.

"Běž k čertu," ucedil.

A odešel i s lupem. Ostatní muži v hospodě na sebe bezradně koukali.

"Zase přebíral," usoudil Josef. "Napřed ta nesmyslná pohádka o králi páleníků, a teď počmáral a sebral ubrus..."

Semen se usmál vlastním myšlenkám. Dopil a vydal se za přítelem. Ostatní hosté si dolili a dál sledovali televizní program. Tam právě rozřezávali trezor vytažený ze dna moře.

Jakub zamířil do chalupy. Na vršku ho profoukl studený vítr. Přivřel oči. Vzpomněl si, jak se otec pokoušel ukrást hitlerovskou ponorku, aby pronikl do vraku Titaniku... Najednou za sebou zaslechl kroky. Doháněl ho Semen.

"Výroba alkoholu z pilin prý není možná," namítl starý kozák.

"Stejně to zkusím." Jakub si pohládl kapsu, ve které měl umělohmotný ubrus s receptem.

"Tak mě napadlo... Nepotřebuješ náhodou žáka nebo pomocníka?"

"Proč ne? Rád... Nevím, co z těch pilin bude, ale někdo to bude muset ochutnat..." usmál se sadisticky jako vědec při pohledu na pokusného králíka.

Semen se trošičku ulekl, ale dál kráčel za přítelem.

Dokonalá vražda

Jakuba Vandrovce jen výjimečně popadala touha někoho zabít. Tedy - touhu míval v průměru několikrát denně, ale tak nějak doslova, se smrtelnými následky, moc často ne. Až do jednoho půvabného jarního rána, kdy vědro vody, které vytáhl ze studny, bylo plné, jemně řečeno, hoven.

Jakubova studna byla nejstarší v okolí. Měla dřevěné roubení a poskytovala nejlepší vodu ze čtyř okolních obcí. Jakub se během několika sekund vzpamatoval. Nahlédl do studně. Hnědá barva a zdola vanoucí smrad hovořily jednoznačně. Některý soused přijel v noci s hovnocucem a vypustil jeho obsah právě zde. Ostatně stopy hadice a kol vozu se do vlhké půdy zřetelně otiskly. Jakub zavyl. Obyvatelé čtyř sousedních hospodářství se při zaslechnutí tohoto zvuku zachumlali hlouběji pod peřiny. Když se Jakub zlobí, může to dopadnout špatně. I pro nevinné. Exorcista došel do chalupy, vyňal z hrnků v almarce kilovou kostku tritolu a roznětku. Tritol strčil do vědra, zapálil doutnák a spustil je dolů, sám prozíravě od studny odstoupil. Třísky vyletěly do výšky několika metrů, potom se studna propadla. Zůstala po ní jen dva metry hluboká díra. Jakub si zachmuřeně odplívl.

Výbuch slyšelo půl vesnice. Lidé zalezli do chalup a nevystřikovali nos přes práh. Když má Jakub takovou náladu, že používá výbušniny, nastal nepochybně den, který bude nejlíp strávit doma. Raději mu nechodit na oči. Vypátrat pachatele Jakubovi nezabralo moc času. Osedlal koně a vyrazil po ještě čerstvé stopě. Hovnocuc nevypustil všechno a polní cesty značily stopy malých fekálních skvrn. Tyto stopy zavedly Jakuba k hospodářství jistého Gučuka. Což ostatně štymovalo, protože z celé obce pouze on vlastnil soukromý fekální vůz. Jakub se postavil k plotu a nahlížel. Janus Gučuk vylezl z chalupy s kýblem kmenů pro prasata. Jejich pohledy se střetly. Hospodář postavil kýbl na zem. "Vypadni, dědku!" zařval.

Jakubovi bleskly oči. Rozsudek smrti byl vynesen. Zbývalo ještě vymyslet způsob. To bylo nejtěžší. Zastřelit protivníka by samozřejmě nebyl vůbec problém. U Vandrovcovy chalupy byl zakopán celý arzenál. Stačil by na krátký, nepochybně vítězný, boj s celou armádou. Střílet uměl taky, přestože v důsledku pití různých nápojů neměl oči už tak dobré jako kdysi, protože, jak známo, metanol škodí. Pro získání inspirace se Jakub odebral do hospody. Navzdory časné době tam seděli jeho kámoši. Vyložil jim svůj žal.

"Žádný problém," řekl Josef Pačenko. "Zaběhneme tam v noci se samopalem..."

Také Pačenkovi příčinlivě hromadili střelné zbraně i s municí a ze starých dobrých časů jim ještě něco z toho zbylo.

"Se samopaly, hoši?" zajímal se okrskář Birski z opačného konce místnosti.

Ten chlap měl přímo kočičí sluch.

"Se samovazy, kapitáne," odvětil Josef. "To je takový stroj na sklizení obilí."

"Odpadá," zašeptal Semen Korčaško. "Slyšel nás. I kdyby teď uvěřil, dojde mu to."

"A co tak pálenku s nějakou příměsí?" navrhl Tomáš. "Jako když jste za války trávili Němce?"

Birski stanul vedle nich.

"Dobře," kývl. "Které Němce chcete zastřelit?"

"Vzpomínáme na válku," vysvětlil Jakub důstojně.

"To si rád poslechnu." Policista si přistavil židli a objednal každému pivo.

Po druhé rundě se Jakub nechal přemluvit.

"Tak jsem teda vlezl i s tím von Stauffenbergem do Wolfsteinu. Měl s sebou propustku pro případ, že potkáme nepřítele, a já jsem nesl bombu, tu na Hitlera. Bylo devatenáctého července a k atentátu mělo dojít druhý den, takže jsme procházeli těma chodbama..."

Birski udělal vážnou chybu, totiž tu, že příliš často objednával piva pro Jakuba i pro sebe. Jakub si vymýšlel velmi věrohodně.

"Potom odjel a já jsem zůstal sedět za stolem, abych dohlédl na to, jak se Adolf rozletí na kousky..." V pijácké fantazii se mu nikdo nevyrovnal. Vyprávěl, jak se schoval za palmu v době, kdy esesáci prohledávali štáb. Konečně dospěl k finále.

"Uviděl jsem ho stát u stolu a tak jsem zmáčkl detonátor. Bum a Adolf byl na cucky."

"Moment, moment," probral se Birski. "Atentát ve Vlčím doupěti se přece nepodařil. Četl jsem o tom."

"Ty jsi o tom četl a já viděl na vlastní oči," setřel ho Jakub. "Hned to dokážu."

"Vždyť vedl válku ještě půl roku..."

"Ne, nastrčili dvojníka, protože se báli paniky."

Exorcista šmátral po kapsách. Nakonec vytáhl uschlou ruku.

"Vidíte? Po atentátu jsem si ji vzal na památku."

Několik přítomných vyběhlo ven zvracet. Birski zíral na pozůstatek mumie.

"To je ruka Adolfa Hitlera?" podivil se.

"Ovšem. Dám ti ji a objednej ještě jedno, protože už musím letět."

Birski luskl prsty. Přišla servírka.

"Ještě dvě velká," požádal.

Přiťukli si a vypili. Birski s údivem sledoval, jak Jakub odlétá jako raketa. Zůstala po něm jenom díra ve stropě.

"Stav beztlíže?" podivil se.

Celá putyka rotovala kolem vlastní osy. Když zvedl hlavu, díra ve stropě byla fuč. Lidé v hospodě měli hlavy psů, krav a koní.

"To bude derilium," usoudil a spadl pod stůl.

Hospoda se zatočila kolem vlastní nebo možná jeho osy. Když se zastavil, stál nad ním Adolf a ještě kdosi.

"Co to k čertu vyvádíte, kapitáne?" obořil se na něho Hitler.

Vřiskal hlasem aspiranta Rowického.

"Musí na záchytku, ale předtím ho zkusíme trochu vzkřísit. Potřebuje vyprázdnit žaludek. Dám mu něco na zvracení, ale napřed ho vytáhneme ven."

Birski mluvčího poznal.

"Heil Hitler, doktore Mengele," zabláboli a potom praštil hlavou o podlahu.

Nad hlavou mu zapleskaly nacistické vlajky. Nebo to byly hospodské ubrusy? Mezitím Jakub kráčel přes pole k domovu. Část mozku měl omámenou alkoholem, ale zbývajících devadesát procent, které člověk obvykle nepoužívá, mu pracovalo na zvýšené obrátce.

Z hlubin mysli vyplouvaly vzpomínky. Skutečné. Kráčel Lublinskou ulicí v Chelmu, hned po válce. Ze dveří vyhlédlo rozčuchané děvče.

"Nevyužijete mimořádné příležitosti a nedáte si věštit?" nabízela.

"Nevypadáš jako cikánka."

"Já jenom naháním klienty mistrovi. Lacino..."

"Dobrá."

Vstoupil do dveří, potom do sklepa. Muž uvnitř vypadal jako Arab nebo Turek. Seděl za stolem. Na sobě měl vyšisovanou ruskou uniformu. Před ním hořela svíčka a ležela stará kniha vázaná v kůži.

"Podejte mi levou dlaň," poručil lámanou polštinou.

Jakub natáhl ruku. Chiromant četl jeho minulost jako z knihy.

"Bohužel, v budoucnosti nedosáhneš štěstí ani bohatství," oznámil.

"To je tam taky napsané?" podivil se budoucí exorcista při pohledu do vlastní dlaně.

"Ano. Chybí čára odpovědná za bohatství. A čára života je krátká a věští nanejvýš ještě dva roky."

Jakub se podrbl na hlavě.

"A jak to má vypadat, aby bylo dobře?"

Mág otevřel knihu a ukázal mu kresbu lidské dlaně s vyznačenými čarami.

"Jako tady," řekl. "To je kresba šťastné ruky."

"Můžu si ji obkreslit?"

"Prosím."

Jakub obkreslil obrázek na kus novin. Za návštěvu zaplatil stříbrnou, předválečnou desetizlatkou.

#

Než došel k chalupě, byl už skoro střízlivý a dokonce měl plán. Ďábelský plán. Ďábelský každým coulem. Ráno druhého dne vykopal sklenici s dolary, zahrabanou pod prahem, a nasedl do autobusu. Pozdě odpoledne vysedl z vlaku na varšavském nádraží. Na druhé straně Jeruzalimských alejí, v suterénu právě otevřeného hotelu Mariott, byl Tuzex. Dívka sedící za pultem ztuhla úžasem, když se do prodejny vevalil ukázkový otrhanec.

"Poslyš, čičo, máte tady nějakou kosmetiku?" zeptal se lisavě.

"Máme různou kosmetiku. Ale tady se platí dolary."

Jakub vytáhl z kapsy tlustý svazek stodolarovek.

"Máte něco na vrásky?"

"Několik různých krémů."

"Dobře. Dejte mi deset nebo radši dvacet tub toho nejsilnějšího."

Zamžikala, ale poslušně mu podala požadovaný prostředek. Zaplatil bez mrknutí.

"Jestli nebude fungovat, vrátím se a tenhle barák zapálím," slíbil a odešel.

Ráno už byl zpátky ve Vojslavicích. Byly čtyři hodiny ráno. Gučuk ještě spal spánkem spravedlivých ve svém špinavém brlohu, když Jakub tiše proklouzl na jeho dvůr. Vedle hovnocucu stála velká sklenice plná žluté ochranné masti na ruce. Jakub se ďábelsky zachechtal, vymačkal dovnitř dvacet tub krému proti vráskám a promíchal obsah klacikem Pomsta. Pomsta. Pomsta!

Uplynulo několik týdnů. S Gučukem se dělo něco zvláštního. Vždycky byl při penězích, ale nyní nečekaně zchudl. Manželka mu utekla. Ani v práci se mu nevedlo. Fekální vůz měl každou chvíli poruchu. Jednoho dne, asi měsíc po výletu do Varšavy, Jakub seděl v hospodě a poslouchal Tomášovo povídání.

Tomáš vyprávěl vymyšlená dobrodružství z dob, kdy se plavil s rybáři po Baltu. Právě dospěl k otřesné události o tom, jak je napadla velryba. Historka vycházela z knihy Julese Věrna "Mořský had" a filmu "Čelisti", který zhlédl u syna na videu, stála tedy za poslech. Najednou vstoupil Gučuk. Nemoc ho zdevastovala tak, že vypadal jako živá mrtvola.

Nenávistně pohlédl na Jakuba.

"To ty," zachroptěl. "To je tvoje dílo." Potom se mu v očích objevilo bělmo a svalil se jak široký tak dlouhý. Sklonili se nad něho. Už nežil. Jakub pozvedl nebožtíkovu dlaň a otočil ji vnitřní stranou nahoru. Kůži měla ideálně hladkou, jako laminovaný stůl. Po chvíli vstoupila policie a lékař. Jakub se vzdálil. Už věděl všechno.

###

Birski a Rowicki stáli v pitevně městské nemocnice v Chelmu. Na stole leželo Gučukovo tělo. Vedle stál lékař se svazkem karet v ruce.

"Nu což," řekl. "Nenašel jsem žádnou příčinu."

"Jak to, žádnou?" zneklidněl Birski. "Jaká je příčina smrti?"

"Podle našich znalostí žádná, přirozená ani nepřirozená. Zdá se, že z něho jakoby vytekł život."

"Jedy, alkohol, drogy?" navrhoval Birski.

"Nic takového."

"A co posthypnotická sugesce?" vmísil se Rowicki.

"Jestli dokážete pitvou zjistit posthypnotickou sugesci, můžete to zkusit," pokynul lékař k tělu.

"Nedala by se mu udělat díra do hlavy a zjistit, nač myslel?" zajímal se okrskář. Lékař obrátil oči v sloup.

"A to jsem si myslel, že všechny ty vtípy o policajtech jsou..."

"No, dobře, dobře," přerušil ho Rowicki. "Na myšlení jsme tady my. Takže žádné stopy?"

"Žádné."

"Dokonalá vražda! Šéfe, máme případ dokonalé vraždy!"

Okrskář vzdychl.

"Dokonalá vražda neexistuje. To jste se neučili?"

"Myslím, že je to ta výjimka, která potvrzuje pravidlo."

"Vím, kdo ho zabil."

"Kdo?" zeptali se současně Rowicki a lékař.

"Pochopitelně Jakub Vandrovce. Máme motiv, protože mu Gučuk údajně vypustil do studny fekálie. Máme tělo a dokonce i výpovědi svědků, protože před smrtí řekl Vandrovcevi, že to všechno je jeho vina."

"Zajímalo by mě, co všechno?" zamyslel se podřízený.

"Nějaké další stopy?" zeptal se lékaře.

"Ano. Na rukou měl stopy krému proti vráskám kapitalistické produkce."

"Tady máš svou dokonalou vraždu! Krém je samozřejmě jedovatý?"

"Ne. Naprosto neškodný."

"Je ho hodně?"

"Také ne. Určitě nezavinil smrt. Ve vnitřních orgánech po něm není ani stopy."

"Ale Vandrovce stejně zavřeme," rozhodl se Birski.

"A co když přece jen sugesce?"

"Kdepak. Na to je moc hloupý."

###

Jakub vylezl na kopeček. Vál stejný vítr jako tehdy, když Beria dusil Stalina polštářem. Jako onoho večera dvacátého července čtyřiačtyřicátého roku ve Vlčím doupěti. Protože i dnes zemřel člověk. Všechno je zapsáno v čarách a když čáry nejsou, není ani osud. Kdo nemá čáru života, ten samozřejmě...

Při návratu do chalupy vzpomínal. Tehdy před čtyřiceti léty, po odchodu od chiromanta, pocítil strach. Dva roky života. Ale Vandrovce se osudu nikdy nevzdávali. Nikdy. Koupil láhev piva a usedl na lavičku v parku. Musí si pospíšet. Vypil pivo a láhev rozbil. Na lavičku vedle sebe položil kresbu. Zatížil ji úlomkem cihly, aby neuletěla. S kusem skla přistoupil k dílu.

Začal čarou života. Střepinou ji protáhl až na druhou stranu dlaně. Potom rozt'al kůži silnou a výraznou čarou bohatství. Vypadala výtečně. Na závěr ponechal čáru štěstí. Jakmile ji dokončil, ze zatáčky aleje vyšla chiromantova asistentka. O půl roku později se s ní oženil. A příští rok se do ruky sekl drátem, takže vznikla další čára. Odpovídala za paranormální schopnosti. Tak se stal exorcistou... A čára smůly, která mohla za to, že ho pořád strkali do basy, vznikla náhodou při zvedání víka rakve jednoho údajného upíra. Vůbec netušil, že ji má. Policejní vůz nastartoval a vyjel z rokle. Jako obvykle...

Sanitka

Jakub Vandrovce zamyšleně kráčet ulicemi cizího města. Něco mu nepasovalo. Tohle nebude Varšava. V hlavním městě už párkrát byl. Nedokázal říct, co nehraje. Domy byly podobné, také lidi chodili oblečení normálně, dokonce mluvili stejným jazykem... "Sakra," vzdal se. "Půjdu na nádraží, koupím si lístek do Chelmu a zkusím to ještě jednou z druhé strany..."

Usedl v parčíku, vytáhl z kapsy placatci a pořádně se napil. Před lavičkou, na které seděl, znenadání zastavila sanitka.

"Skoraja pomošč," přeslabikoval bezchybně červený nápis azbukou na dveřích vozu. Dveře se pohostinně otevřely.

"Zdravstvujtě gospodin, vy by chatěli pojebat?" ozvalo se mu u ucha.

Ošetřovatelce bylo odhadem dvacet. Měla bílý plášť, místy rozepnutý. Také pod pláštěm byla oblečená - do podvazkového pásu. Jinak na sobě neměla nic.

"Vot te na!" křikl vesele exorcista a skočil dovnitř.
V sanitce jedna holka právě reanimovala metodou z úst do úst nějakého fešáka v obleku, ale tři zbývající obšťastnily staříka širokými úsměvy.
"Minutočku." Exorcista vytáhl z kapsy balíček padělané ukrajinské viagry a polkl polovinu tabletek.
"Múúú!" zavyl jako šílená kráva a vrhl se do díla.
Nadskakující sanitka uháněla městem. První vyskočil nahý podnikatel jen v kravatě. Potom vůz opustily všechny holky. Skákaly za jízdy.
"Sakra," prohlásil Jakub při pohledu na bojiště.
Všude se válely potrhané punčochy, pláště a jiné části garderoby. Vůz pořád jel, takže nahlédl k volantu.
"Co je vyhnalo?" zeptal se řidiče.
Ten neodpověděl. Užasle zíral na exorcistovo přirození, které mu trčelo z poklopce... Viděl v životě hodně, ale...
"Ále, čert je vem," zabručel klient, "holky utekly, tak pojď ty. Jebat' chočetsja," dodal rusky.
Řidič urychleně opustil pracoviště a prchl. Exorcista v poslední chvíli ovládl vůz a vjel do opuštěných zahrádek.
Rozhlédl se. Nikde v dohledu neviděl nic živého. Schovali se i psi a kočky.
"Takže nic," pokrčil rameny.
Zastrčil ptáka do nohavice a přečnívající kousek do holínky. V tom zmatku si roztrhl triko, ale na podlaze se válelo podnikatelovo sako. S odporem si je oblékl a vystoupil.
"A teď na nádraží," zavelel.
V levé holínce se něco pohnulo, ale po kopanci pohyby ustaly. Viagra se pomalu vypařovala a exorcista dokázal zase normálně myslet. Spěšně prošel městem. Zakrátko dospěl k velkému dopravnímu uzlu. Bez rozmýšlení vkročil na asfalt. Přece ho nepřejedou... Nepředpokládal, že ten velký nákladák bude mít problémy s brzdami...

#

V sanitce zakdáká interkom.
"Mengele?" ozval se dispečerův hlas. "Mám něco pro tebe. Nehoda, chlap spadl pod tirák, ještě žije, ale..."
"Rozumím," usmál se lékař. "Dostaneš dvacet procent."
"Pohřebák by dal pětadvacet..."
"Ale von je frajer, co bys dělal, kdyby jeho klient přežil? Dostal bys hovno. U mě je to bez obav..."
"Máš pravdu, ale zvedneš mi sazbu..."
"Když bude potřeba, zvednu... Taky musím něco nechat hochům dole," vypnul mikrofon. "Dlouho nevydrží. Rychlíku, šlápní na plyn," přikázal řidičovi, "a ty, Lapiduchu, připrav nástroje..."
Zraněný muž v saku a holínkách ležel na krajnici. Řidič tiráku mu prováděl masáž srdce.
"Žije?" zesmutněl Mengele.
"Zdá se," odpověděl řidič. "Nevím jakým zázrakem, jel jsem osmdesát, když mi vlezl pod kola. Letěl dvacet metrů... Musím vyměnit nárazník..."
"Klídek, teď se o něho postaráme my..."
Naložili exorcistu na nosítka a vyrazili, až zahvízdaly pneumatiky. Řidič zapnul vysílačku a zahájil vyjednávání.
"Pohřební služba, 'Veselá vdova'? Kolik dáte za kus? 1800? Málo... 'Poslední služba'? Máme pro vás ztuhlíka. 1700? Jděte se vycpat. 'Úsměv osudu'? Máme mrtvolku... Dva tisíce? OK, přihodte ještě dvě stovky a je váš... Zařizeno," otočil se k šéfovi.
Šéf se otočil k Lapiduchovi. "Co dělá náš ptáček?"
"Ještě dýchá, hajzl. Nemám mu něco stříknout?"
"Škoda medicíny. Zapi mu něčím hubu a je po problému."
Ošetřovatel to zkusil rukou. Znenadání zařval. "Ukousl mi prst, zasranec..."
"Dej mu něčím přes hlavu, než se probudí! Jedeme od nehody, nikdo nebude počítat zranění..."
Podřízený vytáhl ze skříňky speciálně upravenou cihlu a uhodil ležícího muže do hlavy. "Marné, pořád dýchá."
"Zlom mu spodinu lebeční. Copak jezdíš s pohotovostí první den?"
Jakuba otočili... Ošetřovatel ho praštil vší silou do zátylku.
"Sakra," ohnal se exorcista, jako by odháněl komára.
"Neúčinkuje."
"Nemáš sílu, nech to na mně." Lékař přešel dozadu a vlastnoručně praštil pacienta do hlavy. "Teď už nevstane," zabručel spokojeně.
Jakub jakoby navzdory jeho slovům zvedl ruku a začal si protírat oči.
"Kde to jsem?" rozhlédl se.
"V sanitce," zavřel Mengele. "Tři, čtyři, škrtně!" Sevřeli Jakubovi krk kusem gumy. Plíce přestaly pracovat.
"Uf," oddechl si Lapiduch a věnoval se ukousnutému prstu.
"Zkontroluj srdce," doporučil druhý ošetřovatel.
Roztrhli košili.
"Nedýchá, ale srdce tluče!"
"Kecáš, to není možné!"
"Svěrací kazajku, už se zase probouzí!"
Museli zastavit na krajnici. Aby starce přemohli, museli nastoupit tři silní muži. Viagra dokáže zázraky.
"Co s ním provedeme?" zeptal se Rychlík.

"Injekci," rozhodl lékař.
"A co dovnitř? Formalín?"
"Ne. Ten snadno odhalí. Což tak půl litru vodky? S fyziologickým roztokem. Řeknou, že se uchlastal..."
"Půl litrem?"
"To nevíš, nevzdělance, že žaludek devadesát procent alkoholu rozloží? Půl litru v krvi, to je jako by vypil pět litrů..."
Za dvacet minut zastavili znova.
"Pořád dýchá, ale srdce netluče."
Společnými silami vytáhli nosítka s upoutaným exorcistou a odnesli je do nedalekého parku. Hned na kraji byla kašna. Rozhoupali a hodili nosítka do vody. Ponořila se celá.
"Já ti dám dýchat, dobytku!" Mengele skákal po těle, aby nevyčnival nad hladinu ani kousek.
"Co tady děláte?" zeptal se policista, který šel kolem.
"Vezeme nemocného, co je nakažený stafylokoky," osvětlil Lapiduch. "Vyskočila mu horečka, musíme ho ochladit, nebo nepřežije..."
"Ale nedržte ho ve vodě moc dlouho, jinak nastydne," staral se polda.
"Buďte klidný." Mengele přestal šlapat po těle. "Vyznáme se, neděláme to prvně..."
Za čtvrt hodinu vytáhli mrtvolu z nádrže.
"Konečně je v pořádku," řekl spokojeně Lapiduch po prozkoumání těla stetoskopem, "nedýchá, srdce nepracuje... Nebudou reptat, že je mokrá?"
"Je pod mrakem, řekneme, že na dálnici přišlo," poučil ho šéf. "Tak jedeme, už jsme ztratili spoustu času..."
Za pět minut se mrtvole vrátil dech. Tři páry očí pohlédly na ležícího muže s nenávistí.
"Musíme jednat radikálně," zavrčel řidič.
Zastavil v zapadlé uličce. V bedně s nářadím vyhledali svítek měděného drátu. Připojili ho k tramvajovému vedení.
"Raz, dva, tři," velel Lapiduch.
Přiložili dráty nebožtíkovi ke spánkům.
"Sákryš!" zařval exorcista a škubal sebou na nosítkách.
Nakonec však ochabl a zhadrovatěl.
"Konečně je po něm," zaradoval se lékař. "Jedem do pitevně."
Vandrovec otevřel jedno oko a pohlédl na něho, potom je prozíravě zavřel.

###

Zřízenec v pitevně už čekal.
"Koukám, že jste přivezli pěkného ztuhlíka..."
"Dvě kila pro tebe. Ráno přijdou z 'Úsměvu osudu'. Bude ho potřeba trošku přikrášlit, aby rodina nereptala..."
Na Jakobových spáncích byly patrné velké skvrny spálenin od elektrického proudu. Zřízenec přeložil mrtvolu na vozík a přikryl ji prostěradlem.
"Nešlo to jemněji?" ušklíbl se.
"Byl zatraceně živý. Stěží jsme ho zmákli," zavrčel Lapiduch. "Zítra grilujeme. Přijdeš?"
"Jistě... Kde tentokrát?"
Tělo pod prostěradlem se hnulo, jako by nastavilo ucho.
Jakmile se za přáteli z pohotovosti zabouchly dveře, zřízenec uchopil mobil.
"Haló? To je profesor?"
"Ano, o co jde?"
"Chtěl jste rozkrájet nějakou mrtvolu? Nenápadně? Bokem..."
"Máte něco?"
"Za tři sta zlotých. Chlap z nehody, nikomu nebude vadit, že je poničený."
"Přijdu za půl hodiny."

###

Profesor a jeho student se sklonili nad nebožtíkem. Jakub nevypadal o nic hůř než jindy, zřízenec mu smyl saze ze spánek a svlékl oblečení.
"Obstojný zjev a jen málo poškozený," zhodnotil profesor. "Věnujte pozornost těmto skvrnám."
"Mrtvolné skvrny, objevují se na pozůstatcích několik hodin po smrti," blýskl se znalostí žák.
"Bravo. Co potřebujeme k doplnění didaktické sbírky?"
"Jedny játra, čtyři ledviny, tenké střevo, srdce..." četl z listku.
"To je kus," hleděl profesor na Jakobovo přirození. "Příroda nešetřila. Ten uřízneme taky. Bude čím strašit studentky," usmál se poťouchle.
"Je to trochu neetické," mručel student. "Pochopím, když někdo odkáže pozůstatky k výzkumu, ale tak potají uříznout... Vždyť je možné používat modely z plastu..."
"Nepřišli jsme diskutovat o morálce, ale pro pár potřebných kousků." Profesor se evidentně naštvál. "Kašlem na etiku, didaktická sbírka je důležitější..."
Uchopil skalpel a nařízl kůži na břicho. Zevnitř to zasmrdělo jako ze staré kořalny.
"Co to je?" podivil se. "Někdo to tělo konzervoval? Vždyť spadl pod nákladník, přece se neupil k smrti... Ostatně je to

jedno. Hm. Začneme třeba tady."

Uchopil exorcistův úd a přiložil skalpel ke kořeni.

"Ty zasnanej teplouši!" zavyl nebožtík a vyskočil. "Ušmikni si ptáka sám!"

Za pět minut ležel profesor nahý, s roubíkem, a připoutaný ke stolu. Jakub si oblékl jeho šaty. Šokovaný student zalezl do kouta pitevný a drkotal zuby.

"A co ty? Oněměls?" houkl na něho Vandrovec. "Říkáš, že potřebujete něco do didaktické sbírky?"

Pohrdavě na ležícího muže plívl. Skalpel strčil do kapsy, může se hodit. Opět pohlédl na schouleného studenta.

"Proč jsi tak vyděšený?"

"Skvrny... Měl jste mrtvolné skvrny..." cvakaly klukovi zuby. "Takže..."

"Kdybys pil místo koňaku denaturák, felčare, taky bys měl skvrny," zavrčel exorcista. "A drž hubu o tom, co se tady dělo, nebo se vrátím a zařídím vám takovou pitvu, že si ji do smrti zapamatujete a ještě na onom světě budete mít co vyprávět."

Zabouchl za sebou dveře. Student pohlédl na svázaného učitele. Na obličeji se mu objevil poťouchlý úsměv.

"Tak mě k sakru rozvaž," zuřil vědec.

"Napřed si promluvíme o jedné nevydařené zkoušce..." vytáhl z kapsy index.

Uvolnil jednu ruku. Po chvíli spokojeně zastrčil knížečku do kapsy a uchopil těžkou, kovovou židli.

"Jistě prominete, není v tom nic osobního, ale počet mrtvých musí souhlasit. Myslím, že to pochopíte. Ostatně jste sám řekl, že kašlem na etiku a že didaktická sbírka je důležitější..."

###

Čtyři felčari se vraceli z grilování velkým fiatem. Vypili po několika pivech, řídilo se jim velice dobře, občas dokonce zpívali. Žáď vozu zasáhl výstřel z pancéřové pěsti a auto udělalo kotmelec... Za minutu u vraku zastavila sanitka s kvílející sirénou. Jediný svědek nehody byl uchvácen rychlostí, s jakou zdravotníci přispěchali raněným na pomoc. Pouze ho udivilo, že raněné nakládal do vozu jen jeden ošetřovatel v holínkách, úplně šedivý...

"Co se stalo?" otevřel Mengele s námahou oči.

Ležel v sanitce. Jeho kumpáni se pomalu probírali. Řidičův profil jim připadal podivně známý.

"Měli jste nehodu, ale podařilo se vám přežít," vysvětlil sanitář za volantem. "Ale nebojte se, do márnice je ještě daleko, máme spoustu času. Jenom sjedu stranou do lesa, aby nás nikdo nerušil..."

###

"Krucí," mladší policista uskočil.

"Chyba," pronesl jeho šéf. "Hannibal Lecter se nepíše s ,ch'."

Potom omdlel taky.

U opuštěné sanitky zastavil policejní vůz. Na boku auta se červenal nápis azbukou "Skoraja pomošč". Dva policisté vystoupili a zašli k vozu.

"Tak vás máme, sestřičky. Konec kariéry," zaklepal vyšší muž na karoserii pistolí. "Vysedat..."

Druhý trhl dveřmi. Pohled se jim naskytl opravdu drastický. Chvilí oba četli krvavý nápis na stěně.

Andrzej Pilipiuk

VEZMI ČERNOU SLEPICI

Obálka Andrzej Łaski

Překlad Pavel Weigel

Odpovědný redaktor Tomáš Jirkovský

Jazykový redaktor Helena Šebestová, Jolana Čermáková

Sazba provedena v LATEXu

Vytiskl PBTisk Příbram s.r.o.

Vydalo Nakladatelství Laser-books s.r.o.

Úslavská 2, Plzeň 326 00

tel+fax: 377 246 407

v edici Laser jako 267. publikaci

Edice Fantasy svazek 70.

Plzeň 2003, vydání 1.

Prodejní cena včetně DPH 189 Kč